

Giới thiệu Yêu Anh! Yêu Cả Mùa Thu

Cô nàng Thục Tâm xinh đẹp, tài giỏi và cá tính có một tương lai rộng mở khi sang Canada du học. Ở đất nước này, cô gặp được hai người bạn mới với hai tính cách hoàn toàn trái ngược, Thành Quân và Phúc Khang. Còn có Kiên Minh, một người bạn thuở nhỏ và có hôn ước với cô hiện giờ cũng sống ở Canada.

3 năm sau cô về lại Việt Nam, gia đình mà cô luôn tự hào đã thay đổi. Những người thân bên cạnh cô đều rời xa cô. Cô sẽ đối mặt với nó như thế nào? Sẽ có một lối thoát nào cho cô gái này đây?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh! Yêu Cả Mùa Thu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Thục Tâm đang ngồi thẩn thờ trong một quán cafe nhỏ, nằm sâu trong góc phố ngấm mưa rơi. Từng giọt mưa rơi tí tách ngoài hiên, giọt nước no tròn, trong suốt rơi trong khoảng không rồi vô tình chạm mặt đất vỡ tan tành. Cô như vô thức, hòa mình trong bản nhạc buồn mà quán mở. Một cái đánh vai làm cô giật mình bừng tỉnh. Cô quay đầu lại, đó là Như Thảo- người bạn rất thân với cô. Như Thảo gọi một ly sữa nóng sau đó ngồi vào bàn cùng Thục Tâm.

- Cậu sao vậy? Sang Canada sống không phải là mơ ước lâu nay của cậu sao? Vui lên đi chứ, mặt mày ủ rũ hoài vậy. -vừa nói Như Thảo vừa bẹo má Thục Tâm.

Thục Tâm ôm chặt lấy Như Thảo.

- Nhưng không có cậu đi chung, tớ buồn lắm. Với lại, cậu ở đây ai sẽ bảo vệ cậu. Tớ lo cho cậu lắm, ba cậu có ưa gì cậu đâu. Tớ thấy ông cứ đánh mẹ cậu với cậu hoài hà.

Như Thảo nắm tay Thục Tâm, nhìn một lúc rồi nước mắt rơi xuống thấm ướt tay Thục Tâm.

- Tớ không sao đâu, tớ lo được. Cậu cứ đi đi. Tớ còn 1 năm nữa sẽ tốt nghiệp, rồi tớ kiếm việc sau đó sẽ cùng mẹ dọn ra ngoài sống. Tớ tính hết rồi, cậu đừng lo.

- Nói không lo sao được, ai biết tớ chỉ có mình cậu là bạn thôi chứ. Với lại chứng mình đã chơi chung với nhau mười mấy năm nay rồi. Thừa biết tính nhau mà, ngay cả thân thể quyến rũ này của cậu, tớ cũng thấy mà.

Thục Tâm vừa nói vừa trêu chọc Như Thảo, cô lấy bàn tay nâng cằm, rồi từ từ vuốt ve cái cổ cao của Như Thảo. Động tác giống như người đàn ông đang tán tỉnh người con gái. Như Thảo hát tay ra rồi buông giọng trách móc:

- Cậu đấy. Lúc nào cũng chỉ biết trêu tớ thôi. Được rồi, đã bảo tớ lo được mà. Không phải cậu chỉ tớ vài chiêu để tự vệ rồi sao. Sau này tớ sẽ mạnh mẽ lên, mạnh mẽ giống cậu vậy.

Biết rằng mình sẽ sang Canada, đây là mơ ước lâu nay của cô. Ngay từ khi chuẩn bị đi, cô đã dạy Như Thảo vài tuyệt chiêu phòng vệ. Cô nói rằng, đối với người đàn ông, hạ bộ chính là nơi yếu điểm nhất. Cứ tấn công chỗ đấy thì mình sẽ an toàn, càng mạnh càng tốt như khi cô ấy đá vào chỗ hiểm này của Kiên Minh vậy.

Thục Tâm từ nhỏ đã mạnh mẽ, người ngoài nhìn vào sẽ bảo là con trai. Cô nhà giàu có lại xinh đẹp, học hành lại rất giỏi. Bạn bè thì chỉ có một người, đó là Như Thảo. Cô bạn này cực kì nhút nhát, hay mít ướt. Lần đầu gặp nhau, chính Thục Tâm đã cứu Như Thảo khi cô bị một đám con trai trêu chọc. Cô dùng tuyệt chiêu của mình mà lần lượt hạ hẳn mấy thằng con trai trong lớp. Kể từ đó, hai người họ trở nên thân thiết với nhau. Cô còn một người bạn nữa. Nó là con trai, nhưng chỉ chơi với nhau 3 năm thôi. Đó là Kiên Minh. Hai bên gia đình là bạn bè của nhau. Nhưng sau đó, lúc Thục Tâm lên 7 tuổi thì gia đình Kiên Minh sang Canada sống. Hai bên vẫn liên lạc với nhau nhưng Thục Tâm và Kiên Minh rất ít lần nói chuyện với nhau.

- ----

- Như Thảo, cậu phải nhớ lời tớ dặn đấy. Cậu phải thường xuyên nói chuyện với tớ đấy. Lúc buồn hay vui cũng phải tâm sự với tớ, hiểu hông?

- Ừ. Tớ biết rồi.

- À, khi nào cậu rảnh nhớ đến chơi với ba mẹ tớ. Cậu chính là con gái thứ hai của ba mẹ tớ đấy. Sau này có việc gì khó khăn nhớ đến tìm ba mẹ tớ đấy, họ sẽ giải quyết giúp cậu. Đừng có ngại đó nha.

- Biết rồi, biết rồi. Cảm ơn cậu nhiều.

- ----

Tiền cô ra sân bay có ba mẹ cô và Như Thảo. Cô ôm từng người một rồi kéo vali đi. Cô quay mặt lại rồi lại ôm ba cô lần nữa.

- Được rồi, đi đi. Trễ chuyến bay bây giờ. Con gái ba sao nay mít ướt thế.

- Ba nhớ nha, con gửi bạn con cho ba chăm sóc đấy. Con nhỏ này làm con lo quá đi. Khi nào có dịp con sẽ về thăm ba mẹ. Khi con quay về, ba mẹ phải hạnh phúc giống vậy nha. Không phải, ba mẹ phải hạnh phúc hơn như này nữa. Ba mẹ là niềm tự hào của con đấy.

Nghe lời Thục Tâm thốt ra, ba mẹ cô cảm thấy đau lòng và xót xa. Cả gia đình ôm nhau thấm thiết.

- Con qua tới nơi nhớ điện về nhà. Còn nữa đừng có phá rối gia đình bác Lâm đấy. Đừng có gây sự với Kiên Minh nữa nghe chưa. Có gì khó kêu nó lo cho.

Thục Tâm nghe ba nhắc tới Kiên Minh liền bĩu môi.

- Ủi, cái thằng đấy. Ai thêm gây sự với nó chứ. Ai thêm quan tâm tới nó.

- Nó... nó, sau này phải gọi là anh đấy. Ba chỉ xem Kiên Minh là con rể thôi. Qua bên hai đứa nhớ bồi đắp tình cảm với nhau càng nhiều càng tốt, nghe chưa.

Hai bên gia đình có hôn ước từ nhỏ, ba cô lúc nào cũng nhắc tới chuyện này mà mỗi lần nhắc cô luôn tìm cách né tránh. Lần này cũng vậy, cô liên tục xua tay phủ định.

- Thôi.Con đi đây. Tạm biệt mọi người. Bye bye.

Cô kéo vali nhanh chóng rời khỏi.

- ----

Vừa bước xuống máy bay, sau khi làm thủ tục xong Thục Tâm nhanh chóng gọi điện về nhà. Cô ngồi đợi Kiên Minh đến rước mình. Ngoài mặt thì nói không cần nhưng đất lạ quê người, cô chưa quen nên cần phải có người giúp đỡ. Đã 30 phút trôi qua, vẫn chưa thấy ai đến. Cô không chắc là Kiên Minh có nhận ra mình không nữa chỉ đành ngồi đợi. Thêm 15 phút trôi qua, cô nóng lòng liền kéo vali ra bắt taxi. Bỗng một chiếc BMW màu trắng chạy tới. Người con trai cao ráo, trắng trẻo với áo phông trắng và quần short đen kèm theo mắt kính đen bước xuống xe.

- Are you Thục Tâm?

- Yes. It's me. What your name?

- Kiên Minh.

Cô hơi ngỡ ngàng với vóc dáng này của Kiên Minh. Cậu ấy rất hiện đại và năng động. Cậu đem vali cô cất sau cốp xe, rồi mở cửa mời cô vào ngồi. Hành động rất nhã nhặn, lịch thiệp.

Ngồi trên xe, hai người họ trao đổi nhiều lắm nhưng toàn dùng tiếng Anh khiến cô không thoải mái.

- Cậu đói không?

Câu hỏi của Kiên Minh làm cô sững sốt liền quay phắt lại.

- Cậu biết tiếng Việt sao?

- Tớ là người Việt sao không biết tiếng Việt chứ.

- Vậy tại sao không nói tiếng Việt hà cái tên kia.- cô nói với thái độ bức tức vì nghĩ rằng Kiên Minh đang trêu mình.

Kiên Minh lắc đầu rồi cười vu vơ:

- Bao nhiêu năm rồi, vẫn hung dữ như xưa. Đúng là giang sơn dễ đổi bản tính khó dời mà.

Thục Tâm gất gỏng la lên:

- Giang sơn dễ đổi chứ hòng phải dễ đổi. Cái tên này, muốn chết hong.

- Đó, đó. Lại giờ cái chiêu đó chứ gì. Như vậy, hòng phải hung dữ chứ là gì nữa. Bộ dạng này là muốn đánh tớ chứ gì.

- Liệu hồn với tớ đấy.

Thục Tâm hăm dọa Kiên Minh. Anh cho xe rẽ trái lệch hướng về nhà. Tưởng rằng Thục Tâm không biết, anh cho xe chạy thẳng một mạch.

- Ê, đi đâu đấy. Đây đâu phải đường về nhà cậu đâu. Chờ tớ đi đâu vậy. Điên à!

- Ai nói hòng phải. Tớ ở đây, chạy trên con đường này hai mươi mấy năm nay rồi.

- Cái thằng này dừng lại mau coi.- Thục Tâm hét lớn vào tai Kiên Minh khiến cậu ấy phải quay vô lảng tấp vào bên đường.

- Sao biết không phải? Cậu sống ở đây lâu hơn tớ à?

- Tớ không sống lâu hơn cậu, nhưng tớ biết chữ. Rõ ràng bản chỉ đường chỉ phải rẽ phải mà. Cậu âm mưu gì đây.

Kiên Minh giả vờ không hiểu thốt không thành lời:

- Gì... gì chứ. Chả có âm mưu nào cả.

Thục Tâm tinh ý đoán rằng:

- Có phải cậu sợ kết hôn với tớ không? Cho nên cậu định mang tớ đi thủ tiêu phải không?

- Cậu coi phim nhiều quá rồi, đừng suy nghĩ lung tung. Tớ nghĩ cậu chưa ăn gì nên muốn dẫn cậu đi ăn chút gì thôi.

- Thật không?

Kiên Minh gật đầu đồng ý. Xe tiếp tục khởi hành. Thục Tâm mãi mê thả hồn theo hàng phong bên đường. Màu lá đỏ nhuộm cả khung trời. Bỗng nhớ lại chuyện kết hôn, cô lên tiếng:

- Chuyện kết hôn cậu khỏi phải lo. Sẽ không xảy ra đâu.

- Đúng vậy. Tớ với cậu như nước với lửa, ở gần nhau chỉ có xích mích mà thôi.

- ----

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh! Yêu Cả Mùa Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Băng qua con đường trần ngập sắc đỏ của lá phong, sau đó Kiên Minh rẽ trái vào một con đường nhỏ hơn. Tầm 5 phút, một ngôi nhà màu trắng hiện ra nổi bật với hai cây phong đỏ rực trước nhà. Khi Kiên Minh đang loay hoay với chiếc xe của mình thì cô đẩy cửa nhẹ nhàng bước vào. Cô bị choáng ngợp bởi mùi vị ngọt ngào tựa mật ong lan tỏa khắp căn nhà. Bên phải có một cái bàn bằng gỗ màu đen chứa đầy lá phong, bên trái là một chiếc kệ chứa nhiều chai thủy tinh. Mỗi chai đều có hình chiếc lá phong đỏ, bên trong chứa một thứ nước màu đỏ. Với thiết kế tinh xảo, cô cầm một chai lên ngắm nghía. Trên cổ chai có khắc một dòng chữ nhỏ. Thực Tâm cố mờ mắt thật to để đọc. Chưa đọc xong thì Kiên Minh đến vỗ vào vai cô khiến cô giật mình, buông tay làm rơi chiếc chai xuống sàn. Chiếc chai vỡ ra, chất nước trong chai từ từ lan ra khắp sàn nhà. Nghe tiếng động, Thành Quân từ phòng bếp đi ra. Ánh mắt anh chiếu thẳng trên chiếc chai dưới sàn. Lúc này, Thực Tâm bỗng hóa tượng khi đứng im lặng nhìn trắng trắng Thành Quân. Cô nuốt nước bọt rồi vội vàng ngồi xuống nhặt từng mảnh vỡ.

Thành Quân bước tới nắm lấy bàn tay của Thực Tâm sau đó hất ra.

- Đừng đụng vào đồ của tôi. Đứng lên đi.

Giọng nói không quá to nhưng rất dứt khoát và tràn đầy sát khí. Mặt Thực Tâm tái đến mức trắng bệch ra. Cô vội vã đứng phắt dậy lùi ra xa 2 bước. Kiên Minh thấy vậy liền kéo Thực Tâm đi.

- Cậu làm gì vậy?

Thực Tâm ngập ngừng đáp.

- Tớ... tớ.

Kiên Minh đi đi lại lại, vò đầu bứt tóc.

- Tiêu rồi. Tiêu rồi. Chết thật rồi.

Thực Tâm thắc mắc hỏi Kiên Minh vì sao như vậy. Kiên Minh liền giải thích một mạch.

- Đồ trong nhà này nếu chưa được sự cho phép của anh hai thì không ai dám đụng vào đâu. Ngay cả ba mẹ tớ cũng vậy. Cậu chẳng những đụng vào mà còn làm vỡ nó nữa. Tiêu thật rồi!

- Tớ chỉ tò mò thôi, tớ đâu cố ý. Được rồi. Để tớ vào xin lỗi anh ấy.

Thực Tâm vội vã chạy vào, cô nhìn thấy sàn nhà đã được dọn dẹp sáng bóng. Cô ngơ ngác nhìn xung quanh sau đó có tiếng nói lạnh lẽo truyền ra:

- Ngồi xuống ghế đi.

Thành Quân từ trên cầu thang bước xuống mang theo hộp y tế. Cô bất ngờ rồi ngồi tựa xuống chiếc ghế bên cạnh. Thành Quân đến ngồi đối diện với cô, anh nhẹ nhàng mở hộp lấy ra một chai sát trùng và ít bông gòn. Anh nắm lấy bàn tay cô sau đó lau thật kĩ vết thương trên tay cô.

Cô bắt đầu thấy rất ngại lòng bàn tay mới hay mình đang chảy máu. Có lẽ khi cô nhặt mảnh vỡ đã vô tình làm tổn thương tay cô. Cô thất thần ngồi nhìn người đàn ông đang chăm chú băng vết thương lại cho mình.

- Em xin lỗi. Em không cố ý đụng vào đồ của anh.

Băng bó xong, Thành Quân đóng chiếc hộp lại rồi đứng dậy bước đi.

Thấy Thành Quân im lặng không trả lời, Thực Tâm lật đật chạy tới chặn Thành Quân lại.

- Em nói em xin lỗi, anh không nghe thật hay cố ý vậy.

Thành Quân một mực không trả lời, liền bước tới, Thực Tâm dùng hai tay chặn anh ta lại.

- Anh quá đáng thật đấy. Em đã nói em xin lỗi rồi mà. Được rồi. Cái chai đó bao nhiêu, em trả tiền lại cho anh.

Kiên Minh đứng nhìn hai người đối co với nhau một lúc liền chạy tới kéo Thực Tâm ra. Vì anh biết đó là món quà vô giá. Là kỉ niệm của Thành Quân với người yêu cũ. Thứ mà anh ta cất giữ rất cẩn thận.

Thành Quân vẫn im tiếng, quay đi bước lên cầu thang mặc cho Thực Tâm giằng dụa mặt đứng đó.

- -----

Sau khi biết chuyện của Thành Quân và người yêu cũ, Thực Tâm vô cùng ân hận. Người yêu cũ của Thành Quân cũng là người Việt, cô ấy đến đây du lịch và tình cờ hai người gặp nhau, mến nhau. Lúc ấy Thành Quân 15 tuổi còn cô ấy đã 25 tuổi. Vấn đề tuổi tác không quan trọng với anh, nhưng sau đó họ chia tay vì cô đã có gia đình. Tại Việt Nam cô đã lấy chồng và có một đứa con gái 8 tuổi. Mối tình chỉ vụn vụn 3 tháng sau đó kết thúc để lại cho anh niềm thương nhớ khôn nguôi. Đó là kỉ niệm đẹp để khiến anh nhớ mãi. Đã 13 năm trôi qua vẫn không có người con gái nào có thể thay thế cô ấy.

- -----

Hai người đang tâm sự dưới gốc cây phong thì có tiếng từ nhà vọng ra.

- Hai đứa vào nhà đi.

Đó là tiếng của Thành Quân. Hai người bèn lên bước vào nhà. Chiếc bàn đầy lá phong đã được dọn dẹp ngăn nắp. Đặt trên đó là một đĩa bánh với vỏ mỏng, màu vàng thơm như lá cây phong. Phía trên rưới một lớp đường óng ánh màu vàng ngà ngà đỏ. Thành Quân mời hai đứa ăn. Thực Tâm ngửi thấy mùi hương liền cảm thấy muốn ăn. Cô cắn một miếng bánh vừa giòn vừa ngọt. Cô đoán rằng đó là mật ong nhưng Kiên Minh vội giải thích nó là siro cây phong. Lúc bấy giờ cô mới biết nhựa phong không những có thể ăn được mà còn ăn rất ngon. Cô ăn ngấu nghiến hai cái liền. Đến cái cuối cùng, cả Kiên Minh và Thực Tâm đều tranh giành nhau. Thành Quân xem hai người này đấu đá thích mắt, anh liền nhếch miệng nhẹ cười.

tuổi. Nụ cười không rạng rỡ nhưng làm Thực Tâm ngỡ người. Đã từ lâu không thấy nụ cười này, Kiên Minh bất ngờ vô cùng sau đó lặng lẽ nhìn Thực Tâm. Anh suy nghĩ vu vơ chẳng lẽ người con gái này đã tới.

Kiên Minh chở Thực Tâm về nhà. Trên đường cô thắc mắc về thân phận của Thành Quân. Anh là con nuôi của ba mẹ Kiên Minh. Trước ngày qua Canada sống, có người phụ nữ đã nhẫn tâm vứt bỏ con mình đứng trước nhà bác Lâm. Thấy không có ai đến nhận lại, bác ấy đã nhận nuôi Thành Quân sau đó đưa cùng Kiên Minh sang Canada. Thành Quân lớn tuổi hơn Kiên Minh nên được gọi là anh. Chắc đó là cú sốc quá lớn khiến Thành Quân lúc nào cũng trầm lặng, u buồn. Anh ta rất nghe lời bác Lâm và được bác Lâm rất yêu mến. Người ngoài nhìn vô chẳng biết Thành Quân là con nuôi. Anh là một kiến trúc sư tại giới lại nấu ăn ngon. Còn Kiên Minh đang theo học ngành kinh doanh.

Về đến nhà, ba mẹ Kiên Minh chào đón Thực Tâm rất nhiệt tình. Mẹ Kiên Minh chuẩn bị cả một bàn ăn thịnh soạn. Tối đến, Thực Tâm mặc dù uể oải nhưng vẫn cố mở mắt để nói chuyện với Như Thảo trên facetime. Cô mệt mỏi ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh! Yêu Cả Mưa Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Thực Tâm mất đến cả tháng trời mới có thể ổn định mọi việc. Cô tiếp tục theo học ngành mỹ thuật tại một trường đại học gần đó. Đường đến trường đi ngang qua nhà của Thành Quân. Nhiều lần chạy qua đây, cô đứng nhìn thật lâu căn nhà ấy nhưng vẫn không dám bước vào. Có lẽ không khí ngột ngạt mà lạnh lẽo từ căn nhà khiến cô chùn bước chân. Khi bóng cô vừa lướt qua cũng là lúc Thành Quân từ nhà bước ra. Anh đứng ngắm nhìn từng chiếc lá phong từ trên cành rơi xuống. Anh nhớ về hình ảnh người xưa ngồi nhặt từng chiếc lá phong, đôi mắt cô gái mang một nỗi buồn man mác.

Cuối tuần, gia đình bác Lâm hay tổ chức họp mặt. Cô gặp được Phúc Khang, một người bạn thân của Thành Quân và Kiên Minh. Phúc Khang là một người bạn rất hòa đồng và thân thiện. Ngoại hình đậm chất dân chơi, rất năng động và hài hước. Bữa tiệc rộn rã tiếng cười nhưng vẫn thiếu đi bóng dáng một người. Người đó đang cố vẽ lại hình ảnh một cô gái với chiếc lá phong che đi nửa mặt bằng tất cả trí nhớ mà anh có được.

Tiếng chuông cửa từ ngoài truyền vào. Thành Quân bước ra mở cửa thì thấy Thực Tâm đang đứng bên ngoài tay mang theo ít đồ mà bác Lâm gửi cho anh. Cô nhẹ nhàng ngồi xuống ghế, đảo mắt một lượt quanh nhà. Thành Quân pha một tách trà nóng mang ra cho Thực Tâm. Cô đón lấy một cách rụt rè sau đó nhấp một ngụm nhỏ.

Nước trà ấm ấm làm xua tan cái lạnh giá trên đường đến đây.

Mười lăm phút trôi qua nhưng cả hai vẫn cứ im lặng làm không khí vốn đã lạnh lẽo nay càng lạnh thêm. Thực Tâm bật dậy xin phép về nhà đột ngột mây đen kéo đến, gió bắt đầu lớn. Từng cơn gió thổi đến mạnh đến mức tung cả mấy cái cửa sổ, cuốn theo cả đám lá phong bay vào nhà.

Thành Quân bước ra đóng cửa sổ lại:

"E là trời sắp đổ mưa, cô ở lại đi."

Giông ngày càng nhiều, sau đó một cơn mưa ập đến. Thực Tâm gọi về nhà báo sẽ ở lại đây, cô nhìn xung quanh một lần nữa. Phía sau kệ sách có một bức tranh. Bức tranh mang màu sắc rất hài hòa, càng nhìn càng cuốn hút. Gương mặt cô gái thanh khiết và dịu dàng. Tuy chỉ nửa khuôn mặt nhưng ở cô gái đó toát lên sự thánh thiện lạ thường. Càng nhìn sâu vào ảnh mặt cô càng thấy quen, nhưng vẫn không thể nghĩ ra đó là ai.

Mãi ngắm ảnh mắt như thôi miên ấy, Thực Tâm thiếp đi lúc nào không hay. Có lẽ cả ngày hôm nay cô đã quá mệt mỏi khi phải đi tìm ý tưởng cho một tác phẩm mới, cô gục trên bàn. Thành Quân với một ít bánh ngọt trên tay bước ra từ trong bếp, thấy cảnh tượng như vậy liền không khỏi bàng hoàng. Anh đến đặt chúng trên bàn rồi nhẹ nhàng cởi chiếc áo khoác đang mặc đắp cho Thực Tâm.

Sáng hôm sau, Thành Quân cùng Thực Tâm đi dạo trên con đường với hai hàng phong hai bên. Với muôn vàn chiếc lá phong rụng, mặt đất nhuộm một màu đỏ rực trải dài khắp con đường. Lần đầu đi giữa rừng phong, Thực Tâm háo hức như một đứa trẻ. Cô xoắn tít đôi chân chạy nhảy khắp nơi. Khi ngoảnh đầu lại, cô nở một nụ cười hóm hờ như mặt trời. Từng tia nắng chiếu sáng xuyên qua tâm hồn lạnh lẽo của Thành Quân, mang anh thoát ra khỏi cái không khí u ám, ngục tù mà tự anh giam cầm mình trong đây. Thực Tâm ngồi xuống nhặt vài chiếc lá phong cho vào ví. Một hình ảnh của 13 năm về trước liền hiện về trong tâm trí người con trai ấy khiến anh cười khẩy một mình.

Một tháng sau, cả gia đình Kiên Minh phải tá hỏa vì đi tìm Thực Tâm. Đến trường không thấy, điện thoại không nghe máy, Kiên Minh tỏ ra lo lắng chạy đôn chạy đáo khắp nơi tìm. Thực Tâm đã lặn lội tìm đến một cửa hàng đồ thủy tinh. Cô cố nhớ và phác họa lại cái chai thủy tinh mà cô làm vỡ ở nhà Thành Quân. Bằng hoa tay của mình, chẳng mấy chốc cái chai hiện ra y như đúc. Cô nhờ thợ thủ công làm cho mình một cái chai y hệt như vậy. Ngoài ra còn khắc lên cổ chai một dòng chữ "Miss You". Cô ngồi đợi cả ngày mới lấy được cái chai. Đến chiều, cô vội vã chạy về nhà nhưng chiếc xe không nghe lời. Nó bị hư ngay trên đường. Sau khi gọi cứu hộ thì cô đi bộ về nhà. Trời bỗng đổ cơn mưa, cô chạy vào một quán ăn đã đóng cửa. Cô nép ngoài hiên nhìn mưa rơi.

Thực Tâm đưa tay cảm nhận giọt mưa mát lạnh liền cảm thấy khoan khoái trong người. Bỗng nhiên có ánh đèn pha xe hơi chiếu vào mặt cô. Cô đưa tay che mặt lại đến khi mở mắt ra cô đã nhìn thấy Thành Quân.

Thành Quân mình thì ướt sũng, đôi mưa chạy đến đứng trước hiên với vẻ mặt nóng như lửa. Anh liên tục cầu gấu với cô:

- Cô điên à. Cô có biết cô làm mọi người phát điên lên đi tìm cô không? Đã không biết đường mà còn chạy lung tung. - Cô có biết cô gây rắc rối cho gia đình tôi không hả. Lần đầu

gặp mặt, tôi đã không vui rồi. Tôi cố kìm nén khi nhìn thấy kỉ niệm rất quan trọng của tôi vỡ nát. Ba mẹ việc rất nhiều còn phải chăm sóc cho cô. Cả Kiên Minh nữa, không phải lúc nào cô cũng có quyền đánh nó đâu. Cô đúng là đồ rắc rối.

Anh trút liền nỗi giận lên người cô. Mọi cảm xúc hân hoan khi Thực Tâm nhìn thấy bóng dáng Thành Quân liền tan biến như cơn mưa kia. Nó cuốn trôi hết mọi thứ trên mặt đất. Cô ước tới nỗi khóc không thành tiếng. Nước mắt hòa vào cơn mưa khiến anh không thể nào nhận ra người con gái này đang khóc. Có lẽ đây là lần đầu cô bị oan ức mà không chịu giải thích cho mình.

Thực Tâm im lặng nghe hết những lời nói cay đắng đó. Dứt lời, cô mạnh dạn đẩy anh sang một bên. Cô mở cánh cửa rồi bước lên xe. Lúc lên xe, Thành Quân quay sang nhìn Thực Tâm nhưng Thực Tâm đã nhắm tịt mắt lại từ lâu. Đường như Thực Tâm mệt mỏi đến kiệt sức rồi. Hai chân như sắp rời ra khỏi người, thân nhiệt cũng không mấy ổn định, hai môi đã tái mét đi. Thành Quân đưa tay sờ trán Thực Tâm nhận ra cô ấy đang sốt cao liền vận điều chỉnh máy sưởi lên. Sau đó chòm người thất dây an toàn cho Thực Tâm rồi lấy chiếc khăn choàng trong xe choàng cho cô ấy. Cô đã thiếp đi khi chưa kịp thất dây an toàn vào.

- ----

Tỉnh dậy, cô thấy mình đang nằm trong một căn phòng rất lạ. Căn phòng màu vàng ấm áp, bên phải là bàn làm việc được sắp xếp một cách ngăn nắp. Bên trái là khung cửa kính lớn. Khi nhìn ra có thể thấy những tán cây phong vàng rực. Cô gượng ngồi dậy tựa vào đầu giường, cảm thấy cổ họng khô khốc cô với tay lấy ly nước đặt ở tủ đầu giường nhưng không may nó bị đẩy ra xa rồi rơi xuống và tan tành.

Cô cảm thấy hoảng sợ khi nghe tiếng chiếc ly vỡ chỉ vì mấy lời nói của Thành Quân. Cửa phòng mở ra, Thành Quân bước vào. Thực Tâm lo lắng nhìn từng mảnh vỡ, cô nắm chặt tay vào niềng trái giường, mồ hôi trên trán không ngừng đổ xuống.

Thành Quân thấy cô gái mặt tái xanh khi nhìn mình liền nhẹ nhàng bước tới. Anh mang cho cô một tô cháo, không nói lời nào liền đưa cho cô ấy sau đó giũt lại rồi tự mình dứt cho cô ấy. Không được mấy muỗng, Thực Tâm liền ói đến xanh mặt. Tô cháo của anh quá nhiều hành khiến cô không nuốt nổi vì cô là kiểu người không thích ăn hành hay nói cách khác cô bị "dị ứng" với mùi hành.

Thành Quân đỡ cô nằm xuống, tỉ mỉ đắp chăn cho cô rồi bước ra ngoài. Anh nhẹ nhàng khép cửa phòng không tạo ra tiếng động. Nửa đêm, Thực Tâm giật mình tỉnh giấc. Cô bước xuống cầu thang, nhìn sang phòng khách thấy Thành Quân đang nằm trên sofa ngủ. Vì lo lắng anh bị lạnh, cô vào phòng lấy chăn rồi rón rén, nhẹ nhàng đắp cho anh.

Sáng hôm sau, mặc dù còn rất mệt nhưng Thực Tâm cố ngồi dậy rồi lần xuống bếp. Vì cô ngửi thấy mùi thơm thoang thoang của món phở. Thành Quân kéo ghế mời cô vào bàn. Tuy có phần dễ chịu hơn nhưng nét mặt vẫn rất lạnh lùng.

Thực Tâm cố vớt mấy cọng hành trong tô ra khi Thành Quân đang nghe điện thoại. Sau đó cô ăn rất ngon miệng. Thành Quân trở lại bàn ăn sau cuộc nói chuyện với Kiên Minh.

- Em xin lỗi vì đã gây rắc rối cho gia đình anh. Sau này em sẽ không đi lung tung nữa. Em thành thật xin lỗi mong anh bỏ qua cho em.

Thực Tâm hạ mình mở lời trước. Không nhận được lời hồi đáp từ Thành Quân, cô lẳng lặng uống cốc nước. Thấy cô buồn, Thành Quân liền chuyển cho cô chiếc khăn nhỏ vì anh không biết phải mở lời như thế nào.

Trước lúc ra về, Thực Tâm lấy từ trong túi xách ra cái chai đặt lên kệ như cũ. Cái chai mà cô đã đặt làm trong xưởng thủ công rồi chọn nơi mua siro lá phong đổ vào trong đó. Hình thức bên ngoài thì y chang cái chai cô đã làm với của Thành Quân. Có lẽ nó giống tới mức khiến Thành Quân ngỡ ngàng cứ tưởng là mơ. Ngay cả dòng chữ cũng y hệt. Anh biết mình đã hơi quá đáng với Thực Tâm liền cảm thấy ân hận vô cùng.

Chính anh cũng không hề biết tại sao mình lại như vậy. Lúc mới nghe tin cô mất tích anh đã rất lo lắng, anh cũng chạy khắp nơi tìm cô như Kiên Minh vậy. Nhưng đến khi gặp lại, anh đã không thể nào trút bỏ cơn tức giận của mình.

- ----

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh! Yêu Cả Mưa Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Kiên Minh lái xe đưa Thực Tâm đến trường. Trên đường, cô không ngừng thắc mắc về Thành Quân, dường như cô muốn biết về người đàn ông này. Cô còn nhớ rất rõ, trong phòng của Thành Quân, đối diện giường ngủ có treo một bức ảnh. Trong ảnh hiện lên hình ảnh một cô gái đang tung tăng dưới rừng phong.

Kiên Minh phải thắng xe đột ngột khi phát hiện phía trước mặt có một cảnh tượng hãi hùng. Một đám đàn ông to cao, trên hai cánh tay đều xăm kín mít, mặt mày hung tợn. Họ đang cố cưỡng bức một cô gái. Chiếc áo cô đang mặc bị rách tả tơi, đến nỗi chiếc váy rách một đường dài đến eo. Khuôn mặt cô gái đầy những vết thương, hai bên má bị tát đến mức đỏ như quả cà, khóe môi rỉ máu chảy đầy xuống cổ. Kế bên cô gái có một chai bia bị bể nát. Có lẽ cô gái này dùng nó để đánh hai tên kia cho nên một tên máu từ trán chảy xuống như thác đổ, còn một tên cánh tay hằn bị rạch một đường dài và sâu. Chiếc váy trắng cô mặc nhuộm một màu đỏ tươi, cô gái sợ hãi rúc người lại, nức nở khóc, bất lực khi nhìn hai tên kia đang cầu xé thân xác mình.

Thực Tâm vừa xuống xe, cầm lấy chai bia đập thẳng vào đầu tên kia, một tên cô đã hất bay một khoảng xa. Chúng hùng hổ đến trước mặt Thực Tâm nhưng bị Kiên Minh chặn lại. Một tên dùng sức đá Kiên Minh còn một tên giằng co với Thực Tâm. Hắn đẩy Thực Tâm khiến cô đập đầu vào tường. Lúc hắn cầm lấy chai bia cuối cùng định đập Thực Tâm thì có một bàn tay đỡ lấy. Cô choàng mở mắt, lẳng lẽ nhìn Thành Quân tấn công hai tên kia.

Máu quá nhiều bọn chúng đâu không lại Thành Quân và Phúc Khang, liền bỏ chạy. Thực Tâm vội vàng đứng dậy, cởi áo khoác dài mình đang mặc choàng cho cô gái đó. Sau đó, họ đưa cô gái lên xe.

- -----

Sau khi từ bệnh viện trở về, họ đưa cô gái về nhà Thành Quân. Đồng thời, Thực Tâm chuyển sang nhà Thành Quân ở để tiện chăm sóc cho cô gái này và nơi đây gần trường học hơn nên rất thuận tiện đi lại. Ngọc Tú đang trên đường sang Canada tìm ba. Cô là con lai, cô chỉ mới đến đây 2 hôm. Khi cô bị lạc thì được sự giúp đỡ của hai người đàn ông kia nhưng cô không ngờ mình lại bị chính chúng cưỡng bức như vậy. Cú sốc quá lớn khiến cô lúc nào cũng buồn bã, đau đớn. Cũng may Thực Tâm lúc nào cũng bên cạnh an ủi và chăm sóc tận tình cho cô. Một lần, Thực Tâm mang cháo đến thì thấy Ngọc Tú trên tay đầy máu, cô dùng dao cắt đứt cổ tay mình. Sau khi từ cõi chết trở về, Thực Tâm tức đến mức tát cho Ngọc Tú vài bực tay. Cô không ngừng khuyên bảo Ngọc Tú. Sự chân thành và ân cần của Thực Tâm khiến Ngọc Tú không khỏi xúc động, cô biết sự sống rất cao cả, mục đích cô đến tìm ba chứ không phải đến để từ bỏ mạng sống nơi đất khách quê người. Từ hôm đó, Ngọc Tú không bao giờ dám nghĩ đến việc chết nữa. Cô dần vui vẻ, lạc quan hơn sau 3 tháng tự dằn vò

bản thân. Sự hồn nhiên cùng cá tính mạnh mẽ của Thục Tâm đã cảm hóa được Ngọc Tú, đến cả Kiên Minh cũng không ngừng mang lại niềm vui cho cô.

- ----

Lúc nhìn thấy vết thương trên trán Thục Tâm, Thành Quân tỏ ra lo lắng vô cùng. Anh mang băng gạc đến tận tay băng bó cho Thục Tâm. Vết thương ngoài da nên cũng mau chóng lành lại. Nhưng chỉ hành động nhỏ của Thành Quân đã khiến Thục Tâm bồi hồi. Tim cô như muốn thoát ra khi anh chạm vào trán mình, anh nhìn vết thương đầy xót xa. Ánh mắt ấy vô tình khiến Thục Tâm động lòng.

- -----

Phía cuối con đường có một quán bán phở Việt rất ngon. Có lẽ đối với những người xa quê khi được gặp đồng hương, họ liền vui sướng siết bao. Món quán ăn gói trọn hương vị Việt Nam. Bánh phở được chủ quán làm theo truyền thống, tất cả đều được làm từ bột gạo, tráng thành tấm mỏng rồi cắt thành sợi. Thịt bò tái vừa chín, nước dùng sùng sánh dậy mùi thơm. Bên cạnh đó, quán mang thêm một đĩa rau lớn, toàn những loại rau đậm chất Việt Nam. Chúng gồm có rau húng, rau mùi, hành, giá và đặc biệt là ngò gai. Có thể nói ngò gai chính là tâm hồn của món phở, là đặc trưng của món phở.

Một anh phục vụ người Việt được chính Thành Quân dặn dò kĩ phải làm một tô phở không để hành lá. Ngay cả Kiên Minh dù đã biết thói quen của bạn mình cũng không khỏi ngạc nhiên. Kiên Minh thấy vậy liền khoai chí, tùm tùm cười. Thục Tâm đang mải mê với chú cún của chủ quán nên không hay biết điều gì đang xảy ra khi gọi món. Đến nỗi khi được dọn ra, cô không ngừng cảm kích Kiên Minh.

Không biết từ khi nào, tất cả món ăn Thành Quân nấu đều không có hành. Anh sợ Thục Tâm ăn không được nên mỗi khi đi mua đồ liền loại hành ra khỏi danh sách của mình.

- -----

Thục Tâm mỗi tuần hai lần đều đi dạo trong rừng phong. Cô thích ngắm nhìn lá phong rơi, những chiếc lá lặng lẽ, êm đềm rơi xuống tựa một bức tranh thơ mộng. Từ ngày dọn đến nhà Thành Quân, kĩ năng vẽ của Thục Tâm ngày càng nâng cao. Những bức tranh của cô đều vẽ lá phong nhưng không u buồn như của Thành Quân. Tranh của cô màu sắc tươi tắn, không gian thoáng đàn như chính tính cách của cô vậy. Cô vẽ một chàng trai nhìn cây phong ngoài khung cửa, hay chàng trai ngồi thơ thẩn dưới gốc phong già. Có lúc lại vẽ một bức tranh chỉ toàn lá phong. Những chiếc lá từ đậm đến nhạt xen kẽ, nó đùa với nhau.

Thục Tâm tung tăng chạy dưới tán cây phong. Cô xoay một cái liền cảm thấy choáng váng. Cổ chân bị trật sang một bên, cô đau đến không thờ nổi. Cô ngã ngửa xuống. Thành Quân thấy vậy vội vã chạy đến. Anh nhìn chân Thục Tâm, anh đưa tay chạm vào chân cô. Cô rụt rè rút chân lại nhưng Thành Quân quyết đoán nắm lại.

- Có muốn bị gãy luôn không? Để tôi.

- Anh làm được không?

Thành Quân đưa tay chỉ lên tán cây phong. Thục Tâm nhìn theo liền thấy một chiếc lá nhẹ nhàng rơi xuống. Nó rơi không theo một đường nào nhất định. Có lúc rơi thẳng rồi sang trái sau đó sang phải. Nó nhẹ nhàng xoay "người" một vòng cung lớn rồi lại nhẹ nhàng tiếp đất. Khi chiếc lá vừa rơi xuống, chân cô cũng cảm thấy bớt đau hơn. Cô đứng ngay dậy, không khỏi vui mừng liền vỗ tư ôm lấy Thành Quân.

- Cảm ơn anh nhiều.

Ngại ngừng, Thục Tâm liền buông ra. Tim Thành Quân có một cảm giác lạ đến không ngờ. Anh thấy nhói lên, cả người cứng đờ không nói lời nào. Thục Tâm sượng ngắt, ngập ngừng nói xin lỗi.

- Em...xin lỗi. Anh không sao chứ.

- Chân em khỏi rồi. Anh xem này...

Nói rồi, Thục Tâm xoay người để chứng tỏ chân mình đã hồi phục. Nhưng không may, khớp xương tuy đã được trả lại vị trí cũ nhưng vẫn bị tổn thương. Cô bất cẩn ngã vào người Thành Quân. Anh dùng một tay ôm lấy người Thục Tâm, cả hai nhón nhau say sưa. Thành Quân nhanh chóng hoàn hồn liền đỡ Thục Tâm đứng dậy nhưng cô không thể nào đứng vững.

- Chân bị trật lại rồi, không đi được ngay đâu. Lên đi, tôi cõng về.

Thục Tâm ngại ngừng từ chối. Nhưng sau đó vẫn để Thành Quân cõng mình. Cô e ấp cười thẹn thùng trên lưng anh.

Cô dần không hiểu được con tim mình. Mỗi lần bên cạnh anh, cô rất vui vẻ. Trong mắt cô, Thành Quân là người rất tuyệt vời.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh! Yêu Cả Mùa Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Mất 2 tiếng rưỡi để đến khu cắm trại mùa thu. Năm con người chia thành 2 cái lều đối diện nhau. Ở giữa là ngọn lửa đang bập bùng cháy. Hôm nay là một ngày vô cùng vất vả đối với Thục Tâm. Cô tốn nhiều công sức để trang hoàng cho cái lều của mình và Ngọc Tú. Bọn con trai gồm Kiên Minh, Thành Quân và Phúc Khang thì hai người đã làm lều, Kiên Minh vào rừng tìm ít củi khô sau cuộc cãi vã lớn tiếng với Thục Tâm.

Đội đến chiều nhưng không thấy Kiên Minh trở về, mọi người ai cũng sốt ruột, lo lắng sau đó liền cùng nhau vào rừng tìm kiếm Kiên Minh. Đi một khoảng xa, Thục Tâm quyết định tách riêng đi tìm. Cô men theo đường mòn dẫn vào rừng gặp một con dốc nhỏ dẫn đến bờ suối. Cô loay hoay tìm kiếm khắp các ngõ ngách. Một giọng nói yếu ớt từ phía dưới con dốc truyền lên. Có thể là tiếng Kiên Minh, cô từng bước từng bước leo xuống dốc. Kiên Minh ngồi trên một tảng đá gần đó với chân trái bị thương. Anh đã vô tình trượt từ trên dốc xuống nên bị bong gân và một vài vết thương nhỏ ngoài da. Vừa nhìn thấy Kiên Minh, cô vui mừng chạy lại.

- Sao đấy? Bị thương rồi à!

Kiên Minh hừ nhẹ sau đó giơ chân trái lên nhưng không được. Thục Tâm thấy vậy liền trêu chọc.

- Cậu thấy gì không?

- Thấy gì?

- Tớ vừa mới thấy một con nai vàng ngơ ngác chạy qua đây nè. Hình như nó bị què một chân rồi.

- Cậu...

- Thôi được rồi. Tớ không chọc cậu nữa. Đi được không?

- Dĩ nhiên là.... không rồi.

Sau khi xem xét một hồi, Thục Tâm ngồi xuống, dùng tay tự vỗ lên lưng mình.

- Lên đi. Tớ cõng cậu.

- Không. Làm vậy không hợp lý chút nào.

- Không hợp lý là không hợp lý chỗ nào. Cậu sợ tớ không cõng cậu nổi à. Hay sợ tớ trả thù cậu chuyện hồi trưa.

- Không phải. Ý tớ là....

Thục Tâm nhanh trí đoán ra vấn đề mà Kiên Minh đang quan tâm là anh sợ mất mặt trước Ngọc Tú. Qua những lần gặp mặt, cô đã đoán ra được tình ý giữa hai người này.

- Đừng lo, Ngọc Tú đang canh giữ lều rồi. Chừng nào gần tới, tớ bỏ cậu xuống. Lúc đó tớ dìu cậu vào là được. Tớ đảm bảo chuyện này Ngọc Tú không biết đâu.

- Nhưng tớ nặng lắm đấy.

Thục Tâm thấy trời đã tối liền lên giọng cần nhân.

- Còn không mau lên. Bộ cậu muốn trở thành món ăn tối của chó sói hả? Nhanh lên đi tớ sợ lắm đấy?

- Tớ vẫn thấy không được mà...

- Mệt quá, lên không? Không lên tớ đi về một mình à.

Thục Tâm giả bộ đi được ba bước thì tiếng chó sói từ tận rừng sâu vang lên. Kiên Minh sợ hãi liền chấp nhận để Thục Tâm cõng mình. Anh không ngờ, một cô gái đáng vóc nhỏ nhắn như thế này có thể cõng mình đi một mạch như vậy. Anh cũng không ngờ mình lại có ngày như thế này sau đó tự cười khẩy một mình.

- Xin lỗi cậu.

- Chuyện gì?- Thục Tâm vừa cõng vừa thắc mắc hỏi.

- Chuyện hồi trưa....

Chưa kịp nói thêm lời nào, Thục Tâm đã chặn lại.

- Chuyện hồi trưa nào? Tớ quên rồi.

- Tớ xin lỗi. Tớ không cố ý xúc phạm cậu đâu.

Đúng là lúc trưa, Kiên Minh có hơi quá đáng với Thục Tâm. Anh ý mình đã sống ở đây lâu, gần như trở thành người bản xứ liền đâm ra tự mãn. Một phần muốn thể hiện trước mặt Ngọc Tú nên đã quá ư là đắc chí.

Đi được một lúc, Kiên Minh lại lên tiếng.

- Cảm ơn cậu nhiều, Thục Tâm.

Thục Tâm nghe vậy liền tò ý trên chọc lại.

- Gì nữa?

- Cậu đã không giận tớ lại còn cõng tớ nữa. Cảm ơn nhiều nha, Thục Tâm.

- Không sao. Nhưng sau này ăn nhiều lên đi. Đàn ông đàn an gì mà nhẹ như bông gòn vậy. Cõng cậu mà tớ cứ sợ gió thổi cậu mất vậy đó.

- Ê, thôi cái kiểu đó đi nha. Tớ có muốn ốm đâu, tại ăn quai không mập thôi. Cậu nói sao chứ mấy cô gái ở đây thích tớ lắm đấy.

- Úi giời, người thì như con tôm khô. Mà cũng không được con tôm nữa chứ. Chắc tại nó bị mù nên thấy thế chứ gì.

Kiên Minh lại tiếp tục kêu ca trên lưng Thục Tâm.

- Ai đòi lại để con gái cõng con trai chứ. Cậu làm tớ mất hết chí khí nam nhi hà. Tại cậu ép tớ mới để cậu cõng đấy, chứ không phải tớ muốn đâu nha.

- Chứ không phải sợ bị mấy con chó sói ăn thịt hà cha? Làm như mình thanh cao lắm không bằng.

Thục Tâm bĩu môi khinh bỉ. Kiên Minh lại tiếp tục nài nỉ cô.

- Nhớ là không được nói chuyện này với ai nghe chưa? Nhất là với Ngọc Tú á.

- Ừ.

Kiên Minh bản khoăn, tự đọc thoại.

- Mà tờ tin cậu được không vậy?
- Nhờ cậu lỡ miệng nói ra thì sao? Không được, không được.
- Ê, Thực Tâm bỏ tờ xuống đi.
- Mà thôi, cậu thề đi. Cậu thề là không nói ra đi.

Kiên Minh lần nữa nhả bên tai khiến Thực Tâm bực mình. Cô liền quát lớn:

- Mệt quá. Cái thằng này có im đi không?
- Nói tiếng nữa tờ quảng cậu xuống núi bây giờ. Im giùm cái đi.

- -----

Không khí lạnh lẽo khiến Thực Tâm không ngủ được. Cô ngồi dậy, đắp chăn cho Ngọc Tú sau khi bước ra ngoài sưởi ấm. Ngon lửa tỏa hơi ấm lan khắp người Thực Tâm. Nghe tiếng bước chân, cô quay sang nhìn. Phúc Khang bước ra, anh mang theo chiếc khăn lớn trùm lấy người Thực Tâm. Hai người trò chuyện với nhau rất ăy khiến Thành Quân mặc dù đã tỉnh dậy vẫn không bước ra. Anh sợ mình sẽ làm mất không khí vui vẻ ấy.

- -----

Buổi già ngoại kết thúc, Phúc Khang đến tận nhà Thành Quân rủ Thực Tâm đi chơi. Anh đưa cô đến tham dự lễ hội rượu ở Niagara. Mọi người tham gia diễu hành trên đường phố The Grand Parade ở Niagara. Sau đó là những cuộc đi nếm rượu tại các hầm rượu trong vùng Niagara. Thực Tâm và Phúc Khang hòa mình vào dòng người đó. Cô say sưa nếm hết loại rượu này sang loại rượu khác. Những chai rượu ở đây đều nức mùi nhựa phong.

Người ngà ngà say, hai má ửng hồng như quả đào. Toàn thân đều tỏa ra mùi rượu. Phúc Khang đưa cô về nhà. Sau đó Thành Quân bế Thực Tâm lên phòng mình vì sợ Ngọc Tú thức giấc. Anh mang khăn đến chườm cho cô cả đêm. Anh ân cần lau kỹ gương mặt tươi sáng của cô.

Khi anh đứng dậy, Thực Tâm đã kéo tay anh lại.

- Hôm nay vui quá. Ngày mai anh lại đưa em đi nữa nha. Ngày mai mình rủ thêm anh Thành Quân đi nữa. Cả Kiên Minh và Ngọc Tú nữa, rủ hết bọn họ luôn.
- Mà cái tên kia, chắc anh ta không đi đâu. Cái tên xấu xa đó, anh ta làm gì đi mấy cái này chứ. Lúc nào cũng bí xị, lạnh lùng nhưng mà....

Sau đó, Thành Quân không nghe rõ những lời nói của Thực Tâm nữa vì rằng nó quá nhỏ.

- Cảm ơn anh nhiều nha, Phúc Khang.

Cô ngủ thiếp đi nhưng tay lúc nào cũng nắm chặt tay của Thành Quân khiến anh không thể rời đi. Không hiểu vì sao nhưng những lời nói của Thực Tâm lại khiến anh cảm thấy đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh! Yêu Cả Mùa Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Một lần nữa, Phúc Khang lại đến nhà tìm Thực Tâm. Nhưng lúc này cô đã đi từ sáng sớm.

Thành Quân mang 1 tách trà cho Phúc Khang. Anh ngồi tựa vào chiếc ghế song song với Phúc Khang ở ngoài hiên nhà.

- Cậu thấy Thực Tâm thế nào, Thành Quân?

Câu hỏi của Phúc Khang khiến anh đang uống tách trà liền dừng lại nhưng không nói lời nào. Phúc Khang luyên thuyên nhắc đến Thực Tâm.

- Không ngờ tờ với cô ấy hợp nhau như vậy. Cậu biết không, chỉ còn hai hầm rượu nữa là Thực Tâm đã nếm sạch rượu ở Niagara này đấy. Lần đầu tờ thấy một con sâu rượu đáng yêu như vậy.

- Cô ấy có thói quen hay sở thích gì vậy? Thành Quân, cậu giúp tờ tìm hiểu được không?

Thành Quân nhìn Phúc Khang chăm chăm rồi hỏi.

- Cậu thật lòng với cô gái này chứ?
- Tờ cũng không biết nữa. Chỉ là mỗi lần thấy cô ấy tờ rất vui.
- Trước hết cậu phải suy nghĩ thật kĩ đã. Người con gái rất dễ rung động và cũng dễ bị tổn thương. Nếu cậu xem cô ấy như những cô gái trước đây cậu quen thì hẳn là không được đâu.
- Nhưng những cô gái tờ quen trước đây không hề cho tờ cảm giác muốn bảo vệ như Thực Tâm.
- Chỉ sợ Thực Tâm, cô ấy không muốn cậu bảo vệ mà thôi.
- Có lẽ cậu nói đúng. Thực Tâm quá cá tính và mạnh mẽ. Tờ muốn bảo vệ nhưng lại không có cơ hội. Tờ sẽ tìm cơ hội nói riêng với cô ấy, ngay bây giờ tờ không muốn tạo áp lực cho cô ấy. Tờ không muốn ngay cả bạn bè cũng không làm được.

Thành Quân nghe vậy liền trầm ngâm, ngoảnh mặt lại nhìn xa xăm. Có lẽ anh biết Thực Tâm yêu ai cho nên anh không khuyến khích Phúc Khang. Anh không muốn Phúc Khang bị tổn thương.

- ----

Thành Quân một tay chuẩn bị tất cả món ăn cho bữa tiệc sinh nhật Thực Tâm. Nhưng đến khi bắt đầu, anh lại ra ngoài vì công việc. Thực Tâm thấy vậy có chút buồn bã. Cô uống sạch một chai rượu mà Phúc Khang mang tới.

Nửa đêm, Thành Quân trở về nhưng buổi tiệc vẫn chưa kết thúc. Phúc Khang và Kiên Minh hát hò say sưa, chỉ còn mỗi Ngọc Tú đang loay hoay rửa bát trong bếp. Một cô gái người Việt khác về cùng Thành Quân. Cô ấy là đồng nghiệp của anh. Thanh Hoa đồng đánh, kèn kieu, không tiếc lời phi báng Ngọc Tú vì cô rất thích Kiên Minh.

Tiếng cô ta vang đến tai Thực Tâm khiến cô giật mình thức giấc. Cô xuống bếp liền thấy Thanh Hoa cố tình hắt nước vào người Ngọc Tú. Bất bình, Thực Tâm chạy tới xô Thanh Hoa ra, rồi quay lại hỏi thăm Ngọc Tú. Không đề yên, Thanh Hoa vơ lấy cái bát chọi lên người Thực Tâm. Thực Tâm giờ tay tất Thanh Hoa một bạt tay nhưng không may vô tình khiến Thành Quân thấy.

- Cô lại gây sự nữa sao, Thực Tâm?

- Là cô ta gây sự trước không liên quan gì đến em.

- Rõ ràng tôi thấy cô đánh Thanh Hoa vậy mà còn cãi chày cãi cối sao?

- Anh có biết tại sao em đánh cô ta không? Cô ta đã....

Thanh Hoa thấy bắt lỗi cho mình liền gờ trờ bịa đặt.

- Xin lỗi, là lỗi của em. Lúc nãy em định giúp Thực Tâm rửa bát nhưng em vụng về làm bể khiến cô ấy không vui nên cô ấy mới vậy. Là lỗi của em, anh đừng trách cô ấy.

Sau đó quay sang nắm lấy tai Thực Tâm dịu dàng nói:

- Cho tôi xin lỗi nha Thực Tâm. Để tôi mua lại cái khác gửi lại. Cô đừng giận tôi đây.

Thành Quân không biết đầu đuôi câu chuyện nhưng nghe thấy vậy liền thấy Thực Tâm có chút quá đáng. Anh quay sang Thực Tâm nghiêm nghị nói:

- Xin lỗi đi. Thanh Hoa đã nói là không cố ý rồi. Cô đâu cần chấp nhát chuyện như vậy.

- Không. Em không có lỗi tại sao bắt em xin lỗi.

- Xin lỗi đi, mau lên.

Thanh Hoa ngoài miệng vuốt ve nhưng trong lòng lại vô cùng đắc ý. Mặc dù thái độ của Thành Quân khiến Thực Tâm có phần sợ hãi nhưng cô vẫn kiên quyết không xin lỗi. Thấy vậy, Thành Quân liền kéo Thực Tâm lên phòng.

- Buông ra, buông tay em ra.

- Không. Khi nào cô chịu xin lỗi tôi sẽ buông ra.

- Đau, anh mau buông ra đi.

Thành Quân muốn trị tội bướng bỉnh của Thực Tâm nhưng vô tình lại khiến cô tổn thương.

- Anh không tin em đến vậy sao?

- Tôi không tin ai cả, tôi chỉ tin vào mắt mình thôi.

- Em đã nói là em không xin lỗi. Em không sai.

- Chỉ một việc nhỏ nhoi như vậy mà cô cũng không làm được sao? Đi theo tôi... đi xuống xin lỗi Thanh Hoa.

Vừa nói, anh vừa kéo tay Thực Tâm đi. Cô dùng hết sức lực gỡ tay anh ra. Bao nhiêu uất ức dồn nén liền trút ra.

- Không, buông ra... Em nói rồi, em không có lỗi việc gì phải xin lỗi cô ta.

- Tôi không biết ở nhà ba mẹ cô đã dạy cô ra sao mà khiến cô bướng bỉnh như vậy. Trong mắt cô không coi ai ra gì cả. Ngay cả người anh trai như tôi cũng không quản cô được nữa rồi.

Nghe thấy lời nói nhắc đến ba mẹ mình, Thực Tâm liền nổi đóa.

- Anh muốn nói gì thì nói, đừng đụng đến ba mẹ tôi. Tôi sẽ xin lỗi nếu tôi thật sự sai. Còn cô ta. Anh biết cô ta đã làm gì không. Cô ta đã si nhục Ngọc Tú sau đó còn hắt nước lên người em ấy. Thậm chí, anh nhìn đây(chỉ tay lên trán mình). Vết trầy này không tự nhiên mà có đâu. Cái thứ mà anh tận mắt nhìn thấy chưa chắc đã là sự thật.

- Giúp tôi rửa bát sao?(cô cười tự giễu)

Thành Quân nghe Thực tâm nói mới để ý đến trán cô. Một vết trầy đang rướm máu. Anh giờ tay sờ trán cô nhưng bị cô hất ra. Cô giần giụa nước mắt khiến Thành Quân không khỏi bận lòng.

- Anh trai. Tôi chưa bao giờ muốn anh là anh trai tôi cả. Chẳng lẽ, anh không biết tôi thích anh chứ. Tôi không tin anh không biết điều đó. Nhưng anh đừng tưởng tôi thích anh nên anh muốn làm gì cũng được. Tôi như vậy đó, anh đừng quan tâm đến tôi nữa, ai cần anh quản chứ.

Thành Quân không hề bất ngờ về điều này. Anh đã biết rằng Thực tâm đã yêu mình từ lâu. Anh nhớ có lần cô tự làm món ăn cho anh đến nỗi mười đầu ngón tay đã hết 9 ngón bị đứt. Nhưng trong lòng anh vẫn canh cánh chuyện cũ nên vẫn không thể mở lòng với cô. Thêm nữa, người bạn của anh lại rất thích cô ấy. Hai người này lại rất hợp với nhau.

- Vậy sau này tôi không quan tâm đến cô nữa. Cô cũng đừng thích tôi nữa. Vì tôi sẽ không bao giờ thích cô đâu.
- Anh nói dối. Anh không thích em vậy tại sao anh lại chăm sóc ân cần cho em như vậy?
- Không phải ai chăm sóc tốt cho mình là thích mình đâu. Tôi nói rồi, tôi chỉ quan tâm cô với tư cách là một người anh trai mà thôi.
- Không... em không tin.

Nói xong, Thành Quân quay lưng bước đi. Thục Tâm đứng hình mất 5 giây sau đó chạy đứng trước mặt Thành Quân. Cô đưa tay choàng lên cổ anh, nhón chân trao lên môi anh một nụ hôn ngọt ngào pha lẫn vị chan chất của rượu. Bị hôn như vậy khiến Thành Quân đứng ngơ người ra. Anh không hề phản ứng, tay chân cứng như tạc tượng.

- Được rồi. Nếu anh không thích em, em sẽ làm cho anh thích em. Em sẽ không từ bỏ anh đâu. Em sẽ khiến trái tim băng giá của anh tan chảy.

Sau đó cô lại hôn lên môi anh một nụ hôn mỏng manh. Cô bước ra gần đến cửa phòng liền ngoảnh mặt lại cười dịu dàng.

Sau khi cô đi, anh nhẹ nhàng đưa tay sờ môi mình. Rồi đưa tay lên trái tim mình cảm nhận nhịp đập của nó. Trái tim anh như muốn thoát ra ngoài. Cả đêm đó anh trằn trọc mãi không ngủ được.

- ----

Thế là đã 3 năm 6 tháng trôi qua, cô và anh quấn quýt bên nhau như hình với bóng. Chỉ tội cho Thục Tâm vẫn không cảm nhận được gì từ anh. Vẫn như lần đầu gặp mặt, thời gian trôi qua nhanh như vậy, mọi nỗ lực của Thục Tâm vẫn không hề có kết quả. Nhưng với cô không hề có hai chữ từ bỏ.

Một mùa thu nữa lại đến, cô vẫn miệt mài với hàng tá tác phẩm của mình. Cô ngắm nhìn cây phong rồi tưởng tượng ra Thành Quân đang đứng ở đấy.

Ngọc Tú thấy cô buồn liền an ủi.

- Còn vài tháng nữa thôi mà. Chúng ta sắp về Việt Nam đoàn tụ với mọi người rồi. Về bên đấy chị sẽ được gặp ba mẹ, gặp lại bạn bè cũ. Nhất là chị sẽ được gặp lại anh Thành Quân mà.
- Con nhò này, nay dám chọc chị nữa. Phải đánh chết mới được.

Cách đây 2 tháng, vợ chồng bác Lâm đã trở về bên Việt Nam sống. Sau bao nhiêu năm buôn ba nơi đất khách quê người, hai vợ chồng họ muốn an nghỉ tuổi già tại quê nhà. Cho nên đã trở lại định cư ở Việt Nam. Thành Quân vì thế cũng trở về chăm sóc họ. Chỉ còn mỗi Kiên Minh ở lại. Anh còn vài tháng nữa sẽ tốt nghiệp sau đó cũng trở về Việt Nam sinh sống và lập nghiệp. Còn Ngọc Tú cũng vậy, cô nhiều lần muốn quay về nhưng lại sợ Thục Tâm một mình bên đây sẽ buồn cho nên quyết định ở lại.

- Ba em sao rồi? Em không định nhận lại ông ấy sao?

Nhắc đến ba của Ngọc Tú, ông ấy không hề biết đến sự tồn tại của cô. Hiện nay ông làm chủ một cửa hàng bán ghita, ông có 2 người con, 1 trai 1 gái nhưng vợ ông đã mất sớm. Hai người họ gặp nhau nhiều lần nhưng vẫn không hề biết mối quan hệ của nhau.

- Không. Em không muốn cuộc sống ông ấy bị xáo trộn. Gia đình ông ấy đang rất hạnh phúc. Em chỉ cần nhìn thấy ông ấy hạnh phúc là em vui rồi.
- Em tốt bụng quá. Em làm chị thấy mình tội lỗi vô cùng nè. Cũng may gia đình chị lúc nào cũng hạnh phúc nên chị không có dịp để gây tội.

Ngọc Tú ôm lấy Thục Tâm một cách ấm áp.

- Cảm ơn chị, không nhờ chị chắc em đã chết rồi. Chị cứu sống em, cứu mạng em. Cả đời này em mang ơn chị rất nhiều. Sau này chị bảo em làm trâu làm ngựa em cũng làm.

Thục Tâm chỉ tay lên trán Ngọc Tú sau đó bẹo má cô ấy.

- Con nhò khùng này. Càng ngày càng giống Kiên Minh rồi. Toàn nói mấy lời ôn hòa. Hết đạo lý này tới đạo lý khác. Sau này cô chỉ cần chăm sóc tốt cho bản thân và chăm sóc tốt cho cái thằng bạn khùng của tôi là được. Ai bảo cô làm trâu làm ngựa cho tôi chứ.

- Chị thật sự không giận em sao?
- Giận cái gì? Chuyện cô với Kiên Minh qua mặt tôi à.

Ngọc Tú gật đầu, hừ nhẹ sau đó cúi mặt xuống đất. Thục Tâm liền dùng hai tay nâng mặt Ngọc Tú lên.

- Nghe này. Chị trách em cái gì chứ. Tuy chị và Kiên Minh có hôn ước nhưng chị không yêu cậu ấy. Trước khi gặp em, chị còn định mai mối cho cậu ấy mấy cô nữa. Cũng may cậu ấy gặp em, em là một cô gái vừa hiền lành lại tốt bụng.
- Em cảm ơn chị nhiều lắm. Nhưng tại sao chị không yêu anh ấy. Em thấy anh ấy tốt mà.

- Yêu cái gì chứ? Cái thằng đó có gì tốt chứ? Người gì yếu siu như cọng búng, chỉ được cái đẹp trai, bụng tốt thôi. Chị không hiểu sao em lại yêu nó nữa chứ. Với lại, em yên tâm. Về nước chị sẽ kêu ba mẹ chị nhận em làm con nuôi. Sau đó gả em cho Kiên Minh. Thế là gia đình chị vẫn già con gái cho gia đình Kiên Minh, thế thì không hề bội ước tí nào.

Nghe lời nói thật lòng của Thục Tâm, Ngọc Tú không kiềm được nước mắt. Cô vỗ òa trong vòng tay Thục Tâm.

- À, nghe nè. Sau này em còn có một chị gái nữa. Đó là người bạn thân ời là thân của chị. Cậu ấy tên là Như Thảo. Cậu ấy cũng y chang em vậy.
- Là người chị hay nói chuyện trên facetime hả?
- Ừ. Cậu ấy đang làm thư ký cho ba chị. Nghe ba nói, cậu ấy giỏi giang lắm.

- ---

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh! Yêu Cả Mùa Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Trở về Việt Nam sau bao năm xa cách, Thục Tâm vô cùng háo hức bước xuống sân bay. Cô cùng Ngọc Tú và Kiên Minh bí mật trở về nước trước một tháng.

Cánh cổng quen thuộc hiện ra trước mắt Thục Tâm. Ngọc Tú còn chưa khỏi bàng hoàng về sự đồ sộ và tráng lệ của ngôi biệt thự thì bị Thục Tâm vỗ vai giật mình.

- Vào thôi.

Chìa khóa nhà vẫn không hề thay đổi, Thục Tâm dùng nó để mở cửa. Cô kéo vali bước vào. Giữa hai hàng hoa hồng là con đường nhỏ lát gạch hoa, bước lên vài bậc thang chạm đá, mỗi bậc đều trồng hai chậu hoa cúc hai bên. Khuôn viên nhà hiện ra đầy thoáng đãng. Chiếc xích đu năm xưa vẫn ở đấy. Nhưng trên chiếc xích đu có một đứa bé trai tầm 3 tuổi. Mặt mày sáng sủa, mũm mĩm trông rất đáng yêu.

- Em là ai vậy? Sao lại ở đây? Em tên gì?

Thằng nhóc vừa nhìn thấy đã ôm lấy Thục Tâm.

- Em tên Vĩ Đức. Còn chị, chị tên gì?

- Chị tên...

- Thục Tâm.

Giọng nói quen thuộc của ba cô khiến cô quay mặt lại. Nhìn thấy ba, cô không kìm nổi giọt nước mắt hạnh phúc.

- B...b...a

Lời nói bị nghẹn từ trong đáy lòng khiến cô không thốt ra được. Đúng lúc đó, thằng bé nhảy ra khỏi người cô la lên.

- Ba....ba về rồi.

Vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, Thục Tâm đứng ngơ ngời. Ba cô ôm thằng bé đi tới.

- Đây là em con. Nó tên Vĩ Đức.

Cô phát lên cười giòn gĩa.

- Thật không? Con có em trai sao? Mẹ sinh nó khi nào vậy? Sao con không biết? Ba mẹ hay thật giấu con tận 3, 4 năm trời. Hèn gì tổng quai con đi sớm vậy.

Cô giả vờ trách móc ba mình khiến Ngọc Tú cười chúm chím.

- Chuyện này là...

- Thục Tâm(Như Thảo thấy liền chạy tới ôm cô)

- Mẹ(thằng bé gọi Như Thảo)

Thục Tâm thắc mắc hỏi:" Chuyện này là sao? Cậu có con khi nào vậy? Sao nó lại gọi ba mình là ba?"

Vẫn chưa hiểu được vấn đề, ba cô đã bảo vào nhà.

- ----

Bữa cơm gia đình đầu tiên sau bao ngày xa cách rất đổi thân thương và ấm áp.

- Ba à, sao ba giấu con vậy? Chuyện như vậy sao giờ này ba mới nói với con? Ba không xem con là con của ba nữa hả?

- Con biết hết rồi sao? Ba xin lỗi. Ba sợ con khó chấp nhận được nên...

- Có gì đâu mà khó. Như Thảo nói với con hết rồi. Sau này con sẽ xem Vĩ Đức như em ruột của mình mà.

- Em ruột?- mẹ cô buông đứa lên tiếng.

- Con nói sai sao? Vĩ Đức là con nuôi của ba mẹ.

Ba mẹ cô và Như Thảo nhìn nhau trong giây lát sau đó gật đầu đồng ý.

- À, đây là Ngọc Tú. Em gái nuôi của con.

- Con chào hai bác.- Ngọc Tú lên tiếng.

- ----

Trước lúc ăn cơm, Như Thảo đã vào phòng Thục Tâm giúp cô sắp xếp quần áo vào tủ.

- Chuyện gì đang xảy ra vậy, Như Thảo cậu có con khi nào?

- Chuyện dài dòng lắm. Cậu ngồi xuống đây đi. Tớ sẽ kể cho cậu nghe.

Hai người ngồi trên chiếc giường cùng tâm sự. Như Thảo cầm lấy tay Thực Tâm.

- Sau khi cậu đi, tớ có yêu một người và sinh con cho người đó. Nhưng gặp hoàn cảnh gia đình khó khăn nên chúng tớ vẫn chưa thể kết hôn được. Không lâu sau, mẹ tớ qua đời. Mẹ cậu thấy vậy nên đón hai mẹ con tớ về. Chẳng bé nó miễn ba.. cậu làm nên ba cậu nhận nó làm con nuôi. Chuyện là vậy đó.

- Tội nghiệp cậu thật. Nhưng người đó gặp chuyện gì mà vẫn chưa thể kết hôn vậy.

- Con gái anh ấy chắc không thể chấp nhận tớ được.

- Người đó có con rồi sao?

- Đúng vậy, một cô con gái.

- Bao nhiêu tuổi?

- Cỡ cậu và tớ.

- Vậy người đó chắc tầm tuổi ba tớ hả?

Như Thảo gật đầu nhẹ đồng ý.

- À, ra vậy. Phải gọi một người bằng tuổi mình là mẹ thì hơi quá đáng. Nếu là tớ, chắc tớ cũng không làm được.

- Nhưng tớ với người đó yêu nhau thật lòng. Tớ... tớ.

Như Thảo nắc nghẹn ngào. Thấy vậy, Thực Tâm ôm cô vào lòng, vỗ vào lưng cô nhẹ nhàng.

- Được rồi. Đừng khóc nữa. Có lẽ, cô ấy nghĩ cậu đang lừa gạt ba cô ấy nên mới vậy. Sau này, có thời gian hai người nên dung đắp tình cảm với nhau. Tớ tin, rồi sẽ có một ngày cô ấy hiểu được tấm lòng của cậu.

- Thật không?

- Thật. Tớ xin lỗi nhé.

- Há?

- Hồi sáng, tớ đã giận cậu thật đấy. Nghe Vi Đức gọi cậu là mẹ, tớ tưởng cậu kết hôn mà không gọi tớ. Sau này, tớ sẽ làm phù dâu trong hôn lễ của cậu. Cậu đừng giận tớ nha.

- Cậu sẽ làm phù dâu trong hôn lễ của tớ sao?

- Nhất định.

- -----

Đêm đó, Ngọc Tú bâng khuâng không ngủ được. Cô cứ trằn trọc khiến cho Thực Tâm cũng thức giấc.

- Lạ chỗ, em không ngủ được hả?

- Không phải. Chỉ là em thấy có gì đó không đúng.

- Chuyện của Vi Đức hả?

- Vâng.

- Đừng suy nghĩ nhiều nữa. Ngủ đi.

- Vâng.

- -----

Sáng sớm, khi ánh nắng chiếu xuyên qua những tán cây trong vườn cũng là lúc Thực Tâm vừa chạy bộ xong. Cô lấy khăn lau mồ hôi trên mặt mình. Cô tiếp tục đeo tai nghe, mở nhạc lên. Lúc cô định chạy, một bà tay nhỏ xíu, mềm mại nắm chặt lấy tay cô. Vi Đức cúi vào tay cô vài viên socola.

- Cho chị nè.

Thực Tâm ngồi xuống, xoa đầu thằng bé rồi xòe tay nhận lấy viên socola.

- Vi Đức ơi. Con đâu rồi?

- Mẹ à, Vi Đức bên này nè.

Mẹ Thực Tâm bước tới nắm lấy tay thằng bé.

- Vào nhà thôi con. Vào nhà ăn sáng thôi.

Vi Đức nũng nịu nói:

- Cho con chơi với chị ấy chút xíu đi dì.

Thục Tâm khó hiểu chưa quen với cách xưng hô này.

- Dĩ?... À, Như Thảo là mẹ em ấy.

- Ủ. Con cũng vào đi. Như Thảo chuẩn bị bữa sáng xong hết rồi.

- Vâng. Con vào liền.

Vĩ Đức một tay nắm lấy tay Thục Tâm, tay còn lại nắm lấy tay mẹ cô đi vào.

- -----

- Như Thảo, có phải cậu ghét tớ lắm không?

- Sao cậu lại nói vậy?

- Thì Vĩ Đức có khuôn mặt y chang tớ vậy. Người ta thường nói bà bầu mà ghét ai thì đẻ con ra giống người đó lắm. Khai đi. Có phải cậu ghét tớ lắm không?

- Không phải. Tớ nhớ cậu nên mới vậy. Cậu biết tớ thương cậu nhiều lắm mà.

- Dè miệng thật đấy. Cậu với con gái người đó sao rồi?

- Tớ vẫn chưa nói với cô ấy. Tớ sợ... sợ cô ấy không thể chấp nhận được.

- Có dịp cậu dẫn tớ gặp hai ba con người đó đi. Tớ sẽ lựa lời giúp cậu.

Ngọc Tú gật đầu đồng ý.

- Như Thảo, hôm nay để Vĩ Đức đi chung với tớ và Ngọc Tú nha. Em ấy thích chơi với thằng bé lắm.

- Được. Cậu trông nó giúp tớ. Nhưng cậu sắp đi đâu sao?

- Tớ qua nhà Kiên Minh thăm bác Lâm. Tớ về đây cả tuần rồi mà vẫn chưa thăm hỏi gì hết.

Từ đằng sau, Ngọc Tú ẵm Vĩ Đức trên tay bắt ngờ lên tiếng.

- Thăm bác Lâm hay là thăm anh Quân đây!

- Con nhỏ này, im miệng lại đi. Chị đánh chết mày giờ.

Ngọc Tú dạy Vĩ Đức lêu lêu Thục Tâm khiến cô đỏ mặt khi nhắc đến tên Thành Quân. Cô chạy theo hai người họ dọa đánh.

Cả tuần nay, cô đều trăn trở không biết Thành Quân ra sao. Cô sẽ gặp anh ấy như thế nào. Chỉ vài tháng trôi qua không có Thành Quân nhưng ngày nào cô cũng nhớ đến anh. Liệu xa nhau lâu như vậy, anh có cảm nhận được điều gì không? Xa cô, cảm nhận của anh như thế nào? Anh có nhớ cô nhiều như cô nhớ anh không?

Cô liên tục nhớ về hình ảnh của Thành Quân. Một lần hai người tham gia lễ hội mùa đông. Anh đã nắm tay cô, họ cùng nhau lướt trên nền băng tuyết đẹp. Anh còn cời áo choàng khoác cho cô, quàng thêm khăn lên cổ cô vì sợ cô bị lạnh. Cô nhớ những con phố trên Đại lộ Niagara tràn ngập lá phong. Một bức tranh mùa thu thơ mộng, lãng mạn khi chỉ có hai con người rảo bước. Hay khi cả hai cùng chạy trên chiếc xe đạp dọc theo con sông Niagara, nơi phân cách nước Mỹ và Canada.

Càng nghĩ cô càng háo hức mong đợi được gặp lại Thành Quân sau bao ngày xa cách mà đối với cô nó dài như mấy năm.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh! Yêu Cả Mùa Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 8

Thục Tâm lái xe chở Ngọc Tú đến. Lối vào nhà có một cung đường rất đẹp. Hai bên là những cây thông xanh um rợp bóng mát. Căn nhà màu vàng rực rỡ, lung linh dưới ánh nắng. Vừa xuống xe, cô thấy Thành Quân đứng ngay trước cửa nhà. Nỗi nhớ nhưng tràn ngập cơ thể khiến cô không kiềm được bước chân của mình. Cô chạy tới nhào vào lòng Thành Quân ngay tức khắc không hề ngại ngùng.

- Em nhớ anh lắm. Anh có nhớ em không?

Câu hỏi khiến Thành Quân ngay người. Anh vẫn không chịu thừa nhận mặc dù lòng rất nhớ cô gái này. Anh chỉ nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy cô một cách ầm ập. Cảm nhận được hơi ấm từ anh cô càng siết chặt hơn. Cho đến khi Kiên Minh bước ra, anh ho nhẹ một tiếng, cả hai người mới buông ra.

- Hèn gì từ sáng sớm tớ đã có dự cảm chẳng lành. Thì ra là cậu đến.

- Nói cái gì vậy?- Thục Tâm đánh nhẹ vào bụng Kiên Minh

- Được rồi, vậy để tớ về. Ngọc Tú, chị em mình về thôi. Hình như có người không nhớ em.

Thục Tâm phe phẩy dất tay Ngọc Tú bước đi. Kiên Minh bước tới nắm lấy tay Ngọc Tú âu yếm.

- Được rồi. Tớ gờn mà.

- Vào nhà thôi.

- -----

- Nghe nói anh đã tìm mẹ hả?

Thành Quân nhìn cô rồi ừ nhẹ.

- Anh đã gặp bác ấy chưa?

- Bà ấy đã kết hôn với một người đàn ông khác. Sau đó sinh hai người con gái. Một người làm bác sĩ còn một người đã lấy chồng và sinh được một bé trai. Nghe nói gia đình họ rất hạnh phúc.

- Vậy là anh chưa gặp mặt bác ấy mà chỉ nghe kể thôi sao?

- Ừ.

- Tại sao?

- Không có lí do để gặp.

Thấy Thành Quân buồn bã cô liền không hỏi nữa. Chỉ nhẹ nhàng tựa vào vai anh ấy. Cô nắm chặt lấy bàn tay đang run của anh, đan từng ngón tay bé nhỏ của mình vào ngón tay của anh. Sau đó đặt thêm bàn tay còn lại bao trùm lên đó.

- Rồi một ngày anh sẽ có lí do để gặp mặt mẹ anh.

- -----

Lấy được thông tin về mẹ của Thành Quân từ tay bác Lâm, Thục Tâm liền một mình chạy đi tìm. Cô đứng trước căn nhà của bà ấy liên tục bấm chuông. Bà ấy bước ra mở cửa mời cô vào nhà. Sau khi trình bày hết mọi chuyện, cô quan sát thật tỉ mỉ từng hành động của bà ấy. Gương mặt phúc hậu hơi nhăn lại. Nước mắt tự động trào ra từ khóe mắt, tuôn ào như thác đổ. Nhưng trước khi để hai mẹ con họ gặp lại, cô cần làm một việc quan trọng hơn. Cô đến sân bay đón Phúc Khang về Việt Nam. Một người luôn âm thầm theo dõi từng bước đi của cô là anh. Anh thà không bao giờ thổ lộ tình cảm của mình cho cô biết còn hơn đánh mất tình cảm bạn bè của hai người. Anh biết cô thích Thành Quân, nên luôn tìm cách giúp đỡ cô.

- ----

Một buổi tiệc nho nhỏ được tổ chức tại sân vườn nhà Thục Tâm để chào đón Phúc Khang. Đồng thời, cô đã cố ý cho hai mẹ con Thành Quân gặp nhau.

Mặc dù mẹ anh đã năn nỉ rất nhiều, bà đã khóc thảm thiết trông rất đáng thương nhưng Thành Quân cũng không chịu mềm lòng. Có lẽ để đối mặt với người đã bỏ rơi mình là một vấn đề rất khó khăn. Nhiều năm trôi qua, anh vẫn nằm mơ thấy cảnh mẹ bỏ rơi mình. Sau khi tỉnh giấc liền khóc òa như một đứa trẻ. Có lần, Thục Tâm vào phòng Thành Quân đã nghe thấy anh gọi mẹ trong mơ. Cô vội tới ngồi ngay bên cạnh giường, nắm chặt lấy tay anh.

Anh bỏ đi mặc dù bữa tiệc vẫn đang diễn ra. Cô chạy lật đật sau xe anh. Cô đã ngã tận 3 lần trên đường. Về đến nhà, Thành Quân vẫn ngồi trong xe. Anh khóc một trận to cũng là lúc cơn mưa ào tới. Anh gọi điện cho Kiên Minh nhưng Thục Tâm vẫn chưa về. Anh liền quay xe lại chạy đi tìm cô. Anh nhìn thấy bóng cô trong cơn mưa. Vội vàng lấy ô ra, anh bước xuống xe. Cô vẫn đứng đó đợi anh, cô nở nụ cười thật tươi khi thấy anh đang chạy đến bên cạnh mình. Sau đó từ từ cô ngã quỵ xuống trong vòng tay Thành Quân.

- -----

Tỉnh dậy, cô nhìn xung quanh liền một cảnh tượng rất đối quen thuộc ập vào mắt cô. Đó là bức tranh cô đã từng thấy tại căn nhà của Thành Quân ở Canada. Bỗng một nỗi buồn man mác dâng lên trong lòng cô.

- Em tỉnh rồi.

Thành Quân từ ngoài bước vào phòng.

- Vâng. Anh đưa em về sao?

- Tại sao chạy theo anh. Em có biết chạy ngoài đường nguy hiểm lắm không. Hồi nãy mưa to như vậy, em không sợ.....

Nghe những lời nói từ tận đáy lòng anh khiến cô không khỏi vui sướng. Cô ôm lấy anh nũng nịu.

- Em xin lỗi sau này sẽ không như vậy. Nghe em giải thích được không?

Thành Quân đưa tay sờ trán cô sau đó nhìn cô trong giây lát rồi quyết định.

- Không được. Em bị sốt rồi nghỉ ngơi đi. Có chuyện gì mai hẳn nói.

- Nhưng... vâng vậy cũng được.

Thành Quân đỡ cô nằm xuống. Đắp chăn thật cẩn thận rồi nhẹ nhàng đứng dậy. Thục Tâm bắt lấy tay anh với ánh mắt hối lỗi.

- Anh sẽ không giận em chứ.

- Không. Em nghỉ đi.

- ----

Sáng hôm sau.

- Hãy gặp mặt bà ấy rồi nghe bà ấy giải thích một lần đi anh.

- Em không cần năn nỉ anh. Anh sẽ không gặp bà ấy nữa đâu.

- Ba anh mất sớm, một mình bà ấy sinh anh ra và nuôi dạy anh. Trước khi anh bị bỏ rơi, ông ngoại anh bị tai nạn giao thông qua đồi, rồi bà ngoại anh bị bệnh nặng. Tiền chạy chữa cho bà ngoại anh khiến gia đình lâm nợ. Mẹ anh lúc đó đã rất khổ sở mới đưa ra quyết định này. Bà ấy muốn anh có một cuộc sống tốt hơn...

- Đừng nói nữa. Anh không muốn nghe.

Tiếng chuông cửa vang lên khi hai người đang trò chuyện. Anh ra mở, cánh cửa vừa mở ra liền thấy mẹ anh đứng sẵn ngoài cửa. Cô vội chạy tới mời bà ấy vào nhà. Thành Quân quay mặt đi định ra ngoài nhưng bị cô giữ lại.

- Là em có tình đúng không?

- Cho dù anh có giận em em cũng sẽ làm như vậy. Tin em một lần đi. Xem như nể mặt em có được không?

Đành chấp nhận anh bước vào nhà. Anh ngồi đối diện với bà ấy. Bà kể lại từng cuộc đời mình từng chi tiết một rất rõ ràng, đến cả ngày tháng đều nhớ như in khiến anh bối rối. Cuối câu chuyện bà nắm lấy tay anh.

- Mẹ xin lỗi. Mẹ biết mẹ sai rồi. Con tha thứ cho mẹ được không con?

Bà nắm tay anh mà van nài. Thực Tâm thấy vậy liền góp thêm.

- Tha thứ đi anh. Gọi bác ấy là mẹ đi anh. Bác ấy luôn nhớ tiếng anh gọi mẹ suốt hai mươi mấy năm xa cách.

- Tha thứ cho mẹ đi con.

Thành Quân nhắm chặt mắt lại, hít một hơi thật sâu.

- Không. Tôi không làm được.

- Tại sao? Vì mẹ bỏ rơi anh sao? Hay vì bác ấy đã có gia đình mới?

- Em đừng nói nữa. Em và bà ấy về đi.

- Em sẽ không về cho đến khi anh nhận lại mẹ. Cho dù bác ấy có xấu xí, độc ác cỡ nào thì bác ấy cũng là mẹ anh. Chỉ là hoàn cảnh mà thôi anh à. Không phải bác ấy cố ý đâu. Tin em đi, đừng dẫn vật mình nữa mà. Làm như vậy không chỉ mình anh mà mẹ anh, mọi người đều đau khổ cả.

Cô tha thiết nài nỉ anh. Thành Quân nghe lời cô nói khiến lòng cảm động vô cùng. Anh từ từ tiến lại bà, quỳ xuống xin lỗi bà. Bà ấy cũng quỳ xuống lau nước mắt cho anh rồi ôm anh vào lòng. Hai mẹ con họ ôm nhau khóc khiến Thực Tâm cũng khóc theo.

- Được rồi. Bác với anh cứ khóc thế này là nước ngập cả cái thành phố này luôn đó.

- -----

- Cảm ơn em nhiều lắm.

Thành Quân tiến cô về nhà, đột ngột ôm lấy cô khiến cô bất ngờ. Nhưng cô rất vui, trong lòng liền cảm thấy khoái chí, cô hát vang khắp nhà.

- -----

Từ khi hai mẹ con họ làm lành với nhau, tình cảm ngày càng khăng khít. Anh đón mẹ về ở cùng mình. Thực Tâm vì thế cũng rất thường xuyên đến. Cô rất biết làm cho mẹ anh ấy cười khiến bà vô cùng hài lòng về cô gái này.

- Thành Quân, con bé thích con phải không?

Thành Quân kể cho mẹ anh ấy nghe về Thực Tâm một cách say sưa. Bà càng thấy yêu mến thêm cô gái này hơn nữa.

- Con cũng thích con bé đúng không? Mẹ có thể nhìn thấy rất rõ ánh mắt khi con nhìn con bé rất chân tình.

- Vâng mẹ.

- Con thấy đó, nó đã tỏ tình với con trong suốt mấy năm qua. Mặc dù luôn bị con từ chối nhưng nó vẫn không hề bỏ cuộc chứng tỏ nó yêu con thật lòng. Thực Tâm theo mẹ thấy thì rất tốt, thật khó để tìm người con gái nào như vậy.

- Nhưng con sợ cô ấy sẽ không chấp nhận quá khứ của con.

- Quá khứ hãy để nó ngủ yên. Con nên tập trung vào tương lai của mình đi. Ngày mai, hãy gọi con bé đến nhà mình ăn cơm.

- Vâng mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh! Yêu Cả Mưa Thu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 9

Thực Tâm vừa gặp bác sĩ trở ra liền nhìn thấy Thành Quân đưa mẹ mình từ phòng khám ra. Cô hốt hải chạy tới, nắm lấy tay đưa bà ấy ngồi vào ghế.

- Mẹ có sao không? Sao mẹ lại ở đây?

- Mẹ em bị ngất tình cờ anh gặp nên đưa bác ấy vào bệnh viện. Còn em sao em lại ở đây?

- À... Em bị đau đầu nên đến đây làm chút xét nghiệm nhỏ thôi. Cảm ơn anh nhiều lắm.

- Được rồi cậu về đi. Tôi về chung với Thực Tâm được rồi.

- Để tôi đưa bác với em ấy về.

- Không cần đâu. Em sẽ tự lái xe chở mẹ về. Anh an tâm đi, em không sao đâu?

- -----

- Ba à, ngày mai con có chuyện quan trọng muốn cho ba biết. Ngày mai mình tổ chức một bữa tiệc được không?

Thực Tâm vòng tay qua cổ ôm lấy ba mình khi ông đang ngồi trong phòng làm việc.

- Được rồi. Chỉ cần là con gái ba muốn làm thì chuyện gì cũng được.

Thực Tâm ôm lấy ba mình, hôn lên má ông ấy rồi ôm thật chặt ba mình trong tay cứ như ông ấy sắp vụt mất vậy.

- -----

Một buổi tiệc nho nhỏ được tổ chức trong sân vườn nhà Thực Tâm. Bữa tiệc được thấp sáng với hàng trăm ngọn đèn lấp lánh, ở giữa là một bàn tiệc lớn. Trên bàn trang trí với rất nhiều hoa hồng đỏ và nến thơm. Một vài chai rượu vang đỏ cũng được đặt trên bàn.

Cô mời mọi người vào bàn. Hôm nay cô mặc một chiếc váy đỏ rực rỡ với mái tóc uốn lọn bồng bềnh. Đôi môi đỏ mọng như trái anh đào rất ngọt ngào. Cô khoác tay Thành Quân tràn ngập yêu thương đứng trước mặt mọi người.

- Thành Quân, em biết chuyện này rất nhảm chán nhưng em vẫn sẽ tiếp tục làm. Anh có muốn cùng em sánh bước bên nhau không?

- Em... anh.

- Có lẽ đây là lần cuối em tỏ tình với anh. Thật sự ích kỉ nhưng em muốn nghe câu trả lời đồng ý từ anh. Em sẽ không chấp nhận lời nào khác nữa đâu.

Kiên Minh ngồi ghế hô to lên kéo theo mọi người hô lên.

- Đồng ý đi. Đồng ý đi.

Cô nhẫn nại đợi Thành Quân trả lời nhưng cuối cùng vẫn là lời nói quen thuộc ấy. Nó vẫn khiến cô cảm thấy đau lòng như ngày nào.

- Anh xin lỗi.

Cô mặt dày đến nỗi van xin anh.

- Anh có thể xem như nể mặt em không? Đừng làm như vậy mà. Em đã nghe lời này đến mức thuộc lòng rồi.

- Anh xin lỗi nhưng anh không thể làm gì khác hơn.

Thành Quân nắm lấy tay cô kéo đi.

- Anh cần nói chuyện với em.

- Không. Em không muốn nghe gì cả.

Cô giựt tay mình khỏi tay anh, kéo tà váy chạy một mạch về phòng đóng ầm cửa lại.

- Mở cửa đi, Thực Tâm.

- Anh sẽ ngồi ngoài đây đến khi nào em mở cửa mới thôi.

Thực Tâm không kim được lòng, cô đã mở cánh cửa ra. Sau đó cô bước nhẹ nhàng lại cửa sổ.

- Tại sao lại đối xử với em như vậy? Vì anh không yêu em sao? Hay vì anh căn bản không quên được người cũ.

- Anh nói thật em có giận anh không.

- Xem ra anh không yêu em thật rồi. Trong gần 4 năm qua, chỉ có mỗi mình em là yêu đơn phương anh thôi.

- Anh xin lỗi vì đã làm em lỡ tuổi thanh xuân.

Cô lắc đầu chán nản.

- Không. Em cứ nghĩ em sẽ khiến anh quên được cô ấy, sẽ hàn gắn vết thương từ trong trái tim anh, em dùng tình cảm của mình lấp đầy khoảng không trống rỗng đó mong một ngày anh sẽ yêu em. Nhưng em sai rồi, em sai thật rồi. Tình yêu cũng giống như chơi một trò chơi. Thua rồi chơi lại, chơi đến khi nào thắng thì thôi. Nhưng có lẽ trong trò chơi này em thất bại hoàn toàn rồi.

- Có lẽ anh không nên xuất hiện trong cuộc đời em. Anh đã khiến một cô gái yêu mình chịu nhiều tổn thương như vậy. Em là một cô gái tốt. Sau này sẽ có người trân trọng, yêu thương em nhiều hơn anh.

Câu nói của Thành Quân khiến tim cô đau như cắt, cô ngoảnh mặt lại, nước mắt liên tục trào ra.

- Anh biết không? Từ khi biết anh, em trở thành một người mất dầy mà em cũng không muốn. Em không biết liêm sỉ tỏ tình anh hết lần này đến lần khác. Em biết anh bực bội lắm nhưng em vẫn muốn làm như vậy. Vì em muốn anh biết, vẫn có người yêu anh nhiều nhất, đó là em

Cô đến bám chặt lấy hai vai Thành Quân gào khóc.

- Anh có biết em đã tỏ tình với anh bao nhiêu lần rồi không? Chỉ 3 năm trời nhưng em đã tỏ tình với anh mười ba lần rồi.

Thành Quân dang tay ôm lấy cô nhưng cô lùi lại phía sau không ngừng lắc đầu khóc.

- Không cần thương hại em. Em muốn được yên tĩnh. Anh ra ngoài đi.

Thành Quân do dự một lúc thì Thục Tâm đẩy anh ra khỏi phòng.

- Em mạnh mẽ lắm không sao đâu. Biết đâu ngày mai em lại tươi cười thôi. Anh biết em không phải loại người hay nghi quẩn mà.

- Em sẽ ổn chứ.

- Em ổn. Em hứa với anh.

Sau khi đóng cửa phòng lại, cô liền khóc một trận thật to. Mọi người đều im thin thít ngay cả ba mẹ cô cũng không dám vào nói chuyện. Vì họ biết cô ấy sẽ không bao giờ tỏ ra yếu đuối trước mặt họ.

- -----

Mấy ngày đầu đối với Thục Tâm rất ổn. Mọi người đều nhẹ nhõm khi thấy cô như vậy. Nhưng khoảng hai tuần sau đó, cô bỗng trở thành một cô gái hoàn toàn khác. Người cô lúc nào cũng nồng nặc mùi rượu. Ngày nào cũng đi từ sáng sớm đến nửa đêm mới về. Ăn mặc cũng trở nên hở hang hơn nhưng vẫn giữ được thần thái sang trọng của mình.

Mọi người đều cho rằng cô bị sang chấn tâm lý cho nên thay đổi một chút. Nhưng cô ngày càng thay đổi đến mức mọi người không nhận ra. Sợ con mình sẽ ăn chơi sa đọa, ba cô liền tục khuyên ngăn cô nhưng mỗi lần như vậy cô đều tỏ ra bực bội, tức giận. Ngay cả Như Thảo cũng bị cô hất tay ra té ngã.

Thành Quân thấy vậy liền lo lắng vô cùng, chạy ngay đến nhà tìm cô. Vừa đúng lúc cô cũng lái xe về tới. Bộ dạng say rượu của cô khiến Thành Quân tức giận.

- Em đã nói là sẽ không sao mà. Tại sao lại thành ra như vậy? Em nhìn lại bộ dạng của mình đi.

- Sao, không phải vẫn đẹp sao?

Sau đó nhìn sang Phúc Khang, mợ mường nói:

- Phúc Khang, anh nói đi. Nhìn em có đẹp không?

Phúc Khang gạt đầu trả lời cô:

- Em vẫn là đẹp nhất.

Nghe lời khen của Phúc Khang, cô liền đi tới hai tay sờ má anh âu yếm

- Chỉ có anh là hiểu em nhất.

Sau đó quay sang, hai tay đẩy Thành Quân đi về.

- Anh về đi. Em nói em ổn mà. Chuyện này không hề liên quan gì đến anh. Em không phải vì chuyện chúng ta mà đau lòng đâu.- cô quay sang nhìn ba mẹ mình nói- Mà là vì một chuyện khác, quan trọng hơn nữa.

Sau đó cô khập khiễng bước lên cầu thang.

- Em buồn ngủ rồi. Mọi người ai về nhà nấy đi. Đừng bận tâm đến em.

Như Thảo chạy tới dìu cô lên cầu thang nhưng bị cô gạt ra, cô hét lớn vào mặt Như Thảo:

- Đi ra. Tôi không cần cô chăm sóc. Ngọc Tú, em lại đây với chị.

Ngọc Tú dìu cô lên phòng trong ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người.

- -----

- Hai người có chuyện gì sao? Tôi thấy quan hệ của hai người không được tốt như trước.- Kiên Minh hỏi Như Thảo.

- Tôi không biết nữa.

Khi mọi người đang trò chuyện về tình trạng của Thục Tâm bỗng có tiếng hét của cô vang lên.

- Đi ra. Tao bảo mày đi ra mà. Đi ra mau lên. Đừng để tao thấy mặt mày nữa. Cút ra khỏi đây.

Sau đó tiếng Vĩ Đức khóc òa lên khiến mọi người chạy lên.

- Có chuyện gì vậy?

Mọi người chứng kiến Vĩ Đức té xuống sàn. Trên sàn đầy rẫy bông từ trong con gấu bị xé tan nát.

- Con làm gì vậy, Thục Tâm? Con xô nó hả?

Ba cô lên tiếng hỏi tội nhưng cô vẫn không thèm trả lời. Cô đi vào phòng sau đó gom toàn bộ đồ chơi của Vi Đức ném ra ngoài rồi đóng cửa lại một cái rầm.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh! Yêu Cả Mùa Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

- Ba ơi, ngày mai chúng ta tổ chức một buổi tiệc được không?

- Tiệc gì?

- Là kỉ niệm ngày cưới của ba mẹ đó. Là ngày mai?

- Không cần đâu con. Ba mẹ già rồi.

- Làm sao được. Chính tay con đã chuẩn bị nó. Thiệp cũng phát đi hết rồi. Xem như tổ chức lần cuối đi. Con còn phải nhận em nuôi nữa chứ. Phải không, Như Thảo?

Ánh mắt sắc bén của Thực Tâm khi phát ra câu cuối khiến mọi người sồn cả gai ốc. Nó giống như một mũi tên đang phi thẳng vào trái tim họ.

- Ngày mai ba mẹ nhớ mang giấy kết hôn đến nhé. Con muốn khoe nó với mấy người bạn.

- ----

Buổi tiệc được tổ chức trang trọng tại nhà Thực Tâm. Rượu, nến và hoa đã sẵn sàng. Trên bàn và con đường đi vô tận ngập hoa lily. Những bông hoa mang ý nghĩa chia ly đau thương. Kiên Minh đến sớm nhất vì anh bận gặp Ngọc Tú. Sau đó là Thành Quân, Phúc Khang và vợ chồng bác Lâm. Bữa tiệc không được bắt đầu sớm vì Thực Tâm không có mặt. Đến khi cô quay về, cô khập khiễng bước vào.

- Mọi người không dùng bữa đi. Đợi con làm chi. Con về, cả nhà sẽ mất vui đó.

- Con đang làm gì vậy, con có biết mọi người ở đây đợi bao lâu rồi không? Con uống rượu sao?

Ba cô tức giận quát lên nhưng cô bước tới vuốt ve cổ áo của ba cô:

- Con đang rất tổn thương. Ba không thể tha thứ cho việc này hay sao?

Ba cô nhìn chăm chăm Thành Quân, anh không né tránh mà nhìn trực diện ông ấy.

- Sao ba lại nhìn anh ấy như vậy? Anh ấy đâu có làm con buồn đâu. Mà người làm con buồn lại là những người con yêu quý nhất.

- Con nói gì vậy, con gái của mẹ. Là ai đã làm con buồn.

- Con nhờ ba mẹ chuẩn bị giấy kết hôn của hai người. Bây giờ có rồi phải không ạ.

Ba cô móc từ trong túi ra một tờ giấy đưa cho cô xem. Cô đưa tờ giấy lên, cười giễu rồi xé nó trước mặt mọi người.

- Ba muốn giấu con đến bao giờ? Trông ba mẹ thật buồn cười.

- Con điên hả. Tờ giấy như vậy mà con...

- Chỉ là một tờ giấy giả mẹ có cần quan trọng vậy không?

- Con nói gì vậy?- Mẹ cô hét hoảng ngáp ngừng.

- Vi Đức đúng là em nuôi tuyệt vời nhất của con. Mọi người đều bảo nó rất giống con, mà con... lại giống ba.

Sau đó cô tới đưa tay mân mê khuôn mặt Vi Đức, từ từ nâng cằm nó lên.

- Tớ và nó đi chung người ta bảo nó giống với tớ như hai giọt nước. Cậu nhớ tớ quá nên nó mới giống tớ như vậy... hay nó chính là.... con.... của.... ba... tớ.

Thực Tâm hỏi Như Thảo khiến cô ngay người.

- Cậu hiểu lầm rồi, không phải như cậu nghĩ đâu Thực Tâm. Nghe tớ giải thích đi.

- Bằng chứng như vậy rồi. Còn giải thích gì nữa chứ.

- Không phải nghe mẹ nói nè, không như con nghĩ đâu.

- Đúng đó, chỉ là hiểu lầm thôi. Cậu đi theo tớ đi.

- ----

Sự giận dữ lên tới đỉnh điểm, cô hét thẳng vào mặt ba mẹ mình và Như Thảo.

- Các người muốn giấu tôi đến bao giờ. Vi Đức, không phải là con nuôi của ba mà nó chính là... là con ruột của ba.

Sau đó cô mở ví đem ra một tờ giấy quảng xuống đất. Thành Quân nhặt lên rồi bản thân nhận ra nỗi đau của cô. Cái ngày mà anh gặp cô trong bệnh viện không phải cô khám sức khỏe

mà là cô nhờ bác sĩ giám định ADN giữa cô và Vi Đức. Kết quả là hai người cùng huyết thống. Thực Tâm sau khi bị từ chối cô có chút đau buồn nhưng có lẽ cô quen rồi nên nỗi đau cũng nhanh chóng qua mau. Nhưng sau đó chính tờ giấy này đã khiến cô suy sụp. Cô tìm hiểu gia đình mình. Càng tìm hiểu càng đau đớn.

- Con chỉ nhờ ba chăm sóc bạn con thôi. Không ngờ ba tốt đến như vậy, ba còn chăm sóc luôn cả con của cậu ấy.

Cô bước tới tát Như Thảo một bạt tay.

- Tớ không ngờ cậu lại quyến rũ ba tớ. Lẽ ra tớ không nên để cậu làm thư ký ba tớ. Cậu cần gì, tiền phải không? Tớ cho cậu hết. Cậu mau đi đi, dắt theo nó đi khỏi mắt tớ đi.

Cô lôi Vi Đức và Như Thảo đẩy đi nhưng ba cô níu tay lại.

- Đừng làm vậy mà Thực Tâm. Là lỗi của ba. Không phải Như Thảo đâu.

- Ba đang làm gì vậy. Ba đang bảo vệ cậu ấy sao? Vậy con và mẹ thì sao?

Mẹ cô ôm lấy cô đang quẫn quai.

- Đừng mà con đừng làm vậy

- Mẹ buông con ra. Hôm nay con phải đuổi họ đi. Buông con ra. Mẹ không thấy ba đang bảo vệ cho nhân tình mình hay sao? Là ba đã phản bội mẹ đúng không?

Nhưng mẹ cô chỉ lẳng lẳng lắc đầu phủ nhận khiến cô nghĩ mẹ mình đang cam chịu. Cô tuyệt vọng đến mức van nài ba cô.

- Ba thương con nhất mà đúng không? Bây giờ một là ba chọn con và mẹ, hai là ba chọn cô ta. Ba chọn đi.

- Đừng làm khó ba như vậy.

- Vì nó là con trai sao?

- Không. Con đừng nghĩ như vậy. Con là đứa con ta yêu quý nhất. Nhưng Vi Đức cũng là con của ba. Con không thể bắt ba chọn lựa được. Con không thể bỏ qua chuyện này sao?

- Ba không cần chọn nữa. Nhưng tại sao hai người lại ly hôn mà không cho con biết? Tại sao lại là Như Thảo, ba nói đi.

- Ba và mẹ không còn yêu nhau nữa nên mới li hôn. Mỗi người đều có hạnh phúc riêng. Ba mẹ chưa từng than phiền vì điều này vì thế con cũng nên chấp nhận đi.

- Ba bảo con làm sao chấp nhận được chuyện này. Ba lấy một người đã từng là bạn của con mình làm vợ, ba xem cô ấy kia. Nó đáng tuổi con ba mà. Ba đúng là hồ đồ rồi. Ba không xứng đáng là ba của con nữa. Từ hôm nay con không có người ba nào cả.

- Nhưng con vẫn là con của ba.

- Tôi không có người ba như ông. Đừng bao giờ gọi tôi là con nữa. Tôi cảm thấy nhục lắm rồi.

- ----

- Cậu im đi.

Như Thảo nghe vậy, liền tát vào mặt Thực Tâm hai cái. Thực Tâm không dùng tay bưng mặt mình mà chỉ nhìn chăm chăm Như Thảo.

- Cô dám tát tôi.

- Thì sao. Cái tát đầu tôi tát cho anh ấy. Cậu nghĩ ai mới là người sai. Người sai chính là cậu đó. Cậu luôn miệng nói gia đình mình hạnh phúc nhưng cậu có biết ba mẹ cậu đã li dị khi nào không. Từ khi cậu 15 tuổi họ đã li dị rồi. Vì họ sợ như thế này nên mới không nói cho cậu biết.

- Các người lo lắng cho tôi sao. Từ khi nào tôi trở thành người đáng trách như vậy. Vì sợ tôi như vậy nên quyết định giữ bí mật đến bây giờ à. Còn cái tát thứ hai.

- Cái tát thứ 2 tớ tát cho tớ. Cậu luôn miệng nói hai đứa mình là chị em thân thiết mà. Vậy tại sao khi có Ngọc Tú rồi cậu không thêm quan tâm đến tớ chứ. Cậu nói cậu thương tớ nhưng cậu có biết tớ đã trải qua đau khổ như thế nào không. Cậu có biết tớ đã dằn vặt như thế nào với quyết định này không?

Thực Tâm lùi lại, một tay vịn vào ghế thẳng lưng lên. Cô nén nước mắt vào trong thẳng thẩn ngay.

- Tớ không thương cậu sao? Không thương cậu thì sao ngày nào tớ cũng gọi cho cậu mặc dù đã rất mệt mỏi. Tớ sợ cậu buồn, cậu nghĩ tớ không thương cậu nữa nhưng cậu đã bao giờ gọi trước cho tớ chưa?

Thực Tâm lắc đầu tự trả lời:

- Chưa. Chưa bao giờ. Cậu nghĩ cậu dễ tìm việc làm lắm sao, vừa mới tốt nghiệp có ngay công ty uy tín gọi làm. Cậu nói thực tế xã hội khắc nghiệt lắm vậy cậu có bao giờ thấy như vậy chưa. Cậu nghĩ đối với người không góc gác nếu không có người chống lưng phía sau cậu sẽ tìm được công việc tốt sao. Từ công việc đầu tiên đến công việc cuối cùng có cái nào là không nhờ tớ hả? Cậu nghĩ cậu may mắn vậy sao? Ở hiền gặp lành sao? Không hề. Ngay cả căn nhà của 2 mẹ con cậu, có bao giờ cậu nghĩ mình có thể mua nó với giá rẻ vậy không? Không hề.

- Cậu.... cậu- Như Thảo áp ứng không thành lời.

- Còn nữa tại sao ba dượng cậu không hề đến tìm cậu và mẹ. Ông ta dễ dàng bỏ qua cho 2 người vậy hả? Tớ không muốn cậu thấy áp lực vì sự giúp đỡ của tớ nên đã không nói ra. Vậy mà cậu nghĩ tớ không thương, không quan tâm cậu sao? Xem ra sau này tớ muốn giúp ai đó cũng phải khua chiêng giồng trống lên một tí đề sau này..... người đó không quay lại cắn tớ 1 phát đau như ngày hôm nay. Tớ không thương cậu thì làm sao tớ bị cậu gạt như vậy. Tờ đã ngây thơ tìm người con gái đó chỉ mong khuyên được cô ấy nhưng không ngờ người đó lại là tớ. Tớ không thương cậu làm sao tớ nghĩ những lời nói cậu nói ra đơn giản như vậy. Tớ thất vọng về cậu quá.

Như Thảo nghe xong điếng cả người. Cô cứ nghĩ người bạn này đã quên cô nhưng không ngờ cô ấy lại giúp mình nhiều đến thế. Cô khóc lóc van xin Thực Tâm tha thứ nhưng Thực Tâm đã quá mệt mỏi, dừng đứng hất tay Như Thảo ra.

- Đủ rồi. Sao này đừng gọi tớ là bạn nữa. Chúng ta không còn là bạn bè nữa rồi.

- Không.... không phải. Tớ sai rồi. Tớ sai rồi....

Thực Tâm bỏ đi ngay sau đó, cô lên xe rồi lái đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh! Yêu Cả Mưa Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

- Em không sao chứ.

Thực Tâm đã say khướt rồi chạy đến nhà Thành Quân. Thấy anh mở cửa bước ra, cô ôm lấy anh thật chặt.

- Em mệt lắm rồi. Có thể cho em ôm anh một tí được không?

Thành Quân đưa tay dịu dàng vuốt ve lưng cô. Anh có thể cảm nhận nỗi đau từ cô. Trái tim cô đập nhanh hơn bao giờ hết. Nó mạnh mẽ và dứt khoát. Điều duy nhất bây giờ anh làm chỉ có thể là ở bên cô, an ủi cô mà thôi. Vì rằng sang ngày mai, ngày một và tương lai cô sẽ rất hận anh vì việc anh làm.

- Em vào nhà đi.

- ---

Anh ra sức khuyên nhủ cô nhưng cô vẫn không hề phản ứng chỉ ngồi lắng nghe. Sau đó, khi anh chuẩn bị cho cô ít canh giải rượu thì cô đã thiếp đi trên sofa. Anh bế cô vào phòng, đắp chăn cẩn thận.

- Anh xin lỗi. Làm ơn hãy cho anh thời gian.

Thành Quân hôn lên trán cô rồi nhẹ nhàng bước ra ngoài.

- ----

Thực Tâm sau khi tỉnh dậy liền biến mất khiến Thành Quân vô cùng lo lắng. Nhưng lúc này Thực Tâm đã về đến nhà, cô nhìn thấy mặt Như Thảo liền tỏ cảm giác chán chường. Cô vịn tay vào lan can rồi bước lên từng bậc cầu thang đầy chậm rãi. Từng bước đi mang nặng nỗi đau đè nén trong tim cô. Gia đình cô luôn tự hào và người bạn thân thiết của mình đều không còn là của cô nữa.

- ---

Ba ngày sau, Ngọc Tú ngồi bên cạnh Thực Tâm. Cô làm đủ trò nghịch nhưng vẫn không thể khiến Thực Tâm vui lên được bao nhiêu. Thấy vẻ mặt thất vọng của Ngọc Tú, Thực Tâm đành vỗ về cô.

- Chị không sao? Chỉ thấy trong lòng hơi buồn một chút thôi. Qua một thời gian nữa chị sẽ trở lại bình thường thôi.

- Thật không chị.

Thực Tâm gật đầu ậm ừ đồng ý.

- Nhưng...

- Em không tin chị sao?

Ngọc Tú xoa tay liên tục.

- Không phải. Không phải. Chỉ là...

- Có chuyện gì muốn nói phải không?

Ngọc Tú lắc đầu từ chối rồi ngoảnh mặt đi. Mỗi lần như vậy, Thực Tâm biết rõ rằng cô đang nói dối.

- Em muốn giấu chị như mấy người bạn họ sao? Bây giờ bên cạnh chị đã không còn ai ngoại trừ em, em nói đi.

- Em không biết nói ra làm sao nhưng không phải em nhiều chuyện đâu chị. Chỉ là... chỉ là... em thấy mẹ chị với anh Thành Quân lạ lắm.

- Là lạ là làm sao?

- Chắc do em đa nghi quá chứ không có chuyện gì đâu. À, chị ơi. Hôm nay anh Kiên Minh cầu hôn với em đó.

- Thật không?

Nghe nói đến đây, trong lòng Thực Tâm có chút hân hờ. Ánh mắt lạnh đạm hé lên chút tia ấm áp.

- Là thật. Hai tháng sau tụi em đám cưới. Chị nhất định phải làm phù dâu cho em đó.

"Nhất định phải làm phù dâu cho tớ đó" câu nói ngày xưa của Như Thảo khiến lòng cô như vỡ nát. Cô mỉm cười chua xót.

- Nhất định.

Mấy lời của Ngọc Tú nói khi nãy khiến Thực Tâm không khỏi hoài nghi. Người ta hay nói người ngoài cuộc luôn sáng suốt hơn người trong cuộc. Và mỗi lần Ngọc Tú phát hiện ra điều gì đó, thì trong lòng Thực Tâm liền không yên. Cô nằm trằn trọc mãi vẫn không ngủ được. Không biết từ bao giờ, rượu đã trở thành một người bạn của cô. Cô uống nó để quên đi tất cả mọi chuyện, nhưng khi tỉnh dậy sau cơn mê cô lại thấy trong lòng nhói đau hơn nữa.

- ----

Hai hôm sau, cô ở miết trong phòng. Không ai được phép vào phòng cũng như quấy rầy Thực Tâm chỉ trừ Ngọc Tú. Cô bắt đầu vẽ lại. Những nét vẽ trông sâu nào vô cùng, ngoechngoạc thật khó coi. Ngọc Tú trầm ngâm một hồi lâu mới nhìn thấy một cô gái đang khóc dưới tán cây. Chiếc lá che đôi mắt đi chỉ hiện ra khuôn miệng rất xinh xắn, nở một nụ cười thoát nhìn rất vui vẻ nhưng nhìn kĩ vẫn thấy đau đớn.

Thành Quân đến nhà Thực Tâm ngày càng nhiều, nhưng anh không đến tìm Thực Tâm mà anh đến tìm mẹ cô ấy. Có khi một tuần anh đến hai ba lần. Mẹ cô nói rằng anh đến vì công việc. Quả thật, những ngôi nhà do anh thiết kế đều được mọi người rất ưa chuộng. Có lần, cô vô tình thấy mẹ cô tựa vào vai Thành Quân với đôi mắt ướt sũng.

"- Con bé nó thay đổi nhiều quá. Có lẽ tại tôi hại nó thành ra như vậy. Không biết đến bao giờ tôi mới thấy nụ cười của nó.

- Tôi cũng là người có lỗi hại cô ấy thành ra như vậy. Nhưng sau này....."

- Chị ơi!

Tiếng Ngọc Tú gọi cô khiến cô giật mình. Cô vội vàng khép cánh cửa lại rồi đi mất cho nên câu chuyện phía sau cô không thể nào nghe được.

Cô và Phúc Khang đi dạo trong sân vườn trước nhà. Con gió lạnh ào tới khiến cô rùng mình.

- Lạnh không?- vừa nói Phúc Khang vừa cởi áo khoác của mình khoác cho Thực Tâm.

- Cảm ơn anh.

Hai người họ cùng ngồi trên chiếc ghế xích đu. Thực Tâm tựa lưng vào ghế nhìn lên trên bầu trời có duy nhất một ánh sao còn Phúc Khang hai tay đan vào nhau đặt lên đầu gối. Anh ngắm cô cô lại ngắm sao, cứ như anh thích cô, cô lại thích Thành Quân. Rõ ràng hai người ngồi cạnh nhau gần đến thế nhưng chẳng thể yêu nhau.

Có sao phải yêu một người mà khó khăn đến thế. Ánh sao kia xa xôi quá cô không với tới được. Nhưng người ngồi bên cạnh lại gần trong gang tấc cũng không với được cô.

Đúng lúc đó, chiếc xe chạy tới. Thành Quân bước xuống xe sau đó qua mở cửa cho mẹ Thực Tâm. Rồi anh dìu mẹ cô vào nhà, mẹ cô ôm anh tạm biệt. Nhưng cái ôm đó khiến Thực tâm hoang mang. Nó không đơn giản là cái ôm tạm biệt mà nó rất dịu dàng và ấm áp như cái ôm của một cặp tình nhân. Cô vội vàng đứng dậy, mặt đỏ hừng hực chạy tới.

- Hai người đang làm gì vậy?

- Mẹ... mẹ..

Bà ấy áp úng khiến Thực Tâm không khỏi nghi ngờ. Vào nhà, cô ngồi đối diện với hai người họ. Phía bên phải là ba cô và Phúc Khang thì ngồi một mình trên chiếc ghế riêng biệt. Cùng lúc, Kiên Minh vừa đến. Kiên Minh chở Ngọc Tú về nhà đồng thời đến nhà thăm Thực Tâm.

- Hai người như vậy là sao? Không phải con nhìn lầm đúng không?

- Đúng vậy. Con không nhìn lầm. Thật ra mẹ và cậu ấy đang quen nhau.

Câu trả lời của mẹ cô khiến cô tức giận không nói nên lời. Tay cô cầm tách trà run run, nước trà nóng đổ ra ngoài tay cô cũng không khiến cô bình tĩnh được. Cô uống một hơi mặc kệ cho cô họng nóng đến mức muốn lột da.

- Mẹ nói lại được không?

- Mẹ và cậu ấy đang quen nhau.

Cô thờ mành rồi lấy tay vỗ mành vào ngực mình vài cái. Cô chỉ mong nó không phải là sự thật nhưng mẹ cô trả lời quá chắc chắn. Cô không hề nghe lầm, thật sự hai người ấy đang quen nhau. Cô bắt đầu nhớ lại, lúc đầu hai người họ gặp nhau cô đã thấy ánh mắt họ giành cho nhau là không bình thường rồi. Cái lần gặp nhau trong bệnh viện, anh dìu bà ấy cái nắm tay rất chân thành nhưng lúc đó, cô chỉ nghĩ đơn giản vì mẹ cô bị bệnh. Và lần gần đây khi mẹ cô tựa vào vai anh ấy. Lời nói của Ngọc Tú quả thật không sai. Giữa hai người họ không hề bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh! Yêu Cả Mùa Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

- Từ khi nào?

- Trước khi con về.

- Gì chứ... Lẽ ra cái lần mẹ hỏi con, tình yêu có phân biệt tuổi tác không, con nên nhận ra sớm hơn. Nhưng tại sao lại phải là anh ấy? Người này là người con gái mẹ thích mà mẹ. Tại sao lại đối xử với con như vậy?

- Nhưng cậu ấy không hề thích con.

Thực Tâm nhếch miệng cười khẩy rồi đột ngột đứng phắt dậy.

- Mẹ nói hay lắm. Đúng là anh ấy không thích con, chỉ một mình con thích anh ấy thôi. Nhưng cho dù là như vậy, mẹ cũng không nên.... không.... nên

Cô tức đến không nói nổi, nước mắt từ từ trào ra chảy dài xuống. Cô đưa tay đập mạnh hơn nữa vào ngực mình để không chế bản thân mình. Cô sắp phát điên rồi.

- Con cũng nên chấp nhận đi. Thật ra, người yêu cũ của Thành Quân chính là mẹ, không ai khác đâu.

- Vậy là mẹ là người đã thay lòng trước sao? Có phải từ lần đi Canada về mẹ đã không còn yêu ba phải không? Cho nên sau đó hai người mới li dị, rồi ba cũng có người mới phải không?

- Thật ra ba mẹ lấy nhau chỉ là do ông bà con ép mà thôi. Giữa ba và mẹ không hề có chút tình cảm nào. Sau khi mẹ đi Canada gặp Thành Quân thì mẹ... mẹ đã nhận ra tình yêu là gì. Nhưng mẹ đã có gia đình rồi. Mẹ không muốn cậu ấy thêm hy vọng nên mới chia tay. Nhưng trở trêu lại cho mẹ gặp cậu ấy một lần nữa. Lần này, mẹ sẽ không bỏ qua cơ hội lần này đâu. Con đã lớn rồi, cũng đã biết hết sự thật của gia đình mình rồi. Vậy thì hãy chấp nhận đi.

- Vậy thì hãy chấp nhận đi. Chấp nhận. Chấp nhận đi.- cô cười giễu chính mình tại sao lại trở trêu như vậy.- Ba thì lấy người bạn thân của mình, mẹ thì lấy người mình yêu. Còn gì nữa không? Nói hết đi. Tôi muốn biết hết sự thật của cái nhà này. Thà đau một lần rồi thôi. Đừng để vết thương lành rồi lại rạn nứt thêm lần nữa.

- Không còn gì nữa. Đã hết rồi.

- Hết rồi. Hết rồi sao? Kiên Minh, phải chi tớ nghe lời cậu cảnh báo trước thì hay biết mấy. Bây giờ tớ sẽ không đau khổ như vậy. Hai mẹ con cùng yêu một người. Há... Hình như tôi không biết gì hết. Tôi cứ như con rối để mọi người hết người này tới người khác quay vậy.

Vết thương bị ba cô và bạn cô rạch một nhát vào tim vẫn còn chưa lành thì mẹ cô lại đến rạch thêm một nhát nữa khiến nó cứ rỉ máu không thôi. Thà rằng rạch một lần đến cùng chi đau một lần. Còn hơn đau hai ba lần. Cứ thế nó sẽ không bao giờ có thể lành lại.

- Là mẹ phản bội ba, là mẹ đã khiến cho gia đình mình tan vỡ. Gia đình... gia đình... bây giờ không còn nữa rồi.

Nói xong cô quay sang Thành Quân, bước tới đưa tay chạm vào ngực anh ta. Cô cúi đầu che đi giọt nước mắt đang rơi trên khuôn mặt xinh xắn của mình.

- Dượng sao? Là phải kêu bằng dưỡng.

Cô gật đầu nhẹ nhàng sau đó quay đi bước lên lầu. Ngọc Tú chạy theo nhưng Thực Tâm giờ tay ra hiệu báo thôi khiến Ngọc Tú đứng lại.

Tiếng kêu dưỡng nghe thật thê lương. Chưa bao giờ Thành Quân lại thấy bất lực như thế này. Đã đến lúc anh không thể an ủi cô được nữa. Cô sẽ hận anh mãi mãi. Anh chính là người không ngừng gieo rắc nỗi đau vào tim cô. Lẽ ra anh không nên bước vào cuộc đời cô.

- ----

Thực Tâm mặc dù thất vọng tràn trề, tim cô không ngừng rỉ máu nhưng nước mắt đã không rơi ra nữa. Có lẽ cô khóc đến mức cạn nước mắt luôn rồi. Khuôn mặt lúc nào cũng âm u cứ như khuôn mặt của Thành Quân ngày trước. Nhưng Thành Quân có đau lòng bằng cô lúc này không?

Câu trả lời là "Không". Thành Quân khi ấy chỉ là chút rung động đầu đời của tuổi mới lớn chứ chưa phải là tình yêu. Chỉ vì anh đã nhầm tưởng nó là tình yêu nên mới không thể từ bỏ nó. Anh tự dằn vặt, tự làm cho bản thân đau khổ nhưng khi Thực Tâm xuất hiện thì thay đổi hoàn toàn. Cô như ánh nắng ấm áp xua tan cái lạnh lẽo băng giá nơi con tim anh. Cô thấp lèn niềm hy vọng vào một tình yêu chân thành nơi anh. Nhưng bây giờ, hiện thực tàn nhẫn đã khiến một cô gái vốn lạc quan, yêu đời trở nên bất cần, có sống cũng chỉ dằn vặt bản thân mình.

- -----

Màn đêm buông xuống lạnh lẽo với những cơn mưa phùn. Thực Tâm đi trong cơn mưa với vẻ mặt vô cùng sầu não. Đôi mắt đỏ hoe, không phải vì nước mưa mà vì cô đau lòng kiềm nén nước mắt. Cô đã ngã trên con đường này hết lần này đến lần khác. Sau khi ngã cô lại đứng lên rồi lại tiếp tục đi. Cô mãi mãi cũng không nhận ra vẫn có một người đi dưới mưa như cô. Thành Quân cũng đang rất đau, anh đau khi nhìn thấy người con gái mình yêu đang chết dần chết mòn mà không thể làm gì. Anh đi phía sau cô, lặng lẽ quan sát cô. Người đàn ông này đã khóc nhưng những giọt mưa hòa tan nước mắt khiến anh không cảm nhận được vị mặn mà chỉ nhận thấy một mùi vị nhạt nhẽo.

Những bước chân của cô dần dừng lại, cô kiệt sức đến ngã quỵ. Thành Quân vội vàng chạy đến, không ngừng kêu gào, ôm cô vào lòng. Anh đưa cô về nhà của cô ấy. Sau khi cô được Ngọc Tú thay đồ, anh lấy khăn ẩm lau mặt cô, cứ chỉ ầm ập đến lúc cô ngủ say.

- Anh về đi. Chị ấy, để em chăm sóc cho.

- Được.

Sau khi tiễn Thành Quân ra về, Ngọc Tú vừa đóng cửa, anh đã dùng tay mình chặn cánh cửa lại.

- Thực Tâm không thể ăn được hành.

- Vâng. Khuya rồi anh về đi.

- Chuyện hôm nay đừng nói với cô ấy.

- ----

Mọi chuyện vẫn chưa lắng xuống khi cô nghe tin ba mình sắp làm đám cưới với Như Thảo. Cô bàng hoàng không tin nó là sự thật đến khi được nghe từ chính miệng ba cô.

- Ba với Như Thảo sẽ tổ chức hôn lễ vào tháng sau. Hy vọng con có thể đến dự.

- Hy vọng. Vậy là ba đã chắc chắn lấy cậu ấy sao?

- Đúng vậy. Vì Đức ngày càng lớn ba không muốn nó bị mọi người dèm pha.

- Nhưng con không muốn, con sẽ không bao giờ chấp nhận nó là em mình và cũng sẽ không bao giờ chấp nhận cô ta là người một nhà.

- Con không thể ích kỉ như vậy được, Thực Tâm à. Con cũng nên chấp nhận chuyện này đi, rồi chuyện của mẹ con và.....

- Ba đừng nhắc đến hai người đó trước mặt con. Con như vậy vì con biết mình đã sai với ba. Là mẹ đã phản bội ba, mẹ ngoại tình với một người khác. Nhưng nó không có nghĩa là con chấp nhận những chuyện ba đang làm. Con xin lỗi, chúng ta không thể tiếp tục câu chuyện này được nữa đâu. Con đi đây.

Cô đứng dậy, không nhìn ba cô lấy một lần rồi dùng dưng bước đi. Vì Đức chạy ra ôm theo chiếc xe đạp cô đang đi làm nó té ngã. Cô định đỡ thằng bé đứng dậy nhưng khi cô vừa giờ tay thì ba cô từ phòng khách bước ra.

- Con lại như vậy nữa rồi. Tại sao lại ăn hiếp Vì Đức, nó còn nhỏ con muốn trút giận thì cứ trút hết lên ba đây nè. Đừng đụng tới nó nữa.

Vốn cô có ý định tốt nhưng lại bị ba cô hiểu lầm, cô oán hận thuận tay đẩy thằng bé ngã nhào xuống sàn. Ba cô thấy vậy chạy đến ôm nó vào lòng, liên tục xoa lưng vỗ về thằng bé.

- Ai hiểu nó là đứa không đáng được sinh ra trong nhà này chứ.

Nói rồi, cô quay bước đi. Đôi guốc giẫm nát chiếc xe bé nhỏ khiến Vì Đức không ngừng khóc lớn. Ba cô chỉ mãi vỗ về thằng bé mặc cho cô quay bước ra đi.

- ----

- Con sẽ kết hôn với Kiên Minh. Chuyện này ba giải quyết đi. Con muốn tuần sau hôn lễ sẽ diễn ra.

Câu nói của Thục Tâm khiến mọi người sững sốt. Phúc Khang bất ngờ đến nỗi rót cả miếng bánh đang cầm trong tay. Ba cô buông tách trà xuống buông giọng hỏi:

- Con lại giờ trò gì nữa vậy.

- Giờ trò gì đâu. Không phải đây là điều mà từ trước đến giờ ba đều muốn hay sao?

- Tuần sau. Không phải quá gấp gáp rồi sao?

- Có gì mà gấp gáp. Nếu muốn con còn có thể tổ chức nó vào ngày mai nữa cơ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh! Yêu Cả Mùa Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Thục Tâm ngang bướng là vậy một khi cô đã quyết định thì chẳng ai ngăn gì được cô. Kiên Minh tìm mọi cách để thay đổi quyết định của cô đến mức phát điên lên. Anh chỉ cầu mong cô sẽ thay đổi quyết định vì rằng bây giờ anh không thể làm gì được nữa. Mẹ anh lấy căn bệnh tìm ra uy hiếp anh, ba anh vì lời hứa năm xưa mà ép buộc anh.

- Cậu điên rồi à, Thục Tâm. Cậu biết tớ yêu Ngọc Tú mà. Cậu làm vậy không thấy có lỗi với cô ấy sao?

- Có gì mà có lỗi chứ. Vốn dĩ từ đầu hai chúng ta đã định sẵn là phải lấy nhau rồi. Chuyện gì đã định trước rồi thì hãy làm đi.

- Cậu và tớ đã từng yêu nhau bao giờ chưa. Vậy tại sao phải làm khổ nhau như vậy? Cậu quá ích kỉ rồi, Thục Tâm à. Cậu đau lòng, ba mẹ cậu cũng đau lòng, họ không tốt hơn cậu là bao đâu.

Thục Tâm nghe lời Kiên Minh nói liền cảm thấy nực cười.

- Họ đau lòng sao? Nếu đau lòng họ đã không ép tớ tới con đường cùng này đâu.

Kiên Minh giũ lấy ly rượu trên tay Thục Tâm, sau đó đổ ngay trước mặt cô ấy.

- Cậu nhớ không, cậu đã thề rằng sẽ không lấy tớ. Nếu lấy tớ cậu sẽ bị tan xương nát thịt, cậu thật sự muốn như vậy sao?

- Cậu nhìn mặt tớ có giống đang sống không? Nhìn đi, nhìn kĩ đi. Tớ bây giờ đã sống không bằng chết đây nè. Nếu đúng như vậy thì cứ để tớ tan thành tro bụi đi cho rồi. Tớ quá mệt mỏi rồi.

Thấy không thể thuyết phục được Thục Tâm, Kiên Minh liền nhờ vả Thành Quân. Thành Quân tìm cô nhiều lần nhưng vẫn không thể thuyết phục được cô. Anh không thể để mọi người tổn thương nữa nên đành quyết định:

- Thục Tâm, chúng ta kết hôn đi.

- Kết hôn. Đúng tôi sẽ kết hôn nhưng chú rể không phải là anh. Không, tôi xin lỗi dượng. Dượng đi đi, đừng để mẹ tôi thấy lại hiểu lầm chúng ta gian díu với nhau. Tôi... sắp... kết... hôn rồi.

- Thật sự không thể dừng lại được sao?

- Không. Tôi mong hôm đó dượng cũng đến. Đến xem tôi làm cô dâu xinh đẹp đến nhường nào.

Nếu quyết định của cô được nói ra một cách chân thành hơn, sớm hơn, gia đình vui vẻ hơn có lẽ sẽ khiến ba cô phần nào yên tâm. Mặc dù bận rộn tổ chức cho hôn lễ nhưng trong lòng ba cô vẫn canh cánh điều gì đó.

- Con đã quyết định chắc chắn chưa?

- Tại sao ba lại nói vậy?

- Ba muốn thấy con hạnh phúc thật sự khi chọn Kiên Minh chứ không phải chọn nó vì trả thù ba mẹ. Giữa hai đứa có tình yêu hay không?

- Yêu hay không có quan trọng không? Ba mẹ lấy nhau cũng đâu phải bắt nguồn từ tình yêu đâu. Nếu thấy không hợp nhau thì li dị thôi, cũng đâu có gì mà phức tạp lên như vậy.

- Con không thể lấy ba mẹ ra làm ví dụ được.

- Tại sao không? Chính ba mẹ đã dạy con như thế? Không phải sao?

- Con... Thôi nếu con nói như vậy, ba đành chấp nhận. Cho dù thế nào ba cũng mong con sẽ được hạnh phúc.

- ----

Thứ bảy, hôn lễ giữa Kiên Minh và Thục Tâm diễn ra. Một hôn lễ đầy xa hoa và hoành tráng. Khách mời đều đến tham dự đầy đủ. Hoa hồng được trang trí khắp nơi, những ngọn nến lung linh cũng được thắp sáng. Thục Tâm mặc chiếc váy cô dâu rất xinh đẹp. Chiếc váy màu trắng tinh khiết lộng lẫy kiều sa với chi tiết đính ngọc trai toàn bộ thân váy cực nổi bật. Đuôi váy dài với chân váy xòe rộng bông bồng. Thêm vào đó mẫu tay hén với phần ngực lấp ló sau lớp voan mỏng và đính kết hoa cầu kỳ, sang trọng khiến Thục Tâm xinh đẹp như một nàng tiên nữ. Chiếc khăn voan trùm đầu dài 5m mềm mại cùng với chiếc vương miện trên đầu. Thành Quân nhìn cô đến nỗi ngơ ngác. Ba cô đến giờ tay để dẫn cô vào lễ đường.

- Không cần. Con muốn tự mình bước vào.

Lời nói của cô khiến ba cô vô cùng đau lòng. Ông quay đi lấy tay lau nước mắt rồi trở lại vào bàn ngồi. Thục Tâm một mình cầm bó hoa bước vào lễ đường. Cô kiều sa, sang trọng khiến mọi người phải trầm trồ khen ngợi.

Bữa tiệc đến giây phút quan trọng, hai người cùng trao nhẫn cưới cho nhau thì Thục Tâm thay đổi đột ngột.

- Chú rể, Trần Kiên Minh có đồng ý lấy cô Huỳnh Thục Tâm làm vợ hay không?

Kiên Minh nhìn Ngọc Tú với đôi mắt đượm buồn rồi quay sang mẹ mình và trả lời "Đồng ý."

- Cô dâu, Huỳnh Thục Tâm có đồng ý lấy anh Trần Kiên Minh làm chồng hay không?

- Không.

Câu trả lời vừa thốt ra khiến mọi người sửng sốt. Đến cả Kiên Minh cũng ngạc nhiên bất ngờ. Thục Tâm quay ra trước mặt mọi người, giờ khăn che mặt lên rồi nhìn về phía bàn của ba mẹ mình.

- Đủ rồi. Kết thúc được rồi. Tôi không muốn kết hôn nữa.

Kiên Minh vội kéo tay Thục Tâm nói:

- Cậu điên rồi hả. Cậu làm như vậy là có ý gì?

- Ý gì chứ. Hay là cậu muốn chúng ta kết hôn thật. Không phải đây là điều cậu muốn à.

- Tớ...

Cô quăng bó hoa xuống sàn sau đó kéo váy đi về phía cánh cửa. Bữa tiệc kết thúc trong sự hụt hẫng của mọi người cùng với bao lời bàn tán ra vào. Thục Tâm trở thành cô gái đáng chê trách. Ba mẹ cô bị muối mặt một trận trước quan khách.

Về đến nhà khi mọi chuyện đã phần nào được giải quyết. Cô quay đi trong khi một mớ hỗn độn cần phải giải quyết. Ba cô chấp tay cúi mặt xuống xin lỗi tất cả mọi người.

- Con quá đáng lắm rồi Thục Tâm. - Mẹ cô đứng đưng nổi giận tát cô một cái choáng váng mặt mày- Ngay cả chuyện kết hôn mà con cũng giỡn được. Con tưởng đây là trò chơi hả?

- Không phải tại mẹ con mới thành ra như vậy sao? Mẹ nghĩ con muốn chuyện này xảy ra à. Bây giờ đối với con, mẹ không còn là mẹ của con nữa rồi. Mẹ cứ như thế thì đừng trách con.

Thục Tâm tức giận khi nhìn thấy mẹ cô và Thành Quân bên cạnh nhau. Ngay cả trong bữa tiệc, anh ân cần chăm sóc cho bà ấy khiến cô vô cùng ghen tị. Cô hét thẳng vào mặt mẹ mình rồi bình tĩnh nói với giọng mỉa mai:

- Hôn nhân cũng giống như một trò chơi. Mà trò chơi nào không kết thúc. Chỉ là con kết thúc nó sớm hơn thôi. Điều bây giờ mẹ cần làm là hãy giữ chặt bạn trai của mẹ đi. Giữ anh ta tránh xa con ra. Nếu không con không kìm chế được tình cảm lại gây ra chuyện bại hoại gia phong thì không tốt đâu. Con không biết mình sẽ còn làm ra những gì đâu.

- Đó là dượng con. Trước khi mẹ.... - bà áp úng giẫy lất rồi nói tiếp- thì con hãy chấp nhận đi.

Thục Tâm nhìn mẹ mình bằng ánh mắt khinh thường, cô lạnh lùng đáp:

- Con sẽ không chấp nhận chuyện gì cả. Và con sẽ làm những điều mình thích thôi. Đối với con bây giờ, được nhìn thấy mọi người từng người một đau khổ, con rất vui.

Nói rồi, cô héch miệng tạo ra một nụ cười như không cười. Ánh mắt kiên định chống đối mẹ cô. Trong lòng mẹ cô lúc này rất đau nhưng vẫn không muốn giải thích cũng như bà không muốn khuyên bảo gì nữa.

- ---

Buổi chiều hoàng hôn hôm ấy, khi mọi người đều rời nhà hết chỉ còn mỗi Thục Tâm và Vi Đức ở lại. Cô vẫn dùng ánh mắt oán hận nhìn Vi Đức. Thắng bé tính nghịch, ngây thơ như Thục Tâm lúc nhỏ nhưng lại lúc dịu dàng như chính mẹ nó. Đúng là Vi Đức rất giống với Thục Tâm, từ khuôn mặt đến dáng dấp thì y hệt Thục Tâm lúc nhỏ. Mãi mẹ ngắm nhìn Vi Đức, Thục Tâm không ngờ rằng Thành Quân đứng ở phía sau mình từ lúc nào.

- Thắng bé đáng yêu quá.

Cô vẫn ánh mắt lãnh đạm quay lại nhìn anh.

- Nếu sau này có một đứa con, em thích con trai hay con gái?

Thành Quân nói rồi nhìn cô một cách nghiêm túc. Cô không hề lảng tránh ánh mắt ấy, đối diện trực tiếp mà trả lời:

- Không có đứa con nào cả. Sau hôn lễ hôm ấy anh nghĩ còn ai muốn lấy tôi nữa chứ. Cho dù có người muốn lấy tôi, tôi cũng không muốn. Bây giờ tôi không tin ai cả, ngay cả bản thân tôi cũng không biết tôi đang làm gì nữa.

- Vẫn còn có người cho em tin tưởng chỉ là nhất thời em chưa nhận ra mà thôi.

- Phúc Khang sao?

Thục Tâm thất sắc định hỏi nhưng trong đầu cô lúc này hình ảnh Phúc Khang hiện lên nhanh như chớp. Đứng, ngoại trừ Ngọc Tú chưa bao giờ phản bội cô thì chỉ có mình Phúc Khang là cô tin tưởng nhất. Anh là người mà cô cảm thấy nhẹ nhàng mỗi khi bên cạnh. Anh thấu hiểu nỗi đau của cô, chỉ khi ở bên cạnh anh cô mới có thể thả lỏng người, được bày tỏ mọi đau buồn ray rứt trong lòng.

Thành Quân lắc đầu nhẹ định nói gì đó thì có điện thoại gọi đến. Anh quay ra nghe điện thoại còn Thục Tâm vẫn đứng nhìn theo bóng Vì Đức đang chơi đùa với con Bob. Bob là chú chó được nuôi trong nhà.

Vì Đức bò lên ghế rồi đứng nhón chân với tay lên kệ sách. Nó thấy một chiếc xe được cất trên kệ. Nó một tay lần mò lấy chiếc xe, một tay bám chặt vào thanh kệ sách. Bob ở phía dưới đang dẫn co với một con gián. Đột nhiên con gián bò lên cái ghế Vì Đức đang đứng. Bob lao tới làm chiếc ghế ngã ra. Vì Đức la lên, tay vẫn cố bám lấy kệ sách rồi từ từ rơi xuống. Cách đó chừng năm sáu bước chân, Thục Tâm tức tốc chạy tới, nhanh đưa tay phải ra trước đỡ lấy thằng bé. Rồi hai người cùng ngã nhào ra. Vì Đức may mắn được Thục Tâm ôm lấy vào lòng nên hoảng loạn trong giây lát rồi ngất đi. Còn Thục Tâm vì đỡ bằng một tay nên sức nặng tập trung ở cổ tay khiến bàn tay cô bị tụt xuống một góc 45°.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh! Yêu Cả Mùa Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Cô cùng Thành Quân nhanh chóng đưa Vì Đức vào bệnh viện. Trên đường đi, cô không ngừng lay động nhằm thức tỉnh Vì Đức. Cô lo sợ đến phát khóc. Nước mắt giọt ngắn giọt dài lần lượt tuôn ra. Mặc dù ngoài miệng cô rất hận thằng bé này nhưng cô chưa bao giờ có ý định làm hại nó. Chỉ là những lúc cô tức giận nó hay đến đúng lúc khiến cô mất bình tĩnh.

Vì Đức được đưa vào trong, Thành Quân xoa vai an ủi Thục Tâm. Cô tự khắc ngã vào lòng Thành Quân. Ba cô và Như Thảo hay tin liền một mạch chạy đến. Ba cô vừa nhìn thấy cô liền nổi nóng. Ông vung tay tát vào mặt cô một bạt tay. Cô đưa tay sờ mặt, cảm thấy má vừa bị tát nóng rát nhưng vẫn không nói lời nào. Ông ấy tức giận nắm lấy hai vai Thục Tâm đập mạnh vào tường hai ba cái.

- Mày làm gì thằng bé vậy. Nó là con trai duy nhất của tao, nó mà có mệnh hệ gì thì đừng trách tao.

Từ từ đến giờ cô chưa bao giờ thấy ba mình hung dữ đến như vậy. Đây là lần đầu cô bị ông đánh. Cô liên tục lắc đầu giải thích nhưng ba cô không kiềm được mà nói ra những lời tổn thương cô:

- Tao không ngờ mày ích kỉ như vậy, có phải mày sợ sau này nó sẽ lấy hết tài sản của mày nên mày làm như vậy phải không? Thằng bé vô tội, mày tha cho nó đi. Tài sản tao cho mày hết, làm ơn đừng hại nó nữa. Tao chỉ có mình nó là con trai mà thôi.

Đó giờ cô ghét nhất là thói trọng nam khinh nữ. Cô được sinh ra và lớn lên trong gia đình hiện đại nên hôm nay khi nghe ba mình nói ra những lời này liền cảm thấy khó chịu. Cô chưa từng muốn tài sản này ngay khi có sự xuất hiện của Vì Đức, cô cũng chưa từng nghĩ tới. Từ dưới chân một ngọn lửa bùng cháy chạy lan khắp người cô, hai mắt cô đỏ hoe nhưng không khóc mà thay vào đó là tức giận. Cô dùng tay trái của mình xô mạnh ba cô ra. Ông khập khiễng ngã ra sau nhưng được Như Thảo đỡ lấy.

Cô trừng mắt nhìn đăm đăm ba cô, đôi mắt oán giận như thấu người ngay trước mắt mình. Cô lạnh lùng nói:

- Thì ra là vì thằng con trai yêu quý này mà ông đối xử với tôi như vậy.- Cô cười nhạt rồi nói tiếp- Đúng vậy, tôi lo sợ nó sẽ chiếm hết tài sản của mình nên mới đẩy nó té đó. Tôi đã đẩy nó như cái lần ông thấy trước đó đó. Tôi muốn nó chết, nó đáng chết biết bao khi nó là con ông và cô ta.

Ba cô vùng dậy tiến tới tát cô thêm một cái nữa, cũng bên má phải khiến má cô đỏ bừng. Máu từ khóe miệng chảy ra nhưng không nhiều. Cho dù máu có chảy cô cũng không thấy đau bằng lòng cô đang đau. Ông nắm lấy tay phải cô giờ lên, bất thành linh con đau từ cổ tay truyền đến óc khiến cô nhăn mặt.

- Mày nhất định sẽ gặp quả báo. Mày biến khỏi đây cho tao. Đừng để tao thấy mặt mày ở đây. Sau này đừng gọi tao là ba nữa, tao không có đứa con nào như mày.

Nói rồi ông hất mạnh tay cô ra khiến cổ tay cô bị lay động mạnh mẽ. Cô cảm giác như cả bàn tay muốn đứt lìa khỏi cánh tay vậy. Cảm thấy tay phải mình không còn chút lực nào, cô đành dùng tay còn lại lấy túi xách trên ghế rồi quay lại, đứng trước mặt ba cô. Cô nghiêm nghị, kiên cường nói rõ từng chữ một:

- Không cần ông từ tôi, từ lúc biết có sự xuất hiện của nó và cô ta thì tôi đã không còn coi ông là ba của mình nữa rồi. Tạm biệt. Sau này có gặp nhau thì cũng đừng tỏ ra quen biết. Hãy lo cho đứa con trai cưng của ông đi.

Cô quay lưng bước đi, lấy chiếc kính trong túi áo khóa lên mới đeo lên được để che đi đôi mắt đang ướt đẫm nước mắt của mình. Từ lúc hai người cãi nhau, Thành Quân chẳng chen được câu nào. Anh rất muốn giải thích cho cô nhưng đều bị họ chặn lại.

Sau khi Vì Đức tỉnh dậy, nó đã không ngừng trình bày toàn bộ sự việc cho mọi người nghe. Thành Quân cũng thuật lại một cách rõ ràng hơn với những thứ anh thấy. Ba cô lúc này liền hối hận tột độ, ông trụ không vững ngã ra chiếc ghế bành phía sau. Như Thảo liên tục xoa ngực cho ông, cô lấy nước cho ông uống để bớt căng thẳng.

Ông khi biết chuyện đã lập tức chạy về nhà nhưng cô đã đóng chặt cửa phòng mình. Ngay cả Ngọc Tú cũng bị đuổi ra khỏi phòng. Thục Tâm nằm trên giường rúc người trong tư thế bảo thai. Hai mắt vẫn đỏ hoe nhưng không hề rơi nước mắt thêm nữa. Khóe miệng cô giựt giựt xúc động. Cô bắt đầu thấy lạc lõng và cô đơn. Tất cả mọi người mà cô tin tưởng đều phản bội cô, rời xa cô. Cô thoáng lay động bàn tay phải của mình, mỗi cử động đều rất đau. Cô nhớ như in lời bác sĩ nói với mình:

"- Cô bị chấn thương vùng cổ tay, một số dây chằng bị đứt khiến cấu trúc cổ tay bị thay đổi. Chúng tôi sẽ tiến hành chụp MRI sau đó sẽ làm phẫu thuật khâu nối dây chằng lại. Tuy nhiên, có một dây thần kinh cổ tay bị đứt, e rằng sau này cô không thể dùng lực như người bình thường được.

- Vậy tôi còn vẽ được không?

- Các khớp ngón tay của cô sẽ không còn linh hoạt như trước nữa. Tôi thành thật xin lỗi vì phải nói ra điều này"

Vẽ là niềm đam mê cháy bỏng của cô, nhưng theo lời bác sĩ nói, có lẽ sau này cô sẽ không thể hoàn thành đam mê của mình được nữa. Cô nằm nhìn bàn tay ngay trước mắt, ánh mắt buồn bã tuyệt vọng ngập tràn. Cô bây giờ thật yếu đuối. Bây giờ cô không còn gì cả. Chỉ còn nỗi đau hằn mãi trong tim, nó ngày càng khiến tim cô rỉ máu. Nó quyết định rời đến lúc cô

không còn một giọt máu mới thôi.

- -----

Đã quá chiều nhưng Thục Tâm vẫn cứ nhốt mình trong phòng không chịu ăn uống gì cả. Ngọc Tú sốt ruột đi đi lại lại trước cửa phòng. Cô nhiều lần muốn gõ cửa nhưng sợ làm phiền Thục Tâm liền rút tay lại. Cuối cùng, Thục Tâm cũng chịu mở cửa, vừa nhìn thấy Thục Tâm, Ngọc Tú liền vui mừng hơn hờ.

- Mang đồ ăn vào đây.

Thục Tâm biết Ngọc Tú đã đợi ngoài cửa để đem đồ ăn vào từ trưa giờ liền cảm lòng không đậu trước sự chân thành của Ngọc Tú nên đã cho cô vào. Ngọc Tú chạy ngay xuống bếp, mang lên một tô cháo mới nóng hổi xong cũng không quên nói với ba Thục Tâm. Ông ấy đi phía sau Ngọc Tú. Vừa mở cửa, Ngọc Tú đã vội bước vào. Đến lượt ba cô, cô đóng sầm cửa lại ngay lập tức khiến tay ông bị cán cánh cửa bị thương. Thục Tâm không liếc mắt đến một cái mà nhẩn tâm đóng cửa lại.

- Sau này nếu không muốn chị từ em thì đừng để bọn họ gặp mặt chị.

Ngọc Tú gạt đầu rồi gỡ là lấy tô cháo đưa cho Thục Tâm. Thục Tâm nghe mùi cháo ngán ngấy nhưng vẫn cố húp vài muỗng. Cô phát hiện Ngọc Tú đang nhìn chăm chăm mình liền đặt muỗng lên xuống bàn.

- Có phải nhìn chị đáng thương lắm đúng không?

Ngọc Tú liền tục xua tay lắc đầu.

- Không phải. Em thấy chị chịu ăn em rất vui.

- Bây giờ chị rất muốn chết nhưng ông trời chưa cho phép chị đi. Đối với sự sống không tự nhiên mà có này, cho dù khó khăn đến mức nào chị cũng phải gắng gượng. Có như vậy mới không phụ lòng ông trời. Không ai sinh ra trên đời này mà không có giá trị cả.- cô lấy lại chiếc muỗng đưa vào khuấy tô cháo rồi nói- Chị là chị mất hết giá trị rồi. Chắc ông trời sẽ sớm đưa chị về thôi. Đến lúc đó, chắc cũng không ai thêm thương tiếc chị đâu.

- Chị đừng nói những lời như vậy nữa. Chị làm em sợ lắm. Chị mau ăn đi, đừng nói nữa.

- Tại sao không ghét chị. Tại chị mà em và Kiên Minh phải dòi hôn lễ lại, em thật sự không ghét chị sao?

Ngọc Tú nghe vậy liền nhào tới ôm lấy cô nước nớc.

- Tại sao em phải ghét chị chứ. Chị là người giúp em sống lại một lần nữa. Chị đã dạy em rất nhiều điều tốt. Nhờ chị mà em thấy yêu đời hơn, kiên cường, mạnh mẽ hơn. Nếu thật sự chị và anh Kiên Minh lấy nhau, em sẽ làm mọi cách cho anh ấy yêu chị, đối xử tốt với chị. Phải khiến cho chị hạnh phúc, có như vậy em mới an lòng. Chị là người tốt, em tin chị. Những chuyện chị làm chắc chắn có lý do đằng sau đó.

Thục Tâm đưa tay lau nước mắt cho Ngọc Tú.

- Em có tin chị hại Vi Đức không?

Ngọc Tú liền trả lời nhanh như chớp.

- Không tin. Chị sẽ không làm như vậy.

Thục Tâm cười giễu chính mình rồi nhìn ra cửa.

- Em cũng không tận mắt nhìn thấy mà vẫn tin chị còn ông ta.... Được rồi, chị no rồi. Em mang ra ngoài đi.

Ngọc Tú đỡ Thục Tâm nằm xuống, đắp chăn nhẹ nhàng rồi xếp tô vào khay mang ra ngoài. Cô ra ngoài báo với ba Thục Tâm nhưng cũng chỉ việc ăn uống và không nói thêm lời nào.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh! Yêu Cả Mùa Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Sau khi tỉnh dậy, Thục Tâm cảm thấy đau dữ dội ở cổ tay. Triệu chứng đau sau đó giảm dần rồi chỉ còn lại cảm giác đau nhức khi cử động mạnh. Những ngày tiếp theo, tình trạng này vẫn được duy trì, đau nhức ngày càng nhiều hơn làm cổ tay cô bị cứng, khó cử động và không thể mang xách đồ vật nặng được. Thục Tâm cố cử động các khớp tay nhưng dường như đối với cô bây giờ rất khó khăn.

Thục Tâm cầm lấy cây bút vẽ, cố phác họa lên giấy những hình ảnh cô muốn vẽ. Những đôi mắt sự cố gắng đó chính là sự thật tàn khốc. Nét vẽ không theo ý cô muốn, cô càng dùng sức cổ tay càng đau. Cô tức điên lên liền quơ tất cả giấy bút rơi hết xuống sàn. Cô thất vọng gãi nát hết mọi thứ.

Cả tháng trời, Thục Tâm và ba cô không nói lời nào. Cho dù ông cố bắt chuyện nhưng vẫn nhận về là sự lạnh nhạt của cô. Cô mang hết tranh ảnh, bút màu ra ngoài sân. Chỉ một ngọn lửa đã nhanh chóng tiêu rụi toàn bộ công sức của cô. Đốt hết tranh ảnh vì cô không muốn nhìn thấy nó, vì mỗi lần thấy nó cô lại nghĩ về Thành Quân. Đốt hết bút chì, bút màu, giá vẽ vì cô không dám đối mặt với hiện thực tàn khốc chính là cô không thể vẽ nữa. Ngay lúc đó, Thành Quân chạy tới. Anh cởi áo khoác rồi nhanh chóng dập lửa. Nhưng gió mạnh khiến lửa bắt cháy nhanh hơn. Anh nhìn thấy bức tranh mà anh và cô cùng nhau vẽ đang cháy xém đến rìa phải liền thò tay vào ngọn lửa lấy nó ra. Cô thấy vậy liền lo lắng, cầm lấy tay anh xoa xoa. Bàn tay bị lửa đốt phồng ửng đỏ lên. Cô tức giận quát vào mặt anh.

- Anh điên hả? Lửa đang cháy mà anh thò tay vào làm gì vậy?

- Bức tranh.

Cô nghe thấy liền nhìn bức tranh đang nằm dưới đất. Đó là bức tranh vẽ một cặp tình nhân đang đi dạo trong rừng phong. Bức tranh được cô và Thành Quân vẽ lúc hai người còn ở Canada. Bức tranh là kỉ vật duy nhất chứng tỏ tình yêu của hai người. Cô nhìn thấy nhưng nghĩ rằng bây giờ nó không còn chút giá trị nào liền xách nó lên thái vào đống lửa. Thành

Quân ngăn cô lại, anh nắm chặt bức tranh rồi nói:

- Đừng đốt.

Thục Tâm ngoan cố, ghì bức tranh vào ngọn lửa.

- Tôi vẫn cứ muốn đốt nó thì sao?

- Cho dù chỉ còn hơi thở cuối cùng, anh cũng sẽ bảo vệ nó.

Cô buông tay ngoảnh mặt đi. Sau đó khi quay lại, hai mắt rung rung lệ cô dùng tay đập mạnh vào ngực Thành Quân.

- Tại sao anh lại cứ làm tim tôi loạn nhịp chứ? Rõ ràng, anh không yêu tôi, người anh yêu là mẹ tôi. Người bây giờ anh cần bên cạnh là mẹ tôi chứ không phải tôi. Làm ơn đi đi, đừng khiến tôi khó xử nữa.

Thành Quân buông bức tranh ra, dùng hai tay mình ôm lấy Thục Tâm rất chặt. Cô nức nở trong vòng tay anh.

- Tôi đã rất cố gắng tránh xa anh ra rồi tại sao anh lại cứ lảng vảng trước mặt tôi vậy. Anh biết tim tôi đau đến mức nào không?

- Anh biết. Anh biết.

- Tim tôi đã chảy máu rất nhiều đó. Có lúc tôi tưởng chừng như nó sắp đóng băng rồi nhưng anh lại xuất hiện. Anh làm tôi khó chịu lắm, anh biết không?

- Anh biết. Anh biết.

Thành Quân liên tục vuốt ve lưng cô mà vô ý. Anh ngày càng ôm cô chặt hơn, dường như muốn khóa chặt Thục Tâm vào trong trái tim mình.

- Đau phải cứ chảy máu thì sẽ đau. Có những nỗi đau thầm lặng mà nó vẫn không hề chảy máu đó, anh biết không?

Thành Quân buông từ từ Thục Tâm ra, anh đưa tay vuốt ve khuôn mặt cô. Rồi nhẹ nhàng hôn lên trán cô, hôn lên đôi mắt đầm lệ của cô, hôn lên gò má bị ba cô, mẹ cô, và cả Như Thảo tát. Và cuối cùng, anh chiếm lĩnh đôi môi ngọt ngào của cô. Toàn thân cô thoáng động rồi nồng nhiệt hòa quyện vào nụ hôn ấy. Hai người ôm nhau hôn nồng say khiến họ quên đi thực tại.

Bất chợt, như vừa nhớ ra. Cô đẩy anh ra khỏi mình sau đó tự động lùi lại.

- Xin lỗi. Chúng ta không nên như vậy.

- Anh...

- Không phải- cô nhắm mắt, giọt nước mắt no tròn tự động trào ra rồi cô nhắc đến mối quan hệ của hai người- Dượng đi đi, để mẹ tôi thấy thì sẽ không hay đâu.

Thành Quân lao tới ôm lấy cô nhưng cô từ chối, cô vội vã đẩy anh ra. Nước mắt giàn giụa khắp khuôn mặt rồi chạy đi. Thành Quân ở lại như chết đứng. Nước mắt cũng không ngừng rơi xuống. Anh quay sang phải, cuộn tay lại thành nắm đấm rồi lần lượt đấm từng tay một vào cây liêu ngay đó. Anh đấm đến mức hai bàn tay nhuộm đỏ máu.

Từ đằng xa, mẹ Thục Tâm chạy tới ngăn cản. Bà không ôm anh mà chỉ dùng lời nói rất nhỏ nhẹ:

- Làm như vậy cũng không khiến Thục Tâm hết giận lắm đâu. Cậu làm như vậy chỉ tổn thương chính mình thôi. Đừng ngu ngốc như vậy. Cố thêm chút thời gian nữa đi.

- -----

Thục Tâm cùng Ngọc Tú vừa đi ăn trở về nhà đã nhìn thấy căn nhà trang hoàng khác thường. Chợt nhận ra, ngày mai là hôn lễ của ba cô và Như Thảo diễn ra. Cô bất mãn với mọi thứ xung quanh nhưng vẫn không nói lời nào. Về đến phòng, đứng trước cửa là ba cô. Ông nhẹ nhàng nắm tay cô nhưng bị cô gạt bỏ. Ông từ tốn nói:

- Ba có chuyện muốn nói với con. Cho ba xin chút thời gian được không?

Thục Tâm mở cửa phòng rồi bước vào, cô không đóng cửa mà để ba cô vào. Ngọc Tú thấy vậy sau khi mang đồ vào liền lui ra ngoài. Cô nhẹ nhàng đóng cửa lại không hề tạo ra chút tiếng động nào.

Thục Tâm đứng khoanh hai tay lại hướng ra cửa sổ, cô im lặng không nói lời nào. Ba cô bước đến ngồi bên mép giường. Ông ôn tồn giải thích:

- Ba đã nghe Thành Quân kể hết rồi. Lúc đó, ba có hơi nóng nảy, ba xin lỗi con. Con vẫn là đứa con gái mà ba yêu thương nhất, đừng rời xa ba.

- Con gái vẫn chỉ là con gái cũng không thể nào bằng một đứa con trai được- cô hơi nhướn mày nói tiếp- Chuyện tài sản, tôi chưa bao giờ có ý định sẽ lấy những gì từ ngôi nhà này cả. Tất cả ông cứ giao hết cho đứa con trai yêu quý đó đi.

- Con đừng xưng hô với ba như vậy. Ba biết con hận ba, nhưng hãy nghe ba giải thích đã.

Thục Tâm vẫn đứng đó nghe ông giải thích. Cho dù cô không muốn nghe nhưng vẫn muốn có một lần nghe ông giải thích.

- Ba và mẹ con tuy lấy nhau không có tình yêu. Nhưng ba mẹ vẫn sống với nhau vì cái nghĩa vợ chồng. Khi con khôn lớn, ba mẹ đã muốn nói với con về chuyện gia đình mình nhưng chưa đến thời cơ thì con đã biết rồi. Ba mẹ không hề có ý định giấu diếm con điều gì cả.

Ông tháo cặp kính đang đeo ra để xuống đùi, lấy tay dụi mắt rồi nói tiếp:

- Con nói đúng, ở cái tuổi như ba mà lấy một cô gái trẻ như Như Thảo quả thật là điều nực cười. Ba cũng đã nhiều lần khống chế bản thân không để điều này xảy ra. Nhưng cũng như con yêu Thành Quân vậy. Đầu phải nói muốn dứt là dứt được. Suy cho cùng cũng do ba mà ra, con đừng trách Như Thảo. Cô ấy không có lỗi, Vì Đức cũng không hề có lỗi.

Ông hít một hơi rồi lại nói tiếp:

- Căn nhà này là của con cho nên con không cần phải đi đâu. Toàn bộ tài sản của ba mẹ, ba mẹ đều dành cho con. Còn phần của Vì Đức, ba tự có phần riêng, ba không hề đụng tới tài sản chung này. Như Thảo cũng biết điều đó.

Ông muốn giải thích cho cô hiểu rằng ông và Như Thảo là yêu thật lòng. Ông muốn nói rằng Như Thảo yêu ông không phải vì tài sản của ông.

Cô xoay lưng lại, bình thần nói:

- Căn nhà này tôi không cần. Căn nhà chính là tổ ấm của gia đình. Mà gia đình của tôi đã không còn nữa rồi. Vì có gì mà tôi cần căn nhà này nữa.

Giọng nói tuy không lớn nhưng đủ mạnh để khắc sâu vào tim ba cô. Thực Tâm thuận theo tự nhiên giơ tay phải lấy tấm ảnh gia đình ở đầu giường lên. Nhưng không đủ sức bức ảnh rơi xuống sàn, vỡ tan nát giống như tình trạng gia đình cô lúc này.

Ba cô chú ý từng hành động của cô. Ông nhận ra tay cô có vấn đề liền nhào tới nắm lấy tay cô giơ lên.

- Tay con bị làm sao vậy? Có phải vì cứu Vi Đức không?

Cô giằng co rút tay mình ra khỏi tay ba cô. Cô lạnh lùng nói:

- Tay tôi không thể cử động như người bình thường được nữa, ông vui rồi phải không. Là quả báo mà ông muốn tôi phải nhận đó.

- Ba xin lỗi. Không, tay con sẽ cử động được, bây giờ y học rất phát triển. Đi theo ba, chúng ta đến gặp bác sĩ.

Ông kéo tay cô đi nhưng cô gạt tay ông ra một cách thẳng thừng.

- Đừng thương hại tôi. Làm ơn để tôi yên đi.

Thực Tâm bỗng nhiên khụy xuống khóc nức nở. Ba cô thấy vậy liền chạnh lòng và đầy hối hận. Ông không biết phải làm gì liền đi ra. Khi đến cánh cửa, ông lấy hết 61 can đảm nói:

- Ngày mai là hôn lễ của ba. Thật lòng, ba biết con không vui nhưng nếu được con hãy ở nhà được không? Coi như chúc mừng cho ông già này đi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh! Yêu Cả Mưa Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Thực Tâm thức dậy sau cơn say vật vờ tối qua. Cô lờ mờ chưa hoàn toàn mở mắt. Cô thật sự chưa tỉnh ngủ nhưng bên dưới nhà rất ồn ào khiến cô phải thức giấc. Cô choàng người đứng dậy, mở cửa phòng rồi đi đến đứng trên cầu thang nhìn xuống. Căn nhà tràn ngập hương hoa, một buổi tiệc nữa sắp bắt đầu. Cô vào phòng đóng chặt cửa lại, chạy tới bên cửa sổ. Phía dưới sân nhà, mọi người đang rất nhộn nhịp chuẩn bị cho hôn lễ. Lễ đường được trang trí hoàn toàn bằng hoa hồng đỏ. Cô thấy vậy vội vàng kéo rèm cửa lại.

Thực Tâm vào phòng tắm, cô mở nước chảy ngập bồn tắm. Sau khi cởi bỏ chiếc váy đang mặc, cô liền bước vào bồn ngâm mình trong làn nước lạnh lẽo ấy. Một ngốc lâu, cô từ từ hạ người xuống, rồi dần dần chìm vào làn nước đó. Cô để nước tràn vào mũi, tràn vào họng mình, hai mắt vẫn nhắm nghiền.

Tự tử? Hai từ này liền xuất hiện trong đầu cô. Cô tuyệt vọng hơn bao giờ hết. Cô cảm thấy mình thật đáng thương. Cô không còn gì cả, tất cả mọi thứ mà cô trân trọng đều vụt mất khỏi tay cô. Gia đình mà cô yêu thương tự hào nhất đã tan vỡ. Người ba yêu thương đứa con gái này nhất đã dành tình thương này cho một người khác. Người mẹ mà cô ngưỡng mộ hơn bao giờ hết lại là bạn gái cũ của người cô yêu. Người cô yêu không hề yêu cô. Người bạn duy nhất chưa bao giờ coi cô là bạn. Tất cả đều tan biến rồi. Mọi thứ trong tay cô đã biến thành tro bụi rồi.

"Làm ơn hãy mang tôi tan biến theo làn nước này đi"

Áp lực nước khiến tim cô ép lại, cô thấy khó thở nhưng vẫn cố uống thêm vài ngụm nước.

"Không thể chết. Không được"

Cô ngay lập tức ngồi lên khỏi mặt nước. Cô thở dốc, hai tay đưa lên lau khuôn mặt đầy nước của mình. Giữa ranh giới của sự sống và cái chết, cô càng quý trọng sự sống hơn. Cô không thể chết ngay bây giờ. Cô nghĩ đến ba mình, cô không thể chết. Hôm nay là hôn lễ của ông ấy. Cô không muốn ngày kỉ niệm đám cưới của ba cô lại là đám giỗ của cô. Một hôn lễ đang chuẩn bị diễn ra không thể biến nó thành đám tang được. Chỉ ít cuối cùng cô vẫn nghĩ cho ba mình.

Thực Tâm sau khi thức tỉnh liền quyết định ra đi. Cô cho đồ vào hết trong vali. Cô mặc chiếc váy đen dài, bên ngoài khoác thêm áo khoác màu trắng, tóc cô xõa dài. Cô đeo kính đen rồi kéo vali xuống nhà.

Mọi người dưới sân nhà đã tụ họp đầy đủ cho hôn lễ. Mẹ cô thấy cô kéo vali liền buông ly rượu chạy tới.

- Con đi đâu vậy? Hôm nay là hôn lễ của ba con, con không đến chúc mừng ông ấy được sao?

- Nếu mẹ thấy vui thì cứ chúc mừng đi. Con không muốn làm việc đó.

Nói rồi cô mở cốp xe, đặt vali nằm gọn trong cốp. Chiếc BMW màu trắng của cô đã sẵn sàng cho cô ra đi. Cô mở cửa bước lên xe rồi khởi động xe. Ngay lúc đó, mẹ cô ra hiệu cho Thành Quân chặn cô lại. Anh đứng trước đầu xe cách xe cô chừng 10 bước chân chặn cô lại. Anh biết cô sẽ không tuyệt tình mà đụng anh, cô sẽ ở lại.

- Anh sẽ không để em đi đâu hết.

Cô nhòm ra cửa rồi thản nhiên nói:

- Anh nghĩ anh cần được tôi sao?

Nói rồi cô đạp ga xe chạy tới. Anh thách thức sự chịu đựng của cô, anh dang hai tay nhắm mắt lại. Chiếc xe lao thẳng tới tường chừng sắp đụng anh thì dừng lại. Cô phát điên rồi quay vô lăng sang trái đụng vào công hoa. Cô cần chiếc công rồi chạy đi chỉ để lại bông hoa nằm lấm lấm trên cỏ. Không những như thế, sau khi cần chiếc công cô đạp ga xe từ từ, tay phải đưa lên, bàn tay nắm chặt cố gắng mở khớp tay giờ ngón giữa lên tỏ thái độ.

- ----

Thấy Thực Tâm ra đi, mẹ cô liền lấy xe chạy theo cô. Thực Tâm thấy vậy liền chạy nhanh hơn, mẹ cô cũng tăng ga chạy theo. Nhưng rồi, mẹ cô hoa mắt, choáng váng đầu óc. Hình ảnh trước mắt bà đều mờ nhạt. Bà liền tập sang lề đường nhưng vẫn cố mở mắt nhìn chiếc xe Thực Tâm vụt chạy.

Thành Quân và Kiên Minh chạy theo sau, liền nhìn thấy xe mẹ cô ngay bên đường. Họ dừng lại.

- Chị không sao chứ? Tôi đưa chị đến bệnh viện.

Thành Quân mở cửa xe rồi nhanh chóng đỡ mẹ cô ra nhưng bà ấy gắng gượng:

- Đi đi. Đi theo Thực Tâm đi. Đừng để nó đi mất.

- Không. Chị đang rất nguy hiểm, để tôi đưa chị vào bệnh viện trước đã.

Bà liên tục xua tay rồi đẩy Thành Quân lên xe.

- Trên Đà Lạt, nó nhất định lên Đà Lạt. Chúng tôi có một căn nhà trên đó. Tôi sẽ nhắn địa chỉ cho cậu. Cậu mau đi đi.

- Được rồi. Tôi sẽ đi nhưng chị phải cố gắng đến khi tôi đưa cô ấy trở về.

Nói xong, anh lái xe đi thẳng lên Đà Lạt theo chỉ dẫn của mẹ cô. Còn mẹ cô được Kiên Minh đưa ngay tới bệnh viện. Khuôn mặt bà lã mờ hời, hơi thở gấp gáp. Bà liên tục ôm tim mình quần quai.

- ----

Thực Tâm lái xe liên tục trong vòng 5 tiếng đã đến Đà Lạt. Cô lái xe vòng qua hồ Tuyền Lâm. Cô đến Đà Lạt vào đúng thời điểm lá phong chuyển màu. Nhìn tận vào rừng sâu, trên nền trời xanh thẫm lấp ló vài chóm vàng rồi lại đỏ tươi.

Là lá phong. Đúng, chính là lá phong. Làm sao cô không thể nhận ra nó khi đã gần gũi, tiếp xúc với nó trong suốt 3 năm qua. Chiếc lá phong đầy ấp bao nhiêu kỉ niệm của cô và Thành Quân. Rồi cô lái xe thẳng về căn nhà trên Đà Lạt.

Cô mang vali vào nhà, thu dọn căn nhà lại một cách ngăn nắp. Tối đó, khi cô đang nhâm nhi ly rượu vang thì có tiếng chuông cửa từ ngoài cổng vọng vào. Cô mặc áo khoác rồi lật đật chạy ra cửa. Cánh cửa mở ra, Thành Quân đứng ngay trước mặt cô. Cô không hề bất ngờ, nhẹ nhàng mở cửa cho anh vào.

Anh vừa vào nhà đã nhìn thấy ly rượu trước mặt. Thực Tâm ngồi chễm chệ trên sofa, tay cầm ly rượu lên uống một ngụm. Anh ngăn cô uống tiếp, anh đặt ly rượu trở lại bàn.

- Rượu không tốt cho sức khỏe đâu. Đừng uống nó nữa.

Căn nhà rất ấm áp mặc dù thời tiết Đà Lạt đang rất lạnh. Thiết kế căn nhà rất sang trọng, vật dụng trong nhà rất giống căn nhà ở Canada. Đối diện cô là một lò sưởi đang bập bùng ngọn lửa. Ngọn lửa cháy một cách mãnh liệt, làm cho không gian trong nhà ấm hơn.

- Mẹ em đã nhập viện rồi.

Chân mày cô thoáng động khi nghe anh nói. Nhưng sau đó trở lại bình tĩnh ngay lập tức.

- Mẹ em bị bệnh tim. Bà ấy...

Chưa kịp thốt ra, Thành Quân đã bị cô chặn lại.

- Tôi không quan tâm. Nếu anh còn muốn ở đây thì đừng nhắc tới bà ấy nữa.

Vừa nói xong, Thực tâm đứng ngay dậy. Cô khập khiễng bước đi, vô tình đá vào ghế ngã ra. Cô ôm chầm lấy Thành Quân đang ngồi. Anh nhìn cô với ánh mắt tràn đầy yêu thương nhưng cô lạnh nhạt quay đi. Cô đứng dậy, nhỏ nhẹ nói:

- Đêm nay, anh ngủ lại sofa đi. Sáng mai rồi hân về.

Cô bước đi lên cầu thang rồi mất hút đi. Anh mệt mỏi rã rời thiếp đi trên sofa.

Đêm đó, cô không cảm lòng được liền quay xuống nhà nhìn anh. Cô vuốt ve từng chi tiết trên khuôn mặt anh. Nhẹ nhàng lướt qua đôi môi mỏng manh nhưng ngọt ngào của anh. Cô ngước người nhẹ nhàng hôn lên môi anh một nụ hôn.

Nhưng chưa được 3 giây, cô đã giật bắn người lại. Cô sợ người ngay trước mặt mình. Bây giờ anh ta là dượng của mình. Cô chấn chỉnh tinh thần ngồi dậy đắp chăn cho anh rồi quay lại phòng mình.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh! Yêu Cả Mùa Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Thực Tâm lại tiếp tục tỉnh dậy sau cơn say triền miên đêm qua. Cô rũ rượi cả người, đầu thì cứ ong ong như ngàn con sâu chầm đốt. Khó khăn lắm mới ngồi dậy được nhưng khi vừa đứng dậy đã lập tức ngã khụy xuống sàn. Ngồi một lúc lâu mới hết choáng váng đầu óc. Sau khi đánh răng, rửa mặt cô bước xuống nhà.

Hôm nay Thực Tâm mặc một chiếc áo len màu vàng cùng với chân dài màu trắng. Cô thay đổi cách trang điểm rất nhẹ nhàng, phóng khoáng. Kể từ lúc gặp biến cố gia đình, Thực Tâm luôn diện những trang phục đầy phá cách cùng một lối trang điểm quyến rũ. Tuy nhiên hôm nay không hiểu vì sao cô lại ăn mặc cực kì đơn giản như vậy. Thành Quân nhìn cô đến hoa

cả mắt. Cô tươi tắn, thanh tao như hồi ở Canada. Thấy cô chuẩn bị đi đâu, Thành Quân liền coi bỏ tạp dề rồi níu tay cô lại:

- Anh có chuẩn bị đồ ăn sáng. Em ăn chút đi.

Thành Quân kéo ghế nhả nhận mời Thực Tâm ngồi. Một bát phở nghi ngút khói bốc lên tỏa hương thơm ngào ngạt phả phất trên khuôn mặt Thực Tâm. Cô từ tốn cầm muống cho vào bát, khuấy nhẹ hai cái rồi múc lên ít nước cho vào miệng. Cái tiết trời se lạnh của Đà Lạt khi được thưởng thức một bát phở nóng thì còn gì bằng. Vẫn như hồi còn ở Canada, bát phở của cô vẫn không có hành như mọi khi. Nhưng đến hôm nay cô mới nhận ra điều đó.

Cô dùng muống nhìn anh giãy lắt, rồi tiếp tục húp thêm vài muống nữa sau đó mới dừng hẳn. Cô uống cốc nước ngay bên cạnh, lấy khăn từ tủ lau miệng.

- Tại sao cứ quan tâm đến tôi như vậy?

Thành Quân nhìn cô chăm chăm rồi đẩy qua cho cô đĩa trái cây, vừa đẩy vừa nói:

- Mẹ em qua con nguy kịch rồi. Bà ấy muốn gặp em

Khi nghe Thành Quân nói, hai chân mày vốn châu lại của Thực Tâm đã giãn ra phần nào. Cô bình thần với tay lấy một quả dâu tây cho vào miệng, cắn một cái hết quả dâu rồi cuống dâu cho để lên bàn. Nhai vài phát, cô cầm chiếc khăn thoăn thoắt lau tay. Sau khi đã ăn hết quả dâu, cô đứng dậy quay lưng vừa đi vừa nói:

- Anh về đi. Tôi sẽ không gặp bà ấy đâu. Tôi cũng sẽ không gặp lại tất cả mọi người nữa.

Thành Quân đứng ngay dậy, chạy tới kéo tay cô nhưng bị cô gạt bỏ một cách nhẹ nhàng

- Về đi

- Anh sẽ không về nếu không có em đi cùng. Anh ở đây chờ em. Chờ đến khi nào em chịu trở về thì thôi.

- ---

Thực Tâm chọn lái xe đến bờ hồ Tuyền Lâm, sau đó chọn một chiếc thuyền cao su tự mình chèo vào rừng tìm lá phong. Sau gần 6km chèo thuyền trên mặt hồ, cánh rừng liền hiện ra. Thực Tâm tiếp tục đi thêm khoảng 15 phút nữa vào trong rừng. Xuyên qua hàng loạt cây cổ thụ, cuối cùng cô cũng đã thấy những cây phong nối tiếp nhau với rất nhiều lá đã chuyển màu. Cô ngăn người trước hàng loạt cây phong ở đây.

Thực Tâm mãi mê ngắm nhìn, cô thần người ra rồi đột ngột khụy xuống đất. Mặt đất phủ đầy lá phong. Cô nhặt từng chiếc lá lên soi rọi nó dưới ánh nắng. Chiếc lá phong liền hiện lên trên nền trời một cách hoài niệm về Canada. Cô ngồi tại đó hàng tiếng đồng hồ mãi đến khi đã xế chiều mới bắt đầu chèo thuyền trở về. Tay phải của cô đã mất hết lực cho nên việc chèo thuyền mất rất nhiều thời gian. Bất lực cô thả mình là lướt trên mặt hồ. Theo từng cơn gió se lạnh một cặp thiên nga đang bơi cùng nhau. Chúng âu yếm ria lông cho nhau sau đó lại bơi qua khỏi cô. Cô nhìn nó đến ngăn người sau đó tự thấy buồn cho bản thân.

Thiên nga là loài thường kết đôi suốt đời! Chính vì vậy nó luôn được nhắc đến với khía cạnh tình yêu và lòng chung thủy... Thiên Nga luôn luôn đi có đôi. Nếu một con “vô tình” qua đời, thì con khác sẽ tìm cách tự tử...

Ước gì chúng ta như đôi thiên nga. Quấn quít bên nhau mãi chẳng rời.

- -----

Thực Tâm về đến nhà trời đã tối sầm. Không khí càng lạnh lẽo hơn nữa, cô chạy ngay vào nhà. Nhưng trước mặt cô là Thành Quân. Anh ấy đang ngồi tựa đầu vào tường. Nghe tiếng bước chân, Thành Quân lim dim mở mắt, mỉm cười rồi nói:

- Em về rồi.

- Sao còn ở đây?

- Anh ở đây chờ em. Chờ đến khi nào em chịu trở về với anh.

- Tôi nói rồi. Tôi sẽ không quay lại nơi đó nữa đâu.

Thực Tâm đặt chiếc ô vừa che lên kệ rồi mở cửa nhà. Thành Quân theo sau cô vào nhà.

- Nghe anh giải thích được không?

- Chuyện gì?

- Chuyện của chúng ta. Chỉ một lần thôi.

Thực Tâm ngồi xuống sofa tỏ ý chấp nhận. Thành Quân cũng ngồi xuống, hai tay đan vào nhau đặt lên đầu gối. Anh nhìn cô thành thật giải thích.

- Em có nhớ lần em gặp anh và mẹ em trong bệnh viện không?

- Lúc đó tôi đi làm xét nghiệm ADN cho Vi Đức.

- Lần đó anh và mẹ em gặp nhau. Cũng chính lần đó mà anh biết mẹ em bị bệnh về tim. Đó là phình động mạch chủ bóc tách.

- Mẹ không nói với tôi điều đó.

- Bà ấy không muốn em lo lắng.

- Không thể chữa trị sao?

- Có thể làm phẫu thuật nhưng tỉ lệ không cao, bà ấy cũng không chịu làm.

Thực Tâm ngắt lời ngay lập tức:

- Bà ấy đã không chịu làm thì thôi.

- Nếu có em khuyên...

- Tại sao tôi phải khuyên bà ấy.

- Vì chuyện của ba chúng ta chỉ là hiểu lầm.

"Hiểu lầm" Thành Quân nói chỉ là hiểu lầm. Tim cô đập nhanh hơn, cô sốt ruột muốn nghe sự thật.

- Mẹ em đúng thật là người yêu cũ của anh. Cũng chính vì người này mà anh mới từ chối tình cảm của em. Nhưng tất cả chỉ là ngộ nhận mà thôi.

Cô rút tách trà đưa cho Thành Quân rồi cầm tách trà của mình nhấp một ngụm nhỏ. Thành Quân lại nói tiếp với giọng rất trầm.

- Sau khi trở về Việt Nam, anh đã gặp lại mẹ em nhưng chỉ với tư cách là tri kỉ mà thôi. Rồi khi phát hiện mẹ em bị bệnh. Bà ấy muốn chút thời gian ít ỏi còn lại được trở về những ngày tháng vui vẻ bên Canada năm đó. Anh đã đồng ý giúp bà ấy. Thật ra, anh và bà ấy không có gì cả. Thật ra người anh....

- Anh nghĩ tôi tin anh sao? Kịch bản hay lắm. Muốn tôi giúp bà ấy sao bao tổn thương bà ấy đã gây ra cho tôi sao? Anh đã bịa ra tất cả chỉ để tôi quay trở về khuyên bà ấy hay sao?

- Không phải. Anh không bịa chuyện gì cả. Em không tin anh sao?

- Tôi đã nói là bây giờ tôi chẳng tin ai còn gì. Anh đi đi. Đi ra khỏi nhà tôi đi.

Thục Tâm kéo tay anh đẩy ra khỏi nhà. Cô khóa chặt cánh cửa lại nhưng những lời nói của anh cô nghe rất rõ.

- Anh sẽ ở đây chờ em. Anh sẽ không đi đâu cả.

Cô suy tư cả tiếng đồng hồ sau đó một cơn mưa liên ập đến. Cô cẩn thận mở cửa ra, Thành Quân đã đứng ngay cánh cửa.

- Sao anh còn chưa đi? Tôi không tin anh đâu. Đừng phí công vô ích nữa.

- Anh sẽ chứng minh cho em thấy toàn bộ lời anh nói đều là sự thật.

Thành Quân quay lưng liền chạy ra ngoài sân đứng. Anh đứng mặc cho cơn mưa thấm ướt người anh.

- Trời đang mưa, anh điên à. Vào nhà đi.

- Anh sẽ đứng ở đây đến khi nào em chịu tin anh mới thôi.

- Được rồi. Tôi mặc sát anh.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh! Yêu Cả Mưa Thu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Cơn mưa ngày một lớn hơn, Thục Tâm lo lắng hé cửa sổ ra xem. Thành Quân vẫn đứng đó. Cơn mưa dội ướt cả người anh. Cô đi đi lại lại rồi quyết định mở cửa ra. Cô cầm ô chạy ào ra ngoài sân, nơi anh đang đứng.

- Em tin anh. Em sẽ quay về. Mau vào nhà đi.

- Thật không?

- Thật.

Thành Quân ôm chặt lấy cô, anh mãnh bạo trao cho cô một nụ hôn. Cô ngẩn người đến rơi cả ô trên tay.

- Em tin anh rồi. Em...

Sau đó Thành Quân liền gục trên vai cô. Cô dìu anh vào nhà. Sau khi thay quần áo, cô đắp chăn cẩn thận cho anh.

Tối đêm đó, anh sốt cao. Cô phải chườm nước cho anh đến gần sáng. Đã ở cạnh nhau suốt 3 năm trời nhưng đây là lần đầu Thục Tâm chăm sóc cho anh. Trong lúc mê sảng, Thành Quân đã gọi tên cô nhiều lần. Cô vui mừng đến rơi nước mắt.

Khi cô định quay đi thì bàn tay ấm áp của Thành Quân nắm lấy tay cô.

- Đừng đi.

- Không. Em sẽ không rời bỏ anh nữa.

Cô leo lên giường, ngã vào lòng anh. Cô ôm Thành Quân rất chặt. Sau đó cô thiếp đi lúc nào không hay.

Khi bình minh hé rạng, cô mơ màng mở mắt. Đập thẳng vào mắt cô là khuôn mặt của Thành Quân rất đỗi dịu dàng. Anh nhìn cô chăm chăm khiến cô ngại ngùng liền kéo chăn che mặt lại chỉ chừa lại đôi mắt.

- Đừng nhìn. Em xấu lắm.

Thành Quân liền vươn cổ tới, áp sát vào mặt cô sau đó hôn lên trán cô rồi nói:

- Em lúc nào cũng đẹp.

Cô ngượng chín đỏ mặt vội trùm đầu vào chăn. Anh liền ôm đầu cô vào lòng.

- Để anh chuẩn bị đồ ăn sáng.

- Không. Anh cứ ngủ tiếp đi. Còn lại để em lo.

- Được không?

- Tất nhiên rồi.

- Không. Anh muốn cùng em chuẩn bị đồ ăn sáng ngay lúc này, ngày mai và mãi mãi về sau.

Ngay sau hai người thức giấc liền xuống bếp. Thực Tâm vụng về thái rau củ thành những hình dạng rất khó coi. Nhưng Thành Quân chỉ nhìn cô cười chứ không nói gì.

Sau khi ăn sáng, hai người tựa vào lòng nhau trên sofa. Anh thông thả kể lại câu chuyện của mình cho cô nghe.

- Anh đã gặp mẹ em khi mới 15 tuổi. Lúc đó, chỉ là rung động đầu đời nhưng anh lại tưởng nó là tình yêu. Anh cố chấp tin tưởng là như vậy. Đến khi gặp em, anh đã biết tình yêu là thế nào. Ngay lần đầu gặp em, anh đã yêu em. Lần đầu anh biết ghen là thế nào khi em đi với Phúc Khang.

- Anh đã ghen với Phúc Khang sao?

Thành Quân cười mỉm gật đầu rồi nói tiếp:

- Anh đã dẫn vật bán thân suốt 13 năm trời, rồi gặp em vẫn cố chấp ngộ nhận thêm 3 năm nữa. Anh xin lỗi đã làm cho em tổn thương. Em tha thứ cho anh được không?

- Tại sao phải tha thứ cho anh? Em cần một lý do.

Thành Quân ngay lập tức khóa chặt môi cô bằng một nụ hôn.

- Vì anh yêu em.

- Được. Vì anh yêu em nên em sẽ tha thứ cho anh.

Thực Tâm cầm lấy tay Thành Quân đan vào tay mình rồi chợt nhớ ra mẹ cô:

- Em sẽ khuyên mẹ làm phẫu thuật. Nhưng trước khi về em muốn đưa anh đến một nơi.

- ----

Thực Tâm dẫn Thành Quân đến hồ Tuyền Lâm. Cô và anh cùng nhau chèo thuyền vào rừng. Cô bịt mắt anh sau đó kéo anh vào tận rừng sâu. Đến khi thấy lá phong mới chịu mở bịt mắt ra. Thành Quân nhìn thấy một cảnh tượng rất quen thuộc. Chính là cây phong, chính là một Canada thu nhỏ. Từ khi về Việt Nam lúc nào anh cũng nhớ đến khu Niagara, nơi anh sống, nơi chứa chứa niềm vui lẫn nỗi buồn trong đây.

- Đẹp không?- Thực Tâm hỏi.

- Đẹp lắm. Quà thật rất đẹp.

Thành Quân nói xong liền hôn lên môi cô hai cái, hai tay sờ lên má đang đỏ ửng của Thực Tâm:

- Cảm ơn em.

- Em muốn anh công em như hôn chúng ta ở Canada được không?

- Được.

Thành Quân công Thực Tâm đi dạo dưới những tán phong đỏ. Cô ôm lấy anh siết chặt rồi hôn lên má anh nồng ấm.

- ---

Sau khi mọi hiểu lầm đã giải tỏa, tình cảm giữa hai người ngày càng thấm thiết hơn nữa. Tối hôm đó, một đêm đáng nhớ của anh và cô. Vừa về đến nhà, hai người đã trao cho nhau những cái hôn ngọt ngào. Họ hôn nhau từ dưới nhà lên đến tận phòng ngủ.

Thành Quân nhẹ nhàng đặt cô lên giường, một cơn mưa nụ hôn rơi đều trên mặt Thực Tâm. Anh nhẹ nhàng chuyển nụ hôn đó xuống cổ rồi sang vai cô. Anh anh lướt nhẹ quanh hóm cổ của cô khiến cô nhảy cảm mà run lên. Mặc dù hai người đang cách nhau qua lớp áo nhưng cô vẫn cảm nhận được khuôn ngực rắn chắc của anh. Anh vội vàng cởi chiếc áo sơ mi đang mặc ra, rồi nhẹ nhàng tháo từng nút áo của cô. Chẳng mấy chốc thân thể mềm mại của cô hiện ra trước mặt anh. Dường như anh gục ngã trước thân thể của cô, toàn thân anh run rẩy. Cô vội vàng vén váy tai của anh rồi hai tay vuốt ve tấm lưng của anh.

- Sau này chúng ta sẽ không xa nhau nữa.- Thành Quân thì thầm vào tai cô

- Nhất định.

- Thực Tâm, anh yêu em.

- Em cũng yêu anh.

Hai cơ thể dán chặt vào nhau đến khi cả hai đều lấm tẩm mồ hôi. Sau đó họ kết thúc bằng một nụ hôn thật sâu.

Anh yêu em, em cũng yêu anh. Cuối cùng em đã chinh phục được trái tim anh rồi, Thành Quân à. Dù có mất thời gian bao lâu đi chăng nữa thì em cũng sẽ yêu anh.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh! Yêu Cả Mùa Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Thành Quân và Thực Tâm cùng nhau trở về nhà. Anh đã mang cô về cho mẹ cô. Nhưng khi vừa về đến nhà, cô nghe tin mẹ cô vừa nhập viện vào hôm qua. Cô tức tốc chạy vào bệnh viện. Mẹ cô nằm trên chiếc giường bệnh. gương mặt mẹ cô hốc hác hơn nhiều, xương mặt hiện rõ lên nhưng đôi môi vẫn hồng hào như ngày nào. Cô bước tới cầm lấy tay mẹ cô, nhẹ nhàng áp lên mặt:

- Mẹ ơi, con về rồi. Mẹ tỉnh dậy đi mẹ. Con sai rồi. Tha thứ cho con đi mẹ.

- Thực Tâm của mẹ về rồi.

Mẹ cô mở mắt từ từ ra, tay siết chặt tay cô.

- Mẹ xin lỗi. Là do mẹ ích kỉ mới khiến con ra như vậy. Là mẹ khiến con hiểu lầm Thành Quân. Là mẹ đã chia rẽ hai đứa. Là mẹ, là mẹ...

- Không. Là con đã không hiểu được mẹ. Là con không quan tâm đến cảm xúc của mẹ. Mẹ ơi, mẹ mau khỏe lại đi mẹ. Con muốn được nhìn thấy mẹ mạnh mẽ như xưa. Con muốn ở bên cạnh mẹ. Con không muốn rời xa mẹ nữa. Mẹ ơi!

Thực Tâm khóc nức lên hồi, hai dòng nước mắt thấm ướt khuôn mặt của cô. Mẹ cô thở gấp nhưng vẫn cố nói:

- Sau này đừng hành hạ bản thân nữa, được không? Hứa với mẹ đi.

Cô gật đầu liên tục, hai tay nắm chặt lấy tay mẹ cô.

- Mẹ sẽ không sao? Con phải gặp bác sĩ, chắc chắn họ sẽ có cách. Nhà chúng ta có tiền, con không tin là họ không giúp gì được mẹ.

- Đừng đi. Mẹ không qua khỏi đâu. Ở lại với mẹ đi.

Cô quay lại ngồi vào ghế, hai mắt rung rung.

- Hãy tha thứ cho ba con và chấp nhận Như Thảo với Vi Đức đi. Chúng ta mãi mãi vẫn là một gia đình. Đừng so đo ai có lỗi, ai không có lỗi. Chúng ta chỉ cần sống tốt là được rồi.

Bà nhìn Thành Quân, anh liền bước đến.

- Sau này, cậu phải chăm sóc con bé thật tốt. Con bé nó yếu đuối lắm. Hãy bảo bọc nó giúp tôi.

Bà nắm lấy tay Thành Quân đặt lên tay Thực Tâm.

- Cười lên con gái. Mẹ muốn thấy nụ cười hạnh phúc của con.

Thực Tâm gắng nặn ra một nụ cười thật tươi nhưng bên trong là nước mắt chảy ngược vào lòng. Sau khi nhìn thấy nụ cười của Thực Tâm, bà nở nụ cười mãn nguyện rồi ra đi.

Thực Tâm ôm lấy bà gào khóc. Sự ra đi đột ngột khiến cô ân hận về mình. Chính vì hiểu lầm mà cô đã bỏ qua thời gian được ở bên cạnh mẹ mình. Con đúng là đứa con bất hiếu, tệ bạc nhất trên đời này.

- -----

Đám tang của bà được tổ chức đơn giản. Sự ra đi của bà khiến Thực Tâm đau đớn vô cùng rồi vỡ òa ra được rất nhiều điều.

Lúc sống không trân trọng thì đến chết dường như thương tiếc làm gì.

Cô đã gặp lại Ngọc Tú, hai người tuy đã tha thứ cho nhau nhưng vẫn có chút xa cách. Cô không biết nên xưng hô với Như Thảo như thế nào. Có lẽ gọi dì thì quá gượng miệng cho Thực Tâm.

- Cảm ơn cậu đã chịu chăm sóc cho ba tớ. Sau này ông ấy phải nhờ cậu vất vả nhiều rồi.

- Tớ sẽ chăm sóc cho anh ấy thật tốt. Cậu cũng phải tự chăm sóc cho bản thân đấy.

Đường như hai người vẫn muốn nói thêm chút ít nhưng không biết phải mở lời như thế nào đành ngậm ngùi đứng dậy. Như Thảo ôm Vi Đức vào lòng bước vào nhà. Thực Tâm dùng giấy lát rồi nói:

- Sau này tớ vẫn gọi cho cậu được không?

Như Thảo mừng đến rơi nước mắt, ngay lập tức gật đầu đồng ý.

- -----

Chỉ còn hai tuần nữa là hôn lễ của Kiên Minh và Ngọc Tú diễn ra nhưng Thực Tâm vẫn không thể dự được. Cô quyết định quay lại Canada sinh sống.

- Chị không ở lại thật sao? Chị đã hứa sẽ làm phù dâu cho em mà. Chị thất hứa, em ghét chị.

Ngọc Tú giận dỗi trách móc cô.

- Chị xin lỗi mà. Sau này có dịp chị sẽ quay lại thăm em và Kiên Minh. Đừng trách chị nhé.

Thục Tâm quay sang hăm dọa Kiên Minh.

- Cậu không được làm cho em gái tớ khóc nghe chưa. Nếu không, cậu sẽ biết tay tớ đấy.

Vừa nói cô vừa giơ chân giả bộ đá Kiên Minh. Nhưng sau đó, ba người tự nhiên ôm nhau đầy thắm thiết.

- -----

Trước hôm sang Canada, Thành Quân và Thục Tâm đã hẹn gặp nhau ở nhà anh. Họ ngồi tại một chiếc bàn được đặt trong vườn. Anh thấy cô xoa vai mình liền cởi áo khoác rồi khoác cho cô.

- Anh đã đặt lịch khám cho em. Ông bác sĩ đó rất tài giỏi, tay em nhất định sẽ khỏi.

- Vâng. Em sẽ cố gắng bình phục lại.

- Em đợi anh một chút.

Thành Quân chạy vào nhà mang cho cô bức tranh hai người đã vẽ. Bức tranh tuy bị cô đốt nhưng chỉ cháy xém một ít ở góc phải. Anh đã dán lại nó bằng một chiếc lá phong thật. Nhìn vào bức tranh thật sự rất sinh động.

Thục Tâm ngồi tựa đầu vào vai anh.

- Anh có giận em không?

- Giận. Thật sự rất giận. Đã bảo là hai chúng ta sẽ không xa nhau nữa nhưng em lại bỏ anh mà đi.

- Em xin lỗi. Em muốn đưa mẹ sang Canada, muốn đưa mẹ đi thăm rừng phong. Muốn cùng mẹ làm những chuyện mà mẹ chưa thể làm được.

- Khi nào em sẽ về?

- Em không biết nữa. Em cần thời gian để bình tâm lại. Em muốn được về lại như xưa. Muốn được chạy lại khát khao và đam mê của mình.

- Nếu em đã nói vậy thì anh chúc em sẽ thành công trong mọi việc.

Thục Tâm ôm lấy anh như thể không bao giờ muốn rời xa anh. Thành Quân ôm chặt cô nhưng vẫn một mực nhắc nhở:

- Phúc Khang sẽ ra sân bay đón em. Nếu gặp gì trục trặc hãy nhờ cậu ấy giúp đỡ. Không có anh bên cạnh, em phải tự bảo vệ mình đó. Còn nữa, em phải..

Như biết được điều Thành Quân sắp nói ra, Thục Tâm liền hôn lên môi anh rồi thì thào:

- Em sẽ chỉ yêu mình anh thôi. Còn Phúc Khang, anh ấy chỉ như một người anh thôi. Em nói vậy anh yên tâm rồi đúng không?

Thành Quân ừ một tiếng rồi ôm lấy cô vào lòng. Anh không thể sang Canada cùng cô vì mẹ anh. Anh muốn chăm sóc bà ấy quãng thời gian cuối cùng của bà, muốn bù đắp, vun vén tình thương đã mất từ lúc hai người chia xa.

Mọi người tiễn cô ra sân bay về lại Canada. Cô cố gượng cười trước mặt mọi người để mọi người yên tâm. Cô ôm lần lượt từng người một. Đến lượt ba mình, cô rung rung nước mắt. Ba cô vẫn ấm áp như ngày nào.

- Sang bên đấy, nhớ gọi liên về cho ba. Ở đây mọi người đều đợi con quay về.

- Cảm ơn ba. Ba giữ gìn sức khỏe. Chăm sóc cho đi và em thật tốt. Con đi đây.

Cuối cùng, cô cũng đã chấp nhận hai mẹ con Như Thảo. Bây giờ họ là gia đình mới của cô. Cô không muốn mất đi những thứ đang nắm trong tay. Gia đình họ liền ôm nhau siết chặt tình thương.

Thành Quân kéo vali đưa cho cô, anh ôm cô thật sâu, thật nồng nàn như thể không muốn lìa xa.

- Anh sẽ đợi em. Đợi em quay về cùng anh.

- Em tin anh.

- -----

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh! Yêu Cả Mùa Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

3 tháng sau.

Thục Tâm đã ổn định lại nếp sống tại Canada. Cô tìm đến bác sĩ mà Thành Quân đã giới thiệu. Sau thời gian chữa trị, tay cô đã hồi phục tốt hơn. Cô có thể sử dụng linh hoạt các khớp

ngón tay nhưng vẫn không thể xách vật nặng được. Nhưng chỉ cần như vậy là đủ, chỉ như vậy chứng tỏ cô có thể vịn được rồi. Cô phấn khởi khiến tâm trạng cũng thoải mái hơn.

Phúc Khang đã tận tâm giúp đỡ cho cô mọi thứ. Một ngày kia, hai người ngồi ngẫm nghĩ một tách cà phê, cô bèn hỏi:

- Anh thích em đúng không?
- Không. Anh không thích em chút nào.
- Thành Quân đã nói hết cho em nghe rồi. Anh ấy nói anh thích em, còn muốn tỏ tình với em nữa.

Phúc Khang ghé mặt sát Thực Tâm, anh cười đều nói:

- Nếu anh nói anh thích em, vậy em có thích anh không.
- Không.

Nghe câu trả lời dứt khoát của cô, tuy trong lòng đau đớn nhưng Phúc Khang vẫn giả vờ cười. Anh quay mặt đi, giọng nói cũng trở nên nhẹ hơn:

- Anh không biết tại sao em và cậu ấy lại yêu nhau được nữa. Hai người hai cá tính khác nhau vậy mà lại yêu nhau.

Thực Tâm đặt tách cà phê xuống, rồi tựa lưng vào ghế thong thả đáp:

- Mọi nam châm đều có hai cực, một cực bắc và một cực nam. Nếu chúng ta đặt hai cực bắc lại gần nhau thì chúng sẽ đẩy nhau ra. Giống như hai người có cá tính hoàn toàn giống nhau tưởng chừng sẽ rất hợp nhau nhưng lại không phải là của nhau. Càng đưa chúng lại gần thì lực đẩy càng lớn sau đó sẽ tách nhau ra mãi mãi. Cho nên em và Thành Quân cũng vậy, anh ấy dịu dàng, trầm lặng như thế mới dung hòa được sự bốc đồng, sôi nổi của em.
- Làm sao để tìm ra được người đó của anh đây.
- Anh vừa đẹp trai lại tài giỏi thế này thì sợ gì không có người yêu. Chỉ sợ người ta có yêu anh thật lòng không thôi.
- Đừng phù với anh như vậy. Thôi anh phải đi tìm cực nam của anh đây. Tạm biệt.

Thành Quân nói rồi tạm biệt cô đi. Anh thà rằng cả đời này không thừa nhận anh yêu cô để giữ lấy tình bạn đẹp của hai người. Anh không muốn sau này gặp mặt nhau mà ngại ngùng. Cô cũng hiểu cho anh nên không đề cập đến nó nữa.

- ----

Thấm thoát một mùa thu nữa lại về trên đất nước Canada. Một màu vàng rợp trời tại đại lộ Niagara, lá phong đã ngả vàng. Cô ngồi dưới tán một cây phong già, cô mường tượng về ra hình ảnh Thành Quân đang đi dưới rừng phong.

Không biết có phải là cô hoa mắt hay không nhưng trước mắt cô hình ảnh Thành Quân đã hiện ra. Cô nghĩ mình vì quá thương nhớ anh nên đâm ra suy nghĩ lung tung, cô dậm dẫu vào vẽ tiếp rồi lại nhìn lên. Cô dụi mắt liên tục không tin vào mắt mình đến khi anh đến với cô thật gần. Anh đứng sừng sững trước mặt cô. Không phải là cô mơ mà là một Thành Quân bằng xương bằng thịt.

Cô ngẩn người đứng đấy. Thành Quân véo má cô nói giọng trách móc:

- Có phải quên anh rồi không?

Hai mắt Thực Tâm rơm rớm nước mắt. Đến giờ cô vẫn chưa tin người đang đứng trước mặt cô.

- Là anh thật sao?
- Là anh đây.

Thành Quân ôm cô rất chặt, thò舌 vào tai cô.

- Anh rất nhớ em.
- Em cũng vậy.

Cô vẫn chưa tin, lại gần hỏi:

- Sao anh lại đến đây? Anh không chăm sóc bác gái sao?
- Anh không đợi được đến khi em quay về. Anh yêu em nhiều lắm.

- -----

Thật ra, mẹ anh vì không muốn con trai nhớ nhưng Thực Tâm đã khuyên anh đến gặp cô.

- Đến Canada tìm Thực Tâm đi. Có lẽ con bé nhớ con lắm đấy. Không cần chăm sóc cho mẹ đâu. Ở đây có rất nhiều người chăm sóc cho mẹ nhưng Thực Tâm lại không có ai chăm sóc.
- Nhưng..
- Đừng nhưng nhĩ gì nữa. Ở đây mẹ còn mấy đứa em con chăm sóc. Đừng lo cho mẹ, mẹ khỏe lắm. Sang đó, đem con dâu về đây cho mẹ. Không đem được thì đừng gặp mặt mẹ nữa.
- Con cảm ơn mẹ. Chắc chắn con sẽ mang con dâu về cho mẹ.

- -----

Thành Quân liền quỳ xuống, móc từ trong túi ra một chiếc hộp xinh xắn. Chiếc hộp vừa mở ra, một chiếc nhẫn hiện ra.

- Em làm vợ anh nhé. Ở bên nhau mãi mãi không xa nhau nữa.

- Được. Mãi mãi cũng không xa nhau nữa.

Thành Quân đeo vào cho cô rồi hôn lên tay cô một nụ hôn. Anh ôm cô xoay một vòng bay lượn giữa những chiếc lá phong rơi xuống. Một cảnh tượng rất lãng mạn.

"Mùa thu này em đã có anh rồi. Em yêu anh. Em yêu cả mùa thu."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh! Yêu Cả Mùa Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.